நெபோலியன்

(சுருக்கம்)

(Approved by the Text Book Committee)

For Forms IV, V, & VI.

இயற்றியவர்:

அ. இராமசாமிக்கவுண்டர், M. A. L. T.,

சேலம் கல்லூரித் தலைவர், சேலம்.

(1927—'50.)

இரண்டாம் பதிப்பு

1951

கண்ணப்பா வெளியீட்டு நிலையம்,

சேலம்.

 [விலை 0—13—0

நெபோலியன்

(சுருக்கம்)

(Approved by the Text Book Committee)

For Forms IV, V, & VI.

இயற்றியவர்:

அ. இராமசாமிக்கவுண்டர், M. A. L. T.,

சேலம் கல்லூரித் தலைவர், சேலம்.

(1927 — '50.)

இரண்டாம் பதிப்பு

1951

கண்ணப்பா வெளியீட்டு நிலையம்,

சேலம்.

 [விலை 0—13—0

கடவுள் துணை

அன்பு தழைக்க ஆர்வம் கொழிக்க
இன்பம் இலங்க ஈகை விளங்க
உரமுடன் நிமிர் ஊக்கம் பெற்றிட
எழிலுடன் தமிழகம் ஏற்றமுற்றோங்கிட
ஐயம் அகன்றிட இன்மை அழிந்திட
ஒண்டமிழ் ஒளிர்ந்திட ஓதல் ஒலித்திட
ஔவியம் அற்றிட உண்மை உயர்ந்திட
அஃகமும் காசும் அடைந்திட எந்நாளும்
பொங்குக மங்கலம் எங்கும் பொங்குக
நித்தம் பொங்குக நிறைந்து தங்குக.

இங்ஙனம், நண்பன்,
கவி. அண்ணாமலை,
ச. ரெகுநாதபுரம்,
சருகணி அஞ்சல்,
இராமநாதபுரம்
மாவட்டம்.
9-6-1952.

முகவுரை

பெரியோர்களின் சரித்திரங்களைப் படிப்பதின் மூலமாக அரும்பெரும் விஷயங்களை எளிதில் அறியக்கூடும் என்பது எல்லோராலும் ஒப்பமுடிந்த தொன்றாம். ஆதலால், சென்ற நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவின் முடிமன்னர்களை நடுங்கச் செய்தவனும், சுயாட்சி உணர்ச்சியையும் சமத்துவக் கொள்கையினையும் உலகெங்கும் பரவச் செய்தவனுமாகிய நெபோலியனது சரித்திரத்தை எழுதலானேன். மாணவர்களுக்கும் பயன்படுமாறு எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இப்புத்தகத்தைத் தமிழ்மக்கள் ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றேன். அச்சுப் பிரதிகளை அவ்வப்போது திருத்தித்தந்த நண்பர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சேலம்,
10—7—48.

அ. இ.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விபரம்	பக்கம்
1	இளமையும் கல்வியும்	1
2	புகழின் தொடக்கம்	9
3	குடியரசும் கடிமணமும்	16
4	இதாலிய வெற்றி	19
5	எகிப்து யாத்திரை	25
6	புதிய அரசாங்கம்	33
7	பிரான்சின் ஏற்றம்	40
8	மனைவியைப் பிரிதலும் மறுமணம் புரிதலும்	51
9	ருஷியா யுத்தமும் லீப்சிக் தோல்வியும் ...	59
10	ஊழ்வலி	64
11	எல்பா வாசமும் பாரிஸ் பிரவேசமும் ...	76
12	வாடர்லூ யுத்தம்	83
13	செண்ட் ஹெலினு	93
14	முடிவு	109

நெபோலியன்

அத்தியாயம்-1

இளமையும் கல்வியும்

நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய கார்சிகா என்னும் தீவு மத்தியதரைக் கடலின் நடுவிலும் பிரான்சு தேசத்திற்குச் சுமார் நூறு மைல் தூரத்திலும் உள்ளது. இத்தீவு நெடுங்காலமாய் இதாலி தேசத்து மாகாணமாய் இருந்து வந்தது. அதன் தலைநகரில் சார்லஸ் போனபார்ட்டி என்னும் வக்கீலொருவர் வசித்து வந்தார். பேரழகும், நற்குணமும், கல்வியும், அறிவும் வாய்ந்த லதீதா ரமோலினி என்னும் மங்கையை அவர் மணந்து, உடலால் இருவரும் மனத்தால் ஒருவருமாகி இல்லறம் நடாத்தி வந்தனர்.

இப்படியிருக்க, இத் தீவின்மீது பிரான்சுக்காரர்கள் படையெடுத்தனர். தம் தேயத்தைக் காக்கும்பொருட்டுப் பல வீரர்கள் வீறிட்டெழுந்தனர். சார்லஸ் போனபார்ட்டியும் அப்படையிற் சேர்ந்து போருக்குப் புறப்பட்டனர். அப்போது கருவுற்றிருந்த லதீதாவும் கணவனுடன் காடும் மலையும் கடந்துசென்றனள். பலவிடங்களில் போர்புரிந்தும் இறுதியில் தோல்வியுற்றமையால் கார்சிகர் அன்னிய ஆட்சிக்கு உட்பட்டனர்.

1769-ம் ஆண்டில் ஆகஸ்டு மாதம் 15-தேதியன்று லதீதா கோயிலுக்குச் சென்றனள். அங்கே தெய்வ வழிபாடு நடந்துகொண் டிருந்தபோதே லதீதா வீட்டுக்குத்

திரும்பி வரவேண்டியதாயிற்று. வந்த சிறிது நேரத்தில் நெபோலியனை ஈன்றனள். ஆகஸ்டு மாதம் 15-தேதி உலக வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கத்தக்க நன்னாள் அன்றோ?

சிறு வயது முதற்கொண்டே நெபோலியன் மோனத்தையும் தனிமையையும் விரும்பினான். கட்டுக்கடங்காமையும், மனவுறுதியும், துன்பங்களைக் கலங்காது பொறுக்குந் தன்மையும் நெபோலியனுக்கு இயற்கையில் அமைந்திருந்தன. ஆயினும், நெபோலியன் சற்று முன்கோபி. ஆனால், அக்கோபம் மனத்தில் பற்றாது கணத்திற் போந்தன்மையது.

ஐயாட்டைப் பருவத்தில் நெபோலியனைப் பள்ளியில் வைத்தனர். இவனது அரிய குணங்கள் எல்லாருள்ளத்தையும் கவரச்செய்தன. இவனது மனவன்மையையும், வாக்கின் திறத்தையும், ஆழ்ந்த கருத்தையுங் கண்ணுற்ற கவர்னர் வியப்படைந்து ஆசி கூறினர்.

மற்றைப் பிள்ளைகள் விளையாடும்போது இவன் தனியிடம் சென்று ஆழ்ந்து சிந்தித்திருப்பான். பரந்த கடலையும், அகன்ற விசும்பையுங்கண்டு ஆழ்ந்த சிந்தையில் அமர்ந்திருப்பான். எப்போதும் புத்தகமுங் கையுமாக இருப்பான். தாய் தந்தையர்கள் சொல்லுங் கதைகளை முழுக் கவனத்தோடு கேட்டுக் களிப்பான். கார்சிகர்கள் பிரான்சுக்காரர்களுடன் போர்புரிந்ததையும், தகப்பன்பின் தாய்சென்றதையும், அக்காலத்தில் தன் தாய்தந்தையர்கள் அடைந்த துன்பத்தையுங் கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து மனக்கொதிப்பு அடைவான்.

கூந்தல் வனப்புள்ள ஒரு சிறுமி நெபோலியனுடன் கல்வி பயின்று வந்தாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர்

மெய்யன்புடன் நேசித்தனர். இச்சிறுமியின் மீதிருந்த அன்பினால் நெபோலியன் ஏனைய பிள்ளைகளுடன் விளையாடுவதையும் விடுத்தான். பள்ளிக்குச் செல்லும்போதும், திரும்பி வரும்போதும் இருவரும் கைகோத்து இணைபிரியாதிருந்தமையால் மற்றைப் பிள்ளைகள் இவர்களை எளனம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். நெபோலியன் அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது அப்பெண்ணுடன் அளவளாவி வந்தான். எளனம் வரம்பு கடந்து போகுங்கால் கைக்குக் கிடைத்ததைக் கொண்டு அவர்களைத் தாக்கித் துரத்தியபின் நெபோலியன் அச்சிறுமியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெற்றியுற்ற வீரன்போல் இறுமாந்து செல்வான்.

நெபோலியனுக்கு வயது பத்தாயிற்று. இவனை இராணுவத்தில் அமர்த்தவேண்டுமெனத் தகப்பனுர் தீர்மானித்தார். தாயாரும் அதற்கு இசைந்தார். பாரிஸ் நகருக்கடுத்த ப்ரையன் என்னும் ஊரிலுள்ள இராணுவக் கலாசாலையில் நெபோலியனுக்கு இடங்கிடைத்தது. நெபோலியன் ப்ரையனுக்குப் புறப்படும்போது தாயின் பிரிவாற்றுது குழந்தைபோல் கண்ணீர் பெருக்கினுன். தாயும் பல அறிவுரைகள் கூறி வழியனுப்பினுள். இதாலி மார்க்கமாய் நெபோலியன் பாரிஸ் நகரம் சென்று, வானளாவிய மாளிகைகளையும், அகன்ற வீதிகளையுங் கண்ணுற்று இராணுவக் கலாசாலை சேர்ந்தனன்.

நெபோலியனுக்குப் பிரன்சுமொழி தெரியாது. இதாலி மொழி பேசும் இவனை மற்றைப் பிள்ளைகள் அயலானென ஒதுக்கி வைத்தனர். செல்வக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளும், செல்வர்களின் மைந்தர்களும், தொன்று தொட்டு இராணுவப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களின்

மக்களுமே அச்சாலையிற் பயின்றுவந்தனர். அப்பிள்ளைகள், பணத்தை வீண்வழியில் செலவு செய்து வந்ததுமல்லாமல் தம்மினும்தாழ்ந்தவரை ஏளனம் செய்தும் வந்தனர். நெபோலியனது சிறப்பிலா ஆடையையும், வறுமையையும் கண்டு மற்றவர்கள் நகைத்தார்கள். நெபோலியனது மனம் புண்பட்டது. ஆனால் பொறுமையோடு சகித்துவந்தான். இது முதற்கொண்டே செல்வர்கள்மீது நெபோலியனுக்கு ஒருவித மனவேற்றுமையுண்டாகியது. மனிதரது திறத்தைக் கவனியாது பிறப்பின்காரணமாகவே பதவிகள் அளிக்கப்பட்டுவந்த வழக்கினை அடியோடு ஒழித்தலையே தனது நோக்கமாகக் கொண்டான். "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும், சிறப்பொவ்வா செய் தொழில் வேற்றுமையால்" என்பதே அவனது வாழ்க்கைக்குரிய கொள்கைகளிற் சிறந்ததாயிற்று.

இத்தகைய உணர்ச்சியுண்டாயபின் ஏனைய மாணவர்களுடன் கலந்துகொள்ளாமல் இரவும் பகலும் புத்தகமுங் கையுமாயிருக்கத் தொடங்கினான். மற்ற மாணவர்கள் விளையாட்டிலும் அற்ப விநோதங்களிலும் காலத்தை வீணாக்கி வருகையில் நெபோலியன் மிகுந்த முயற்சியுடன் இடைவிடாது உழைத்துவந்தான். சிறிது காலத்திற்குள் படிப்பில் முதன்மைபெற்று விளங்கினான். அவனது திறமையை எல்லாரும் பாராட்டினார்கள். கணிதம், சரித்திரம், விஞ்ஞானம், பூகோளம், இலக்கியம், அரசியல் முதலிய பல துறைகளிலும் அறிவுடையானென மதிக்கப்பட்டான். மிக விரைவாகக் கல்வி கற்றனன். ஒழிந்த நேரங்களில் நூல் நிலையம் சென்று வீரர்களின் வரலாற்றையும் அவர்களது திறமைகளையும் படித்து அகமகிழ்ந்தான். அரசாங்கங்களின் ஏற்றத்தையும் வீழ்ச்சியையும் எண்ணியெண்ணிப் பெரு

மூச்செறிந்தான். நூலகத்துள்ள பல அரிய புத்தகங்களைப் படித்துணர்ந்தான். 'கல்லாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்னும் கொள்கையோடு சிறந்த கவிஞர்களின் பாடல்களைப் பன்முறையும் படித்து வந்தான். "கத்தியின் துணையாலும், ஹோமர் காவியத்தின் தெளிவாலும் உலகத்தை நான் ஆட்ட வல்லேன்" என்று தாயாருக்குக் கடிதம் எழுதினான்.

ஜெர்மன் மொழியில் மாத்திரம் நெபோலியனுக்குப் போதிய அறிவு உண்டாகவில்லை. ஆதலால் அப் பண்டிதர்க்கு நெபோலியன்மீது நன்மதிப்பில்லாமலிருந்தது. ஒரு நாள் பண்டிதரது வகுப்புக்கு நெபோலியன் போகவில்லை. அதையுணர்ந்த பண்டிதர் "நெபோலியன் எங்கே?" என வினவினார். "நெபோலியன் கணித வகுப்பில் இருக்கிறான்" என்றனன் ஒரு மாணவன். "ஆ, அப்படியா! கணிதமாவது படிக்கிறானே!" என்றனர் அப் பண்டிதர். "ஐயா கணிதத்தில் எல்லாரினும் மேம்பட்டு விளங்கும் நெபோலியனை நீவிர் இவ்வாறு இழித்துக் கூறுவது நேர்மையன்று" என்று கூறினன் மற்றொரு மாணவன். "அறிவிலியும் கணிதம் கற்கக் கூடும் என்பதே எனது முடிவு" என்றுரைத்தார் பண்டித சிகாமணி.

அக்காலத்தில் பிரான்சு தேசம் நாத்திகத்தில் மூழ்கியிருந்தது. கிறித்துவ மதம் என்பது ஒரு கட்டுக்கதையாகக் கருதப்பட்டது. பாவம், புண்ணியமென்பன மூட நம்பிக்கைகளெனவும், மரணத்திற்குப்பின் சூன்யமே மனிதன் நிலையெனவும், வாழ்க்கை யென்பது நோக்கமற்றதெனவும் போதிக்கப்பட்டன. குடிமயக்கும் இசையரங்கும் தேசமெங்கும் தலைவிரித்தாடின. கடவுள், மதம், வாழ்க்கை யென்பன பொருளற்ற புன்மொழிகளென நாத்திகம் பேசி

நாத்தழும்பேறிய அக்காலத்தில் நெபோலியனுக்குமாத்திரம் உயிர்கள்பால் இரக்கமும் நல்லனவற்றில் விருப்பும் அல்லனவற்றில வெறுப்பும் எவ்வாறு தோன்றினவென்பது விந்தையினும் விந்தையே.

1784-ம் ஆண்டில் மழைக்காலத்தில் அதிகமான பனிக்கட்டிகள் விழுந்தன. கலாசாலையைச் சுற்றிலும் பனிக்கட்டிகள் பாறை பாறையாக உறைந்து நிறைந்தமையால் பிள்ளைகள் வெளிச்சென்று விளையாடற்கும் முடியாமற்போயிற்று. இதைக் கண்ட நெபோலியன் பனிக்கட்டிகளால் அரண் ஒன்று அமைக்கவெண்ணித் தனது தோழர்களனைவரையுந் தூண்டினுன். அரணமைக்கும் ஆற்றலில் நெபோலியன் வல்லுநனுனதால் அவன் கட்டளைப்படியே முழு அரணும் முடிவுபெற்றது. அகழியும், கொத்தளமும், கைப்பிடிச்சுவரும், பாசறையும் மிக அழகாக நூன்முறைப்படி அமைக்கப்பட்டமையால் அவ்வூரினர் அதைப் பார்க்குமாறு திரள் திரளாய்க் கலாசாலைக்குச் சென்றனர். பிறகு மாணவர்களை இருபிரிவுகளாக்கி ஒருபிரிவினர் அரணைத் தாக்குமாறும் மற்றொருபிரிவினர் அதனைக் காக்குமாறும் நெபோலியன் உத்திரவிட்டனன். போலிப்போர் நடந்தது. நெபோலியன் இருதிறத்தார்க்கும் அவ்வப்போது போர் முறைகளைப் புகட்டியுதவினுன். அத்தருணத்தில் சேனைத்தலைவற்குக் கீழ்ப்படியாத ஒரு மாணவனை நெபோலியன் அடித்ததனுல் அம்மாணவனுக்கு நெற்றியில் உண்டாய புண்ணின் வடு அவன் ஆயுள்வரையிலும் மறையவில்லை. நெடுநாட்பின்னர் நெபோலியன் பிரான்சு தேசத்து அரசனுயிருந்தபோது அவ்வடுவுண்ட நெற்றியன் வறுமைவாய்ப்பட்டு அரசனைக் காணச்சென்றுன். அவனை வரவேற்று அவனுக்கு

வேண்டியதுந் தந்து அவனது வறுமைப் பிணியை நெபோ லியன் அகற்றினனெனச் சொல்லப்படுகிறது.

இப் பள்ளியில் கல்வி பயின்றபோது வழக்கமாகத் தனக்குப் பாலும் பழமும் விற்றுவந்த ஒரு கிழவியை நெபோலியன் நெடுநாட்குப் பிறகு சந்தித்துப் பேசினன். அவளது வறுமைப் பிணியினை அறிந்து அவளுக்கு ஒரு பண முடிப்பைக் கொடுத்து. உதவினன்.

நெபோலியனுக்கு வயது பதினைந்தாயிற்று. ப்ரையன் சாலைத் தேர்வில் முதன்மையாகத் தேறினன். ஆகையால் பாரிஸ் கலாசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டான். ப்ரையன்சாலை யாசிரியர்கள் பாரிஸ் கலாசாலைத் தலைவர்க்கு நெபோலி யனைப் புகழ்ந்து பரிந்துரை கடிதங்கள் அனுப்பினர்கள்.

பாரிஸ் நகரக் கல்லூரியில் நெபோலியன் சேர்ந்தான். அக்கல்லூரியில் முந்நூறு பிள்ளைகள் கற்றுவந்தனர். ஒவ் வொரு மாணவற்கும் பணியாட்கள் இருந்தனர். அறுசுவை யுண்டியும், மெதுவான படுக்கையும் அளிக்கப்பட்டன. இன்ப வாழ்க்கையில் மாணவர்கள் மகிழ்ந்து களித்தனர் போர் முனைக்குத் தயாரிக்கப்படும் மாணவர்களுக்கு அத் தகைய உயர்தர வாழ்க்கை பொருத்தமற்றதெனவும், போர் முனையில் மழை, பனி, பசி முதலிய அல்லல்கள் இயற் கையாதலால் அத்தகைய வாழ்க்கைக்குரிய பழக்கங்களே இராணுவச்சாலை மாணவர்க்குப் பொருத்தமானவை யென வும், போர்க்களத்தில் போர்வீரன் எங்ஙனம் தன் வேலை களைத் தானே செய்வானே அங்ஙனமே இராணுவச்சாலை மாணவர்களும் தமது வேலைகளைத் தாமே செய்யவேண்டும் எனவும் நெபோலியன் வற்புறுத்திவந்தான்.

இவனது அரிய குணங்களும், வாக்கின் திறமும், அளவிலா அறிவும் எல்லாரையும் கவரச்செய்தன. இவனது நிபுணத் தன்மை எல்லாராலும் பாராட்டப்பட்டது. அற்ப வேடிக்கைகளிலும், ஆடல் பாடல்களிலும் தான் கலந்து கொள்ளாமல் ஓய்வின்றி உழைக்கும் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொண்டான். ஒரு நாள் மிகக் கடினமான கணக்கொன்று இவன் வகுப்புக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதனை ஒருவரும் சரிவரச் செய்யவில்லை. ஆனால், நெபோலியன் தன் அறைக்குட்சென்று, 72 மணி நேரம் தனித்து முயன்று கடைசியில் அக்கணக்கைப் போட்டு முடித்தானென்று சொல்லப்படுகிறது. இக்கணக்கிற்கு 'நெபோலியன் கணக்கு' எனப் பிற்காலத்தில் பேர் வழங்கியது. இடைவிடாது நெடுநேரம் முனைந்து உழைக்கக்கூடிய அரிய வன்மை அவனுக்குண்டாயிற்று. மனமும், உடலும் அவன் ஏவற்படி இயங்கின. பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, கருமமே கண்ணாயிருந்தான். இவன் பிற்காலத்திலடைந்த பதவியும் புகழும் தற்செயலாலாவது, கோள் வலியாலாவது திடீரென்று வந்தனவல்ல. இடைவிடாதுழைத்த மெய்வருத்தத்தால் கிடைத்தனவென்க: நெபோலியனுக்கு இயற்கையாகவேயிருந்த பேரறிவின் ஒளி அவனது முயற்சியால் சாலவும் விரிந்து திகழ்வதாயிற்று.

இவ்வாண்டில் நெபோலியனது தகப்பனார் இறந்தனர். அவர் இறக்கும்போது அவருக்கு ஜோசப், நெபோலியன், லூஸியன், லூயி, ஜரோமி, எலிஜா, பாலைன், கரோலைன் ஆகிய எட்டு மக்கள் இருந்தனர். மக்கள் எண்மரையும் காப்பாற்றும் சுமை லதீஷாவின்மேல் விழுந்தது. கணவன் வைத்துப்போன பொருளும் போதுமானதன்று. இங்ஙனம்

நேர்ந்த வறுமையிலும் மக்களைச் செவ்வனே வளர்த்துக் கடவுட் பற்றையும் நல்லொழுக்கத்தையும போதித்து அவர் களை நன்னடையிற் பழக்கி வந்தனள் அந்நங்கை. நெபோலி யனுக்குத் தாயாரிடத்தில் அதிக மரியாதையும் அன்பும் இருந்தன. "சிறு வயதில் கணவனையிழந்த என் தாய் வேறு ஆதரவில்லாமலிருந்தும் குடும்பக் காரியங்களையும் மற்ற வேலைகளையும் ஒழுங்காகவும் சிக்கனமாகவும் செய்து வந்தாள். அவளுக்கு நிகரான மங்கையை உலகில் காணுத லரிது. அவளைத் தாயாகப் பெற்ற எனது பாக்கியமே பாக்கியம். பொய்வெறுத்தல், மெய்யுரைத்தல், பெரி யோர்க்குக் கீழ்ப்படிதல் முதலிய நற்குணங்களை எமக்குக் கற்பித்துவந்தாள். இன்பதுன்பங்களைச் சமமாகவெண்ணும் மனப்பான்மையுடையவள். பல துன்பங்களையும் அமைதி யோடு பொறுக்கக்கூடிய போர்வீரனைப் போன்றவள். உத் தம மங்கையர்க்குரிய அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு எனும் நாற்குணங்களும் அவளிடத்திருந்தன" என்று நெபோலியன் தன் தாயினைப் புகழ்ந்து பிற்காலத்தில் கூறி யுள்ளான்.

2-வது அத்தியாயம்

புகழின் தொடக்கம்

1785-ஆம் செப்டம்பர்மாதத்தில் கணிதம், பூகோளம், சரித்திரம் முதலிய தேர்வுகளில் நெபோலியன் முதன்மை பெற்றுத் தேறினமையால் சேனைக்குத் துணைத்தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். பதினாருட்டைப் பருவத்திலேயே இப்

பொறுப்பு வாய்ந்த பதவி பெற்றமையால் நெபோலியன் பெரிதும் மகிழ்வுற்றான். உடனே வாலன்ஸ் என்னும் நகருக்குப் புறப்பட்டு அன்றே சேனைக்குழுவிற் சேர்ந்தான். அவனது மெலிந்த உடலையும், சிறிய உருவத்தையும், இராணுவ உடுப்பையும் கண்டு பாவையர் பலர் நகைத்தனர். ஆனால், அவனது அழகிய உருவமும், மாதர் முகமும், கூரிய கண்களும், இனிய பார்வையும் இராணுவ வீரர்களைக் கவர்ந்தன.

அத்தருணத்தில் லையன்ஸ் என்னும் ஊரில் கலகம் உண்டானமையால் நெபோலியன் தன் சேனையுடன் அவ்வூர்க்குச் சென்றான். நெபோலியனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சம்பளம் தன்னையும், தனது விதவைத் தாயையும், அவளது எழு குழந்தைகளையும் காப்பாற்றுதற்குப் போதுமானதாயில்லை. வறுமைப் பிணியால் நெபோலியன் பன்முறையும் மனச்சோர்வடைந்தான். 'கொடிது கொடிது இளமையில் வறுமை' என்பதை நெபோலியன் உணர்ந்தான். ஆனால் விதியின் வலியிலும், தனது பேராற்றலிலும் நம்பிக்கையுடையவனாய்க் கற்கவேண்டியவைகளைக் கசடறக் கற்றும் கற்றவாறொழுகியும் வந்தான்.

பிரான்சு தேசத்தில் ஜனக்கட்சி, பிரபுக்கட்சியென இரண்டு கட்சிகள் உண்டாயின. பிரபுக்கள், செல்வர்கள், பட்டதாரிகள் முதலியோர் சேர்ந்தகட்சி பிரபுக்கட்சியாகும். சாதாரண ஜனங்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர் முதலியோரது கட்சி ஜனக்கட்சி யாகும். பிரான்சு தேசத்தில் இருக்கவேண்டுவது பிரபுக்கள் ஆதிக்கமா அல்லது குடிகள் ஆதிக்கமா என்பதைக் குறித்துக் கலகம் பலமாக ஏற்பட்டது. நெபோலியனோ ஜனக்கட்சியை வெளிப்படையாய் ஆதரித்து வந்தான். இராணுவ உத்தியோகத்தர் பலரும்

பிரபுவம்சத்தினரானதால் பிரபுக் கட்சியை ஆதரித்துவந் தனர். இதனால் இராணுவ அதிகாரிகள் பலராலும் நெபோ லியன் இகழப்பட்டும், வெறுக்கப்பட்டும் வந்தான். ஆனால் எதற்கும் அஞ்சா நெஞ்சினனாகிய நெபோலியன் இக்கட்சி களின் நிலைமைகளைக் கவனித்தவண்ணமாகவே யிருந்தான். இந்த நிலைமையில் இராணுவத்தில் வேலை பார்ப்பதும் அடிக் கடி விடுமுறை பெற்றுத் தாயிடம் செல்வதுமாக நெபோ லியன் ஏழு ஆண்டுகளைக் கழித்தனன்.

பிரான்சு தேசத்து அரசாங்கம் குடிகளைப் பலவகையில் துன்புறுத்திவந்தது. பிரபு மரபினர்களே எல்லா உரிமை களையும் பெற்று இன்பம் துய்த்து வந்தனர். உயர்ந்த பதவி கள் உயர்குடி மக்கட்கே வாழையடி வாழையாய் வழங்கப் பட்டு வந்தன. தேசநிலமெல்லாம் பிரபுக்களுக்கே சொந்த மாயிருந்தது. பிரபுக்களுக்கு வரி என்பதே கிடையாது. பயிரிடும் குடிகள் பிரபுக்களுக்குப் பண்டமும் பணமுங் கொடுத்ததுமல்லாமல் அரசாங்கத்துக்கு அதிக வரியும் கொடுக்கவேண்டி யிருந்தது. இதுவும் தவிர, இன்றியமை யாத உணவுப் பொருள்களுக்கும் தீர்வைகள் விதிக்கப்பட் டன. உப்பு வரியும் விதிக்கப்பட்டது. கொடுத்த வரிகளை அதிகாரிகள் மீண்டும் வாங்கிக் குடிமக்களைத் துன்புறுத்தி னார்கள். வரிகளைக் கொடுக்கத் தவறினவரும், அரசன் உத்தரவை மீறினவரும் இரக்கமின்றித் தண்டிக்கப்பட்ட னர். நிலக்காரர்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் கொடுத்தபின் னர் எஞ்சி நின்றது கொஞ்சமே யாதலால் பாடுபட்டுழைத் தும் பசிப்பிணி யகலாது ஏழைமக்கள் வருந்தினர். தேசத் துப் பெரும்பான்மையான மக்கள் இவ்வாறு வருந்தச் சிறுபான்மையோர் அவர்களைத் தாழ்த்தியும் நசுக்கியும் இன்பந்துய்த்துவந்தனர். இதனால் வால்டேர், ரூஸோ முதலிய சுதந்திரவாதிகள் முன்வந்து, மனிதர்களனைவருக்

கும் சம உரிமை உண்டென்றும், பொதுமக்களின் நம்பிக்கைக்குத் தகுதியான அரசாட்சியே நியாயமானதென்றும், அரசன் என்பவன் மக்களின் ஊழியனென்றும் மக்களே தேசத்தின் பரிபாலர்களென்றும்கூறி மக்கட்குப் பலவகைகளில் அறிவுச்சுடர் கொளுத்தி வந்தனர். இதனால் விழிப்புற்ற மக்கள் அரசாங்கத்தின் கொடுமைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் தமது உரிமைகளைப் பெறும் பொருட்டுப் புரட்சியில் இறங்கினர்.

1789-ம் ஆண்டில் ஜனங்கள் பெருங்கூட்டமாய்ச் சென்று பாஸ்டைல் சிறைச்சாலையைத் தாக்கித் தகர்த்தனர். பிரதிநிதி சபையொன்று கூடிற்று. அதில் உறுப்பினராயிருந்தவர்களெல்லாம் அரசியல் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முனைந்தனர். பாரிஸ் நகரமெங்கும் களவும் கொலையும் மலிந்தன. அதையறிந்த கிராமவாசிகள் தத்தம் ஊரிலுள்ள பிரபுக்களைத் தாக்கினார்கள். பிரபுக்கள் பலர் பிரான்சினின்றும் தப்பி ஓடினர். கடைசியாக, ஜனக்கட்சியார் சொற்படியே அரசன் நடக்கச் சம்மதித்தான். உடனே, சமத்துவம், சுதந்தரம், சகோதரத்துவம் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்ட பல திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. பிறகு ஜனக்கட்சியினர் சட்ட சபையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு மக்களுக்குப் பயன்தரும் பல திருத்தங்களையும் செய்து வந்தனர்.

கோயில்களின் மான்யங்களெல்லாம் அரசாங்கத்துக்குச் சேர்க்கப்பட்டன. குருமார்களுக்கும் அர்ச்சகர்களுக்கும் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. மத ஆசிரியர்களெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு அடங்கியவர்கள் என்ற சட்டம் ஒன்று செய்யப்பட்டது. பழைய மாகாணங்கள் கலைக்கப்பட்டுப் புதிய மாகணங்கள் ஆக்கப்பட்டன.

அரசனது நிர்வாக அதிகாரங்கள் பலவற்றையும் ஜனங்கள் தங்கட்கே உரிமையாக்கிக் கொண்டனர். சட்டங்கள் மீறப்பட்டன. வரிகள் வசூலிக்கப்பட வில்லை. பாரிஸ் நகரத்திலும் மற்ற முக்கிய நகரங்களிலும் நாள்தோறும் உள்நாட்டுக் கலகங்கள் நிகழ்ந்துவந்தன.

பாரிஸ்மாநகரில் நடந்த அட்டூழியங்களை நெபோலியன் நாடோறும் கண்டான். அரச மரபினரின் மாளிகைகள் தாக்கப்பட்டன. அரசனுடைய காவலாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அக்காவலாளரது முண்டங்களைக் கையிலேந்தித் தெருவழியே ஜனங்கள் ஊர்வலம் வந்தார்கள். அந்தோ! பாவம்! இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்ற நெபோலியனது மனத்தில் ஒரு பெருத்த மாறுதல் உண்டாயது.

பிரன்சு மக்கள் குடியரசுக்குத் தகுதியற்றவர்களென்றும், ஜனங்களை நல்வழிப்படுத்தி நாட்டைச் சீர்திருத்தக் கூடிய அரசன் ஒருவன் அவசியமென்றும் நெபோலியன் உணர்ந்தான். முடியுடை மன்னர்களது கொடுங்கோன்மையையும், பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தையும் நெபோலியன் வெறுத்தான். ஆனல் பாமரமக்கள் செய்துவரும் அட்டூழியங்கள் நெபோலியனது மனத்தைப் புண்படுத்தின. அறிவும், அடக்கமும், கல்வியும், இரக்கமுமில்லாத பிரன்சு மாந்தர்கள் குடியரசுக்குத் தகுதியற்றவர்களென்றும், இங்கிலாந்தின் சட்ட நிர்ணய அரசியல் திட்டமே பிரான்சு தேசத்துக்கும் பொருத்தமானது என்றும் நெபோலியன் அஞ்சாது சொல்லிவந்தான்.

பிரான்சு தேசத்து அரசரும், அரசியும் குற்றம் சாட்டப்பட்டுத் தூக்கிலிடப்பட்டார். பிரான்சு தேசத்தில் குழப்பம் அடங்கவில்லை. நாடொறும் புதிய கட்சிகள் உண்டாயின.

முடியா முடி மன்னன் முடிந்திடவும் ஏகாதிபத்தியம் தொலைக்கப்பட்டு, குடியாட்சி நிறுவப்பட்டது. இதனைக் கண்ட ஐரோப்பாவின் முடியரசர்களெல்லாம் நடுநடுங்கினர். இப்புரட்சி இயக்கம் ஐரோப்பாவெங்கும் பரவுமாயின் தங்கட்கும் கேடு விளைவது திண்ணமென உணர்ந்த வல்லரசுகள் அவ்வியக்கத்தை அடியோடழிக்க முனைந்து நின்றனர். ஆயிரக் கணக்கான பிரபுக்களும், அரச மரபினரும் அம்மன்னர்களோடு சேர்ந்தனர்.

இதாலியி லிருந்த பீரங்கிப் படைக்குச் சேனைத் தலைவனாக நெபோலியன் நியமிக்கப்பட்டான். நெபோலியன் உடனே நைஸ் பட்டணம் சென்று வேலையிலமர்ந்தான். பிரான்சின் சேனைகள், ஆஸ்டிரியச் சேனைகளால் சூழப்பட்டு நெருக்கடியான நிலையில் இருந்தது. பிறகு மலைகளையும், கணவாய்களையும், நதிகளையும் நெபோலியன் சுற்றிப் பார்வையிட்டான். போருக்குரிய அனைத்தையும் தயாரித்துக் கொண்டான். ஆஸ்ட்ரியச் சேனையைத் திடுமெனத் தாக்கினான்.

ஆஸ்டிரியர் சுழல்காற்றுற்ற செத்தைபோல் பறந்தனர். ஆல்ப்ஸ் மலையும், ரோஜா நதி யடுத்த நாடுகளும் பிரான்சுக்குச் சொந்தமாயின. பிரான்சு முழுவதும் ஆரவாரித்தது. தலைமைத் தளபதியைப் பிரான்சு மக்கள் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். இதனால் நெபோலியன்மீது பொறாமைகொண்ட இராணுவ அதிகாரிகள் நெபோலியனைப் பீரங்கிப் படையினின்றும் மாற்றிக் காலாட்படைக்குத் தலைவனாக நியமித்தனர். இதை ஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதியாத நெபோலியன் தனது தாயாரிடம் சென்று சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தான்.

பிறகு ஏதேனும் உத்தியோகம் தேடும் பொருட்டுப் பாரிஸ்நகரம் சென்றான். பலநாள் முயன்றும் வேலை கிடைத்திலது. கையிலிருந்த சிறிது பணமும் செலவாகிவிட்டமையால் அவனது நிலைமை பெரிதும் வருந்தத்தக்க தாயிற்று. இச்சமயத்தில் தாயாரிடமிருந்து நிருபம் வந்தது. தாயும் மக்களும் வறுமையில் வருந்துவதைக் கடிதமூலமா யறிந்து மனந் தளர்ந்தான். வருமானமு மில்லை; கையில் பணமு மில்லை. என் செய்வான் நெபோலியன்? தன் துயரத்தைக் குறித்து நெபோலியன் வருந்தினானில்லை. தனது அருமைத் தாயின் துக்கமே அவனைப் பெரிதும் வருத்தியது. அன்று ஆற்றங்கரையில் தனியே உலாவிக்கொண்டு, ஆழ்ந்து சிந்தித்தவண்ணமா யிருந்தான். அந்தத் தருணத்தில் திடீரென்று அங்குவந்த நெபோலியனது பழைய நண்பன் ஒருவன் நெபோலியனைக் கண்டு அளவளாவினான். ஒன்றும் பேசாது வாளாவிருந்த நெபோலியனைப் பார்த்து "நண்ப! விஷயம் யாது? நான் சொல்வது உன் காதில் விழவில்லையா? பழைய நண்பனாகிய என்னைப் பார்த்தும் உன் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் குறி ஒன்றும் தோன்றவில்லையே! உனக்கு நேர்ந்த துன்பம் யாது? தற்கொலை செய்ய முயலும் வெறியனைப்போலத் தோன்றுகின்றாய். உண்மையை என்னிடம் கரவாது உரை" என்று நிகழ்த்தினான். இதைக் கேட்டு நெபோலியன் உள்ளதை உள்ளவாறு உரைத்தனன். உடனே அந்நண்பன் தன்னிடுப்பில் வைத்திருந்த ஆறுயிரம் டாலர்கள் அடங்கிய ஒரு பணப்பையை நெபோலியன் கையில் தந்து, "இதைக்கொண்டு உன் தாயின் துயரினை நீக்குக" என்றான். நெபோலியன் மெய்ம் மறந்து அதனைப் பெற்றுத் தாயிடம் சென்று அவள் துயரத்தை நீக்கினான். பதினைந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அந்நண்பனைத் தற்செய

லாய் நெபோலியன் சந்தித்தான். அந்நண்பனை அன்புடன் வரவேற்று அவனுக்கு அறுபதினாயிரம் டாலர்களைக் கொடுத்து அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு நெபோலியன் வற்புறுத்தினான்; நல்ல வருமானமுள்ள உத்தியோகத்தை யும் அவனுக்கு அளித்தானென்று சொல்லப்படுகிறது.

காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது

—திருக்குறள்

—∘∘∘—

3-வது அத்தியாயம்

குடியரசும் கடிமணமும்

இந்நிலைமையில், தேசசபையார் புதியதொரு அரசியல் திட்டம் வகுத்தனர். அரசருக்குப் பதிலாக அரசாங்க நிர் வாகத்தை நடத்துதற்கு ஐந்து டைரக்டர்கள்கொண்ட ஒரு கமிட்டியும், இரண்டு சட்டசபைகளும் அத் திட்டத்தில் வகுக்கப்பட்டன. இருநூற்றைம்பது அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட முதல் சபைக்கு முதியோர் சபை என்று பெயர். நாற்பது வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களே அச்சபையில் அங் கத்தினராதற்குத் தகுதியுடையவரெனத் தீர்மானிக்கப்பட் டது. இரண்டாவது சபைக்கு ஐந்நூற்றுவர் சபை எனப் பெயர். முப்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களே அதில் உறுப்பினராகத் தகுதியுடையாரென வகுக்கப்பட்டது. பெரும்பான்மையோர் அத் திட்டத்தை அங்கீகரித்தமை யால் அதுவே அமுலுக்கு வருமெனப் பறைசாற்றப்பட்டது.

பாரிஸ் சேனைக்குத் தலைவனாக நெபோலியன் நியமிக்கப் பட்டான். நெபோலியனது நிலைமை சிறிது உயர்வுற்றது. வருமானமும் அதிகமாயிற்று. நெபோலியன் உடனே மார்ஸேல்ஸ் சென்று தனது தாய்க்குப் பல வசதிகளைச் செய்த பின் பாரிஸ் நகர்க்குச் சென்றான். அங்கே அடிக்கடி நேர்ந்த குழப்பங்களினால் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தொழிலின்றித் தவித்தனர். பாரிஸ் நகரில் பஞ்சம் தோன்றியது. பசியால் பலர் உயிர் துறந்தனர். தனவந்தர்கள் தங்கள் தனத்தையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வேற்று நாடேகினர். நாட்டில் குழப்பங்கள் பெருகின. நெபோலியன் திறமையுடன் அக்குழப்பங்களை யடக்கி வந்தான்.

ஒருநாள் நெபோலியன் தனது நண்பர் வீட்டிற்கு விருந்துண்ணச் சென்றான். நண்பரது வீட்டின்முன் வண்டி நின்றது. நெபோலியன் வண்டியினின்றும் இறங்கினான். அப்போது ஒரு மாது இறந்துபோன குழந்தையைக் கையிலேந்தியவளாய் நெபோலியனைப் பார்த்து, “ஐயா, உண்ண உணவின்றி உடல் நலங் குன்றி மெலிந்து போயினேன். ஆதலால், பருகவும் பாலின்றி இக்குழந்தை இறந்தது. எனது கணவரும் இறந்து போயினர். இன்னும் ஐந்து குழந்தைகள் பசிப்பிணியால் பதைபதைத்து உயிரற்ற பிணம்போல் உணர்வற்றிருக்கின்றனர். இச்சமயம் யாதேனும் உதவி இல்லையேல் அவ்வைந்து மக்களையும், இறந்த இம்மகவையும் கிணற்றில் தள்ளி நானும் விழுந்து உயிர் துறக்க நிச்சயித்துள்ளேன்” என்று புலம்பினாள். இதைக்கேட்ட நெபோலியனது நெஞ்சம் நெக்குருகியது.

அவ்வேழை மாது சொல்லிய வெல்லாம் உண்மையென விசாரித்தறிந்து அன்று முதல் அக்குடும்பத்தைத் தானே

காப்பாற்றிவந்தான். அக்குடும்பத்துப் பெண்களைத் தையல் வேலையில் தனது நண்பர்களுடைய வீடுகளிலமர்த்தினான். நெபோலியனை அக்குடும்பத்தார் தெய்வம்போல் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

பாரிஸ் நகரில் கலகங்கள் நேராவண்ணம் ஜனங்களிடத்திருந்த போர்க்கருவிகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அப்போது, பிரபு மரபைச் சேர்ந்தவனும் கலகக்காரர்களால் கொல்லப்பட்டிறந்தவனுமாகிய ஒரு போர்வீரனது வாளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. சிலநாட் கழிந்தபின்னர் அவ் வீரனது மகனாகிய யூஜன் என்னும் பன்னீராட்டைப் பருவத்துப் பையன் நெபோலியனைக்கண்டு, "ஐயா, எனது தந்தையால் போற்றப்பட்டதும், அவரது ஞாபகார்த்தமாக எங்களால் காப்பாற்றப் பட்டதுமாகிய அவ்வாளினைத் தயை கூர்ந்து கொடுத்தருள வேண்டுகிறேன்" என்று அழுத கண்ணொடு மன்றாடினான். அச்சிறுவனது வேண்டு கோளுக்கிணங்கிய நெபோலியன் அவ்வாளினைச் சிறுவற்குத் தந்து ஆசி கூறினான். பழந்தன மிழந்ததைப் படைத்த அச் சிறுவன் கண்ணீர் மல்கப் பேச்சொன்றும் எழாதவனாய், அவ்வாளை மார்புறத் தழுவி நெபோலியனைத் தலையால் வணங்கித் திரும்பி வீடு சென்றனன். அச்சிறுவனது வீரத்தைக் கண்ட நெபோலியன் வியப்புற்று அவனைப் பெற்ற மாது உயர்ந்த உத்தமியாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதினான்.

அச்சிறுவனது தாயார் ஜோஸப்பைன் என்னும் பெயரினள். இருபத்தெட்டு வயதினள். அழகிலும், குணத்திலும் நடத்தையிலும் பல்லோராலும் புகழப் பெற்றவள். யூஜன், ஹார்ட்டன்ஸ் என்னும் தனது இரு குழந்தைகளின்

நன்மையைக் கருதிக் கணவனிறந்தும் அவள் உயிர்தரித்திருந்தாள்.

தந்தையற்ற மகற்குக் காட்டிய அன்பிற்காகவும், அவனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி ஆதரித்தமைக்காகவும் தனது நன்றி அறிவைத் தெரிவித்ததற்காக ஜோஸப்பைன் மறுநாள் நெபோலியனைத் தேடிச் சென்று அவனிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள். 'ஐயனும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள்'.

தனது மனமார்ந்த நன்றியை இனிய குரலில் மதுரமான மொழிகளால் ஜோஸப்பைன் நெபோலியற்குத் தெரிவித்தனள். இருவரும் காதலித்தனர். 1796-ஆம் மார்ச்சு-மீ 6-உ இருவர்க்கும் திருமணம் நடந்தது.

மருங்கிலா நங்கையும் வசையிலையனும்
ஒருங்கிய விரண்டுடற் குயிரொன் றாயினர்.

—கம்பர்.

—o—

4-வது அத்தியாயம்

இதாலிய வெற்றி

பிரான்சு தேசத்தில் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. குடியாட்சி உணர்ச்சி ஐரோப்பா முழுதும் காட்டுத் தீப் போல் பரவியது. இவ்வுணர்ச்சியை அழிக்க மன்னர்களும் பிரபுக்களும் முன்வந்தனர். இங்கிலாந்து தேசத்தின் இணையற்ற கடற்படையானது பிரான்சு தேசத்துத் துறை

முகங்களைத் தாக்கிவந்தது. ஆஸ்டிரியச் சேனையும், சர்டீனியத் தானையும், ஆங்கிலேயப் படையும் ஆல்ப்ஸ் மலைத் தொடர்களில் அணிவகுத்து நின்றன. பிரான்சு தேசம் நான்கு பக்கங்களிலும் எதிரிகளால் சூழப்பெற்று நெருக்கடியான நிலைமையி லிருந்தது.

இதாலிய தேசத்தி லிருந்த பிரான்சு சேனைக்குத் தலைவனாக நெபோலியன் நியமிக்கப்பட்டான். நெபோலியன் உடனே புறப்பட்டு நைஸ்நகரம் சென்று அன்றே இராணுவத்தில் சேர்ந்தான். பிரன்சு வீரர்கள் வளம் பொருந்திய இடங்களினின்றுந் துரத்தப்பட்டு பனியாலும் பசியாலும் வருந்தி அலமந்திருந்ததையும், பீரங்கிப் படையின் குதிரைகள் குளிர் மிகுதியாலிறந்துபட்டதையும் அறிந்த நெபோலியன் எல்லா வீரர்களையும் உடனே திரட்டிப் போருக்கெழுந்தான்.

மறுநாட் காலையில் எதிரிகளை நாற்புறமும் சூழ்ந்து புயற்காற்றெனத் தாக்கினார்கள். நெடுநேரம் போர் நடந்தது. வீரர்களின் கூச்சலும், புண்பட்டார் அழுகையும், போர்க்களமெங்கும் நிறைந்தன. முடிவில், ஆஸ்டிரியச் சேனை ஒரு புறமும் சர்டீனியத்தானை மற்றொரு புறமும் புறங்காட்டியோடின. புறங்காட்டி ஓடிய இவர்களை நெபோலியன் துரத்திச் சென்று பலவிடங்களில் பெரும் போர் நிகழ்த்தினான்.

இதாலி முழுவதும் பிரான்சுக்குச் சொந்தமாயிற்று. அதற்கும் குடியரசு வழங்கப்பட்டது. நெபோலியனை மாதர்கள் மலர் தூவி வாழ்த்தினர். நாடெங்கும் வெற்றி விழாக் கொண்டாடப்பட்டது.

மிலான் நகரத்தின் மாளிகை ஒன்றில் நெபோலியன் தன் மனைவியுடன் சின்னாள் வசித்து வந்தான். இதாலியா தேசத்தில் வாய்க்கால்கள், நீரருவிகள், அகன்ற சாலைவழிகள் முதலியன உண்டாக்கினான். பல பாலங்களையும் துறைமுகங்களையும் எடுப்பித்தான். கோட்டை கொத்தளங்களைச் சீர்திருத்தினான். வணிக நிலையங்களையும் கல்விச்சாலைகளையும் கட்டினான். இராணுவத்தையும் கப்பற்படையையும் பலப்படுத்தினான்.

நெபோலியனது அற்புதமான மனோசக்தியும் உழைப்பும் அவனது வெற்றிகளுக்கு ஏதுவாயிருந்தன. இரண்டு மணி நேரந்தான் நெபோலியன் தூங்குதல் வழக்கம்; மற்ற இருபத்திரண்டு மணி நேரமெல்லாம் மெய்வருந்தி உழைத்து வந்தான். "எனது மூளையில் பல அலுவல்கள் ஒழுங்காவும் கிரமமாகவும் தனித் தனியே புறக்கூண்டின் அறைகள்போல் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓர் அலுவலை மறந்து மற்றொன்றைச் சிந்திக்க வேண்டின் முந்திய அறையினை மூடிப் பிந்திய அறையினைத் திறந்து கொள்வேன். இவையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று கலப்பதுமில்லை; எனக்கு இளைப்பைத் தருவது மில்லை. வீண் சிந்தனைக்கு எனது மூளையில் இடமே கிடையாது. உறங்க விரும்புங்கால் எல்லா அறைகளையும் மூடிவிடுவேன். உடனே அயர்ந்து துங்குவேன்" என்பது நெபோலியன் திருவாக்கு.

அந்நகரின் பேர்வாய்ந்த கலாசாலையை நெபோலியன் காணச்சென்றான். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் சென்று ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் திகைக்கும்படியான பல வினாக்கள் எழுப்பினான். ஒரு மாணவனைப் பார்த்து, "மரணத்திற்கும் உறக்கத்திற்கும் உள்ள பேதம் என்ன?" என்று

கேட்டான். மாணவன் ஆசிரியர் முகத்தைப் பார்த்தான். அவ்வாசிரியர் மரணத்தைப்பற்றி நீண்டதோர் சொற்பொழி வாற்றினர். அவ்வதிகப்பிரசங்கம் முடிவதற்குள் நெபோலியன் வெறொரு வகுப்பிற்குச் சென்றனன். அது கணித வகுப்பெனவறிந்து நெபோலியன் புன்னகை காட்டினன். ஒரு மாணவனது புத்தகத்தை வாங்கி அதனிதழ்களைத் திருப்பி ஒரு கடினமான கணக்கை வகுப்புக்குத் தந்தான். அதனை ஒரு மாணவன் சரிபெறச் செய்து நெபோலியற்குக் காட்டினன். நெபோலியன் அதனைப் பார்த்து, "பிழைபடச் செய்தனை" என்றான். அதற்கு அம்மாணவன், "அறியா துரைத்தீர்; சரிபுறச் செய்துளேன்" என்று சாதித்தான். நெபோலியன் ஆசனத்தமர்ந்து அக்கணக்கைத் தானே செய்தான். தனது தவற்றை உடனே யறிந்த நெபோலியன் அம்மாணவனைப் பார்த்து, "சிறுவா! நீ செய்தது சரி. நான் சொன்னது தவறு" என்றனன்.

போர்க் காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களிற் சில ஈங்குக் குறிக்கத்தக்கன.

ஒருநாள் ஒரு சிப்பாய் நெபோலியனைப் பார்த்து, "ஐயா, கந்தைகளை உடுத்திக் காலங்கழிக்கின்றோம். வெற்றிகள் பல பெற்றும் பயனென்னை?" என்றான். அதைக் கேட்டு நெபோலியன், "நண்பரே! நும் மார்பில் தோன்றும் போர்த் தழும்புகளை உலகோர்க்குக் காட்டத்தகுந்தது அக்கந்தையே யாகும். புதிய ஆடைகள் அத் தழும்புகளை மறைக்குமென்பதை மறந்தீரோ?" எனப் பதிலுரைத்தான்.

ஒருநாள் ஒரு கொடிய போர் நிகழ்ந்தது. அன்றிரவு பால்போல் நிலாவொளி வீசியது. நெபோலியன் யுத்த களம் சென்று பார்வையிட்டான். அப்பொழுது ஒரு நாய், இறந்துபோன தனது யஜமானனிடமிருந்து நெபோலியனிடம் ஓடிவந்து உதவி வேண்டுவதுபோற் பாவனை காட்டி மீண்டும் தன் யஜமானனிடஞ் சென்று அவனது முகத்தில் முத்தமிட்டுப் பெருத்த குரலுடன் அழுதது. அதனைக் கண்ட நெபோலியன் மனந்தளர்ந்து புலம்பினான். பல ஆண்டுகட்குப் பின்னர் இதைக் குறித்துத் தனது நண்பர்களிடத்துப் பேசுங்கால், "நான் புரிந்த யுத்தங்களில் நேர்ந்த சம்பவங்கள் பலவற்றுள் இஃதொன்றே என்னைப் பெரிதும் வருத்தியது. உற்றார் உறவினர் பலராலும் கைவிடப்பட்டுத் தனியே உயிர் துறக்கும் வேளையில் அந்நாய் ஒன்றே அவ்வீரருக்கு உற்ற துணையானது. நிலையிலா மானிட வாழ்க்கையின் அதிசயம் என்னே! அநேக போர்கள் புரிந்தேன். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இறந்ததையும் என் கண்கள் கண்டுள்ளன. ஆனால் நன்றியறிவுள்ள அந்நாயின் புலம்பலைக் கண்டு என் கண்கள் நீர் வடித்தனவே" என்று நெபோலியன் சொன்னான்.

ஓர் இரவு நெபோலியன் சாதாரண உடை தரித்துச் சேனைகளை பார்வையிடச் சென்றான். ஓரிடத்தில் காவற்காரன் ஒருவன் நெபோலியனைப் போகவிடாமற்றடுத்து நின்றான். அப்போது நெபோலியன், "இராணுவ உத்தியோகத்தரில் நான் ஒருவன். மேற்பார்வைக்காக வந்துள்ளேன். என்னைப் போக விடுக" என்று சொன்னான். அதற்குக் காவற்காரன், "எவரையும் உள்ளே விடலாகாது என்னும் உத்தரவைத் தாங்கி நிற்கிறேன். நீ உள்ளே செல்வையேல்

எனது குண்டு அடிபட்டிறப்பாய்" என்று மறுமொழி கூறினான். நெபோலியன் பெருமகிழ்ச்சியுற்று மறுதினமே அக்காவற்காரனுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகம் கொடுத்தனுப்பினான்.

நெபோலியன் எப்போதும் விதியில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சக்தி யொன்று தனக்கு வழிகாட்டுவதாயும் அச்சக்தியின் விதிப்படியே சகலமும் இயங்குகின்றன வென்றும் சொல்லி வந்தான். "மரணத்தைப்பற்றிய கவலையே எனக்குக் கிடையாது வருந்தியழைத்தாலும் வாராத வாரா, பொருந்துவன போமின் என்றாற்போகா. ஊழிற் பெருவலி யாவுள? அதனைத் தடுத்தற்கும் வெல்லற்கும் எவராலும் இயலாது" என்று நெபோலியன் அடிக்கடி கூறுவான்.

ஒரு மாதா கோயிலில் மேரியம்மையின் பெரிய சிலை ஒன்றிருந்தது. அச்சிலையின் கண்களினின்றும் நீர்வடிவது போல் தோன்றிற்று. போப் இராஜ்யத்தின் நெருக்கடியான நிலையைக்கண்டு மேரியம்மன் கண்ணீர் பெருக்குவதாக மதக்குருக்கள் கட்டிய கதை ஊரெங்கும் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இதையறிந்த நெபோலியன் அச்சிலையை உடனே வரவழைத்துச் சோதித்தான். மதக்குருக்களின் சூழ்ச்சியை நொடிப்பொழுதில் உணர்ந்தான். அதன் கண்களில் காணப்படும் நீர் உண்மையன்றென்றும், அஃது கானல் நீர் போன்ற தோற்றமே என்றும் அத்தோற்றம் ஒரு கண்ணாடி ஜெப மாலையின் உதவியால் உண்டானதென்றும் ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிவித்து மதக்குருக்களின் சூழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினான்.

நெபோலியன்மீது அநேக பழிகள் அடங்கிய பிரசுரங்கள் ஐரோப்பாவெங்கும் உலாவின. மதப்பற்றுடையாருக்கு வெறுப்புத் தோன்றுமாறு போப்பின் தாடியைப் பிடித்து நெபோலியன் இழுத்ததாக ஒரு கட்டுக்கதை ஐரோப்பாவெங்கும் பரவியது. குருதி வேட்கை கொண்ட அரக்கன் என்றும் இரக்கமற்ற கொடியவன் எனவும் தனக்குக் கீழ்ப் படியாத வீரர்களைத் தோலுரித்தனன் எனவும் தினத்தாள்கள் நெபோலியன்மீது வீண்பழி சுமத்தின. இப்பிரசுரங்களைப் படித்துப் பார்த்த நெபோலியன் சிறிதும் சினவாமல் அருகிலிருந்த நண்பனைப் பார்த்து, "உண்மையுரைகளே விசனத்தைத் தரவல்லன. என்மீது சுமத்திய பழிகளில் ஒன்றேனும் உண்மையன்று. தீய காரியங்களை நினைத்தற்கும் எனக்கு ஓய்வு இடையாது. எனினும், இப்பழி மொழிகளை நம்புவாருமுளர். நெபோலியன் உடலெல்லாம் மயிர் முளைத்தவனாய், நிமிர்ந்து நடக்க வியலாது நான்கு கால்களால் நடக்கிறான் என்று எவனாவது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின் அதனையும் நம்பி, கடவுளால் நெபோலியன் நன்கு தண்டிக்கப்பட்டான் என்று சொல்வாரும் உளர்" என்று சொன்னான்.

o

5-வது அத்தியாயம்

எகிப்து யாத்திரை

1797-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 7-ந் தேதியன்று நெபோலியன் பாரிஸ் சேர்ந்த செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது நகர மாந்தர்கள் அவனது வருகையைப் பாராட்டி விழா

வொன்று நடத்தி, அதில் நெபோலியனைப் பலவாறு வாழ்த்தினார்கள். நெபோலியற்குப் பட்டங்கள் அளிக்கப்பட்டன.

கங்கை, ஸிந்து முதலிய ஜீவ நதிகள் பாயும் இந்தியாவின் நீர் வளப்பத்தினையும், ஜனத்தொகையினையும், மதப்பெருமையினையும் நூல்கள் வாயிலாக உணர்ந்த நெபோலியன் இந்தியாவைக் கைப்பற்ற எண்ணினான். இளம்வயது முதற்கொண்டே நெபோலியனது மனத்தில் இவ்வெண்ணம் குடி கொண்டிருந்தது. இதாலியாவினின்று திரும்பிவந்த பின்னர் அவ்வெண்ணம் வலியுற்றது. அதனை நிறைவேற்ற நெபோலியன் தீர்மானித்தான். ஆனால், எகிப்து தேசத்தைக் கைப்பற்றிய பின்னரே இந்தியாவின்மீது படையெடுத்துச் செல்லுதல் கூடுமென அறிந்தான். ஆகையால், எகிப்து தேசத்தை முதலில் கைப்பற்றி, அதன்பிறகு ஸிந்துநதியைக் கடந்து, ஆங்குள்ள ஆங்கில மக்களைத் துரத்தி, இந்தியாவில் குடியரசினை நிலைநாட்டத் தீர்மானித்தான்.

தனது கருத்தினை டைரக்டர்களுக்குத் தெளிவுறச் சொன்னான். அவர்களும் உடனே இணங்கினர். நெபோலியனது யாத்திரைக்கு வேண்டியன யாவும் விரைவில் தயாரிக்கப்பட்டன. நாற்பத்தாறாயிரம் வீரர்களும், விஞ்ஞான நிபுணர்களும், கணிதநூல் வல்லாரும், தத்துவ அறிஞர்களும் தயாராயினர். பெரிய கப்பல் ஒன்றும், சிறிய கப்பல்கள் முப்பதும் சேகரிக்கப்பட்டன. 1798-ம் வருடம் மே மாதம் நெபோலியன் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டான்.

நெபோலியன் எந்தத் தேசத்துக்குப் போனானென்பது டைரக்டர்களைத் தவிர்த்த மற்ற எவர்க்குந் தெரியாது. இந்தியாவின்மீது படையெடுத்துச் சென்றான் என்றனர் சிலர்.

இங்கிலாந்து நோக்கிச் சென்றான் என்றனர் சிலர். சூயஸ் கால்வாயை வெட்டச் சென்றான் என்றனர் வேறு சிலர். இங்ஙனம், பலர் பலவிதமாகக் கூறினார்கள். நெபோலியனது உட்கருத்தினை அறியமுடியாமல் ஆங்கிலேயர் திகைத்தனர். மத்திய தரைக்கடலில் பலமான கப்பற்படையொன்றைப் பமைத்து, நெபோலியனைத் தேடிச் செல்லும்பொருட்டு லார்ட் நேல்சனைக் கப்பல் தலைவனாக நியமித்தனர். நெல்சன், நெபோலியனைப் போன்ற ஓர் தீரன்; நல்ல இராஜ தந்திரி; யுத்த தர்மத்தை நன்கறிந்தவன்; யுத்த தந்திரங்களில் வல்லுநன்; அவன் பெருத்த கப்பற்படையோடு நெபோலியனைத் தேடித் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

ஜூலை மாதம் முதல் தேதியன்று பிரஞ்சுசேனை எகிப்து கடற்கரையைக் காணப்பெற்று அபெகூர் குடாவில் இறங்கிற்று. நெபோலியன் தன் சேனையை உடனே அணி வகுத்துப் போர்வீரர்களுக்கு நற்புத்தி புகட்டியபின் அலெக்ஸாண்டிரியா நகரை உடனே தாக்குமாறு உத்திரவிட்டான். ஆங்குள்ள மாமுலூக்குகள் பெருந் திரட் சேனையோடு எதிர்த்தனர். கடும்போர் நிகழ்ந்தது. முடிவில் மாமூலூக்குகள் தோல்வியுற்று ஓடி மறைந்தனர். அலெக்ஸாண்டிரியா நகர் நெபோலியனுக்குச் சொந்தமாயிற்று.

புதிய சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சம உரிமை எல்லோர்க்கும் வழங்கப்பட்டது. துறைமுகம் சீர்திருத்தப் பட்டது. கல்விச்சாலைகளும், கைத்தொழிற்சாலைகளும், வியாபார வசதிகளும் உண்டாக்கப்பட்டன. நெபோலியனை ஜனங்கள் வாயார வாழ்த்தினர்.

பிறகு நெபோலியன் தனது சேனையுடன் கைரோ நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். இடையிலுள்ள அறுபது

மைல் அகன்ற பாலைவனத்தைக் கடத்தல் எளிதன்று. அனல்போல் எறிக்குங் கதிரவன் வெப்பம் வீரர்களின் தைரியத்தையுங் கொள்ளைகொண்டது. ஆங்காங்குள்ள சிறு கிணறுகளும் எதிரிகளால் தூர்க்கப்பட்டமையால் நீர் வேட்கையாலும், சூரிய வெப்பத்தாலும், வீரர்கள் மனந்தளர்ந்தனர். நெபோலியன் மாத்திரம் தளராது நடந்துசென்று வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தி வந்தான். ஐந்து நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்தபின்,

> புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றாகி
> அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச்
> சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்
> கவியெனக் கிடந்த (நீல நதியினை) வீரர் கண்டார் [றோர்
>
> —கம்பர்

நீல நதியைக் கண்ட வீரர்கள் மெய்ம்மறந்து ஆற்றிலிறங்கி நெடுநேரம் நீராடிக் களித்தனர். அத்தருணம் மரக்கலக் கூட்டமும் நெபோலியனது கட்டளைப்படியே குறித்த காலத்தில் வந்து சேர்ந்தது. மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் வீரர்கள் ஆடினர், பாடினர், ஓடினர். சிறிதுநேரங் கழிந்த பின்னர்ச் சேனை முழுதும் புறப்பட்டு ஏழுநாள் நடந்து சென்று கைரோவை நெருங்கிற்று.

நெபோலியன் உடனே போர் செயத் தொடங்கினன். கைரோ நகரத்தின்மீது பீரங்கிக் குண்டுகள் எறியப்பட்டன. பகைவர்களும் அணிவகுத்துப் போர் புரிந்தனர். பிரன்சு சேனை வெற்றியுற்றது. பகைவர்கள் ஓடி ஒளிந்தனர். கைரோ நகரம் பிரான்சுக்குச் சொந்தமாயிற்று.

நெபோலியன், கைரோவில் புதிய சட்டங்களையும் திட்டங்களையும் ஏற்படுத்தி ஒரு பெரிய தேச சபையை ஸ்தா

பித்தான். வைத்தியசாலைகளும், கலாசாலைகளும், கைத் தொழிற்சாலைகளும், சுரங்கங்களும், இயந்திரசாலைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. குடிமக்கள் மனமுவந்து நெபோலியனைத் தெய்வம்போல் பாராட்டினார்கள். பிரன்சு சிப்பாய்கள் எகிப்துவாசிகளோடு மிகவிரைவில் நட்புக்கொண்டு உறவினர்போல் அகமகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர்.

ஒரு நாள் சில பிரமுகர்களோடு நெபோலியன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, சில திருடர்கள் ஒரு குடியானவனைக் கொன்று அவனது ஆடு மாடுகளைக் கவர்ந்து சென்றதாக நெபோலியற்குச் செய்தி வந்தது. நெபோலியன் அருகிருந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்து, "முந்நூறு குதிரைப் படையோடு சென்று அக்கள்வர்களைப் பிடித்து என்னிடம் கொணர்க" என்று கட்டளையிட்டான். அருகேயிருந்த ஒரு பிரமுகர் நெபோலியனைப் பார்த்து, "ஐயா! அந்தக் குடியானவன் உமது உடன் பிறந்தான் அல்லனே. அவனது மரணத்தைக் குறித்து உமக்கு இவ்வளவு கவலையேன்" என்றனர். அதற்கு நெபோலியன், "ஐயா! அக்குடியானவனைப் பாதுகாக்கும் கடமை எனக்குக் கடவுளால் அளிக்கப்பட்டுளது. ஆதலால் உறவினரைக் காட்டிலும், அவனே எனக்குச் சிறந்தவன்" என நெபோலியன் மறுமொழி கூறினன்.

இங்ஙனம் நெபோலியன் கைரோ நகரில் தங்கியிருக்கும் போது பிரான்சுப் படையைத் தேடித் திரிந்துகொண்டிருந்த லார்ட் நெல்சன் கப்பற்படையுடன் அபோகூர் குடாவிற்குச் சென்று பிரான்சுக் கப்பல்களை வளைத்துக்கொண்டு வெஞ்சமர் புரிந்தான். பிரன்சுக்காரர்கள் தோல்வியுற்றனர்.

நான்கு பிரன்சுக் கப்பல்கள் தப்பித்துக்கொண்டு மால்டா சேர்ந்தன. மற்றைக் கப்பல்கள் அனைத்தும் நீர்க்கிரை யாயின. நெபோலியனது ஆருயிர் நண்பனும் பிரான்சுக் கப்பற் றலைவனுமாகிய புரூயிஸ் என்பவன் புண்பட்டு உயிர் துறந்தான். சுமார் மூவாயிரம் பிரன்சு வீரர்கள் கைதியாக் கப்பட்டனர்.

இச்செய்தி நெபோலியனுக்கு எட்டியது. அவனது ஆசை யெல்லாம் கனவாய் முடிந்தது. பிரான்சு தேசத்தி னின்று உதவியை எதிர்பார்த்தலும் எகிப்து தேசத் தினின்று பிரான்சுக்குத் திரும்பிப் போதலும் முடியாத காரியமாயின. நெபோலியனுக்கு எகிப்து தேசமே சிறைச் சாலையாய் முடிந்தது; எனினும் வெற்றியையும் தோல்வி யையும் சமமாகப் பாவிக்கும் நெபோலியன் மனோதிடத் தைச் சிறிதும் விடாது தனது வீரர்களிடமிருந்து இனிமை யாகவும் உற்சாகத்துடனும் பேசி வந்தான்.

பிறகு நெபோலியன் ஏக்கர் நகர் சென்று அதன் கோட் டையை முற்றுகை யிட்டான். முற்றுகை அறுபது நாள் நடந்தது. அப்போது நெபோலியற்கு அநேக இடையூறுகள் நேர்ந்தன. தன்னிடமிருந்த உணவுப் பொருள்கள் ஒழிந் தன. தனக்கு உணவுப் பொருள்கள் கொணர்ந்த படகு களும் எதிரிகளின் கையில் சிக்குண்டன. அநேக வீரர்கள் நாள்தோறும் இறந்து பட்டனர். தவிரவும், பிளேக் என் னும் கொடிய நோயால் அநேக வீரர்கள் மாண்டனர். நெபோலியன் உடனே ஒரு தனி வைத்தியசாலையை அமைத்து அதில் அக்கொள்ளை நோய் கொண்ட வீரர் களுக்குச் சிகிச்சை செய்யவைத்தான். வைத்தியர்கள்

அவ்வியாதியுடையார்களிடம் நெருங்கப் பயந்தனர். அதை யுணர்ந்த நெபோலியன் தானே நேரில் சென்று அவ்வீரர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்து வந்தான்.

அத்தருணத்தில், துருக்கிச் சேனையும், ஆங்கிலச் சேனையும் ஒன்று சேர்ந்து பிரன்சுப் படையை எதிர்த்தன. கடும் போர் நிகழ்ந்தது. இருதிறத்திலும் எண்ணிறந்த வீரர்கள் இறந்தனர். இறந்தவர்களைப் புதைக்கவும் நேரமின்மையால் அப்பிணங்கள் அழுகி ஆகாயமெங்கும் துர்நாற்றம் வீசிற்று. பிரன்சு சேனை பலக் குறைவுற்றது. ஏக்கரை வெல்லுதலினி முடியாதென்றுணர்ந்த நெபோலியன் முற்றுகையை விடுத்து எகிப்து நோக்கிச் சேனையொடும் புறப்பட்டான்.

வைத்தியசாலையிலிருந்த ஆயிரத்திருநூறு வீரர்கள் குதிரைகள் மீதும், பல்லக்குகளிலும் ஏறிச் சென்றனர். வழியில் அநேகர்க்குப் பிளேக் நோய் கண்டது. ஒவ்வொரு நோயாளியிடத்தும் நெபோலியன் பயமின்றிச் சென்று இனிய வார்த்தைகளால் அவர்களை மகிழ்வித்தான். ஒரு நாள், ஏழு நோயாளிகள் தூக்கிச் செல்வதற்கும் தகுதியற்று இறக்குந் தறுவாயிலிருந்தனர். ஐந்நூறு சிப்பாய்களை அவ்வேழு நோயாளிகட்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு, எஞ்சிய சேனையுடன் நெபோலியன் கைரோ நோக்கிச் சென்றான். பாலைவனத்தைக் கடந்து செல்லும்போது பாலையின் கொடுமையாலும், நோயின் மிகுதியாலும் அநேகர் இறந்தனர். சுமார் ஒரு மாதம் நடந்து நகர் சேர்ந்தனர்.

நெபோலியன் கைரோவில் சின்னாள் தங்கியிருந்தான். அப்போது, பிரன்சு சேனைகள் இதாலியாவினின்று ஆஸ்டிரி

யரால் துரத்தப்பட்டதையும், ஐரோப்பாவின் வல்லரசுகள் ஒன்று கூடிப் பிரான்சைத் தாக்க முயன்று வந்ததையும் பத்திரிகை மூலமாய் அறிந்த நெபோலியன் பிரான்சுக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தான். ஐந்நூறு சிப்பாய்களும் எட்டு நண்பர்களும் நெபோலியனுடன் கப்பலேறிப் பிரான்சுக்குப் புறப்பட்டனர். ஆங்கிலேயரது கப்பல்கள் அவர்களைத் தேடித் திரிந்தன.

பிரயாண காலத்தில் மதநூல், தத்துவ சாஸ்திரம், பொருள்நூல் முதலியனவற்றை நெபோலியன் படித்த வண்ணமேயிருந்தான். நவீன நாவற் புத்தகங்களைப் படிக்கும் வழக்கமே நெபோலியனிடத்திலில்லை. நாவல்களின் மீதும் அப்புத்தகங்களைப் படிப்பவர் மீதும் நெபோலியனுக்கிருந்த வெறுப்புக்கு அளவில்லை. சோம்பேறிகளும், மூடர்களுமே வீண் கதைகளைப் படித்தற்குரியர் என்பது நெபோலியனது அபிப்பிராயம். மத விஷயங்களையும் தத்துவ விஷயங்களையும் கற்பதிலேயே நெபோலியன் காலங் கழித்து வந்தான். பைபில் புத்தகத்தையும் குர்ரான் புத்தகத்தையும் நன்கு படித்து இரு மதங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராய்ச்சி செய்து வந்தான். கிறிஸ்துவ மதத்தில் நெபோலியன் அதிகப் பற்றுடையவனாயிருந்தும் மற்ற மதங்களையும் போற்றிவந்தான். இவ்வாறு ஐம்பது நாட்கள் பிரயாணம் செய்து அக்டோபர் மாதம் 8-தேதி நெபோலியன் பிரான்சுக் கடற்கரை சேர்ந்தான். இவன் வரவை யறிந்த மாந்தர் உவகை பூத்தனர். அறுநூறு மைலுக்கப்பாலுள்ள பாரிஸ் நகருக்குத் தந்திகள் அனுப்பப்பட்டன. அம்மாதம் 17-ந் தேதியன்று பாரிஸ் நகர் சென்று தனது மனைவியைக் கண்டனன்.

*

6-வது அத்தியாயம்

புதிய அரசாங்கம்

நெபோலியன் வெளியே போகாமல் தன் வீட்டிற்குள்ளிருந்த வண்ணமாய் அரசாங்க விஷயங்களைக் கவனித்து வந்தான். ஐந்து டைரக்டர்களும் அரசாங்கக் காரியங்களை நன்கு கவனிக்காமல் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டு வந்தனர். நாடெங்குங் குழப்பமாயிருந்தது. அரசாங்கத்தார் அதிக வரிகளை விதித்துக் குடிமக்களைத் துன்புறுத்தினர். கருவூலத்தில் பணம் இல்லை. மாந்தர்கள் நோயாலும், வறுமையாலும் துன்புற்று வருந்தினர். கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் எனும் பாவச் செயல்கள் பெருகின. குடிமக்களின் நலத்தையும், தேசத்தின் முன்னேற்றத்தையும் டைரக்டர்கள் சிறிதுங் கவனியாது தந்நலத்தையே பெரிதுங் கருதி வந்தனர். அப்போது பிரான்சுதேசம் குடியரசுக்குத் தகுதியற்றதாயிருந்தது. சுயாட்சிக்குப் போதிய அறிவும் ஆற்றலும் பிரன்சு மக்களுக்கில்லை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அடிமைத்தனத்திலாழ்ந்து வந்த மக்கள் சுய ஆட்சிக்குத் திடீரென்று தகுதியாதல் எங்ஙனம் கூடும்? நூற்றுக்கு மூன்று பேர்களே எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். மதவுணர்ச்சியும் கல்வி யறிவுமில்லாத அவர்கள் வாக்குரிமை (Vote) யின் பெருமையை எங்ஙனம் அறியக்கூடும்!

இந்த நிலைமையில், நவம்பர் மாதம் 9-ந்தேதியன்று தேசச்சபைகள் கூடின. இரண்டு சபைகளும் அமைதியுடன் ஆலோசித்து, டைரக்டர்களின் ஆட்சி அன்றோடொழிந்ததென்றும், நெபோலியன், சீயஸ், தூகாஸ் என்னும் மூவரும் பிரதிகாவலர்களா யிருக்கவேண்டு மென்றும்,

தனித்தனியே இருபத்தைந்து பேர்கள் கொண்ட இரண்டு சபைகள் மேற்சொல்லிய பிரதிகாவலருடன் ஒத்துழைத்துப் புதிய அரசியல் திட்டத்தைத் தயாரிக்கவேண்டுமென்றும் ஒரே மனமாகத் தீர்மானித்தன.

ஒரு மாதத்துக்குள் புதிய அரசாங்கத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. அது பின்வருமாறு:—

"நெபோலியன் பிரான்சு தேசத்தின் முதல் நாயகன் (First Consul) ஆகவும், சீயஸ், தூகாஸ் என்போர் துணை நாயகர்களாகவும் இருந்து அரசியல் நிர்வாகங்களை நடத்த வேண்டும். ஆலோசனை சபையும், சட்ட சபையும், நீதி சபையும் அமைக்கப்படல் வேண்டும். நெபோலியனால் கொண்டுவரப்பட்ட ஒவ்வொரு சட்டமும் ஆலோசனை சபையில் ஆலோசிக்கப்பட்டுச் சட்ட சபையில் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும். அரசாங்கத்தில் வரி செலுத்தும் இருபத்தொரு வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒவ்வொரு ஆண்மகற்கும் வாக்குரிமை வழங்கல் வேண்டும்." இத்திட்டத்துக்கு முப்பது லட்சம் பேர்கள் சாதகமாகவும் ஆயிரத்தைந்நூறு பேர்கள் பாதகமாகவும் அபிப்பிராயம் தந்தனராதலால் அதுவே அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படுமென்று அறிக்கை செய்யப்பட்டது. பிரான்சு தேசத்துத் தனி நாயகனாக நெபோலியன் விளங்கினான்.

புதிய அரசாங்கம் ஏற்பட்டவுடனே நெபோலியன் இங்கிலாந்து அரசர்க்குச் சமாதானக் கடிதம் எழுதினான். அது பின்வருமாறு :—

"ஐயா ! பொது ஜனங்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கிப் பிரான்சு தேசத்தின் முதல் நாயகப் பதவியை வகித்துள்ள

நான் தங்கட்கு இக்கடிதத்தை எழுதும் பாக்கியத்தையும் பெற்றேன். சென்ற எட்டு வருடங்களாக உலகத்தைத் துன்புறுத்தி வரும் நம் யுத்தம் இனியும் நீடித்திருக்க வேண்டுமா? ஏதேனும் ஒரு முடிவுக்கு வருதற்கேற்ற வழிகள் இல்லையா? அற்பமாகிய வெற்றியைக் கருதி மாந்தர்களின் அமைதியையும், செல்வத்தையும் நாம் அழித்து வருதல் நியாயமாகுமா? சமாதானமும் அமைதியுமே உலகிற்கு இன்பம் பயக்கத் தக்கன. சமாதானமே எனது விருப்பம். நீரும் அதையே விரும்பின் ஐரோப்பாவில் அமைதியுண்டாகும்."

இந்நிருபத்திற்கு ஆங்கிலேய முதல் மந்திரியாகிய லார்டு கிரின்வில் என்பவர் பின்வருமாறு பதில் விடுத்தனர்:

"அநேக நூற்றாண்டுகளாகப் பிரான்சு தேசத்தை அரசாண்டு வந்த போர்பன் குடும்பத்தார்க்கு அரசுரிமையை மீண்டும் வழங்கினாலன்றி, சமாதானத்திற்கு நாங்கள் இணங்கோம்."

இதற்கு, நெபோலியன் தனது அமைச்சர் மூலமாய் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தாருக்கு அனுப்பிய கடிதம் பின்வருமாறு:—

'தனது விருப்பப்படியே அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொள்ள ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் உரிமை உண்டென்பதை ஆங்கிலேயர் மறுக்க முடியாது. பிரான்சு தேசத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளாகப் போர்பன் குடும்பத்தார் அரசாண்டு வந்தமையால் அவர்களுக்குப் பரம்பரை பாத்தியம் உண்டென்றும், அரசுரிமை மீண்டும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படலே நியாயமென்றும் இப்போது நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்.

அப்படியானால் ஸ்வேர்ட் குடும்பத்தாரே இங்கிலாந்தை அரசாள வேண்டுமே யல்லாது மூன்றாவது ஜார்ஜூ இப்போது மன்னராயிருத்தல் எங்ஙனம் நியாயமாகும்?".

இதற்கு லார்டு கிரின்வில் பின்வருமாறு பதில் விடுத்தனர்:

"பிரான்சு தேசத்தின் குடியரசினின்றும் மற்ற முடியரசுகளைக் காத்தற்பொருட்டே இங்கிலாந்து யுத்தம் புரிகிறது. விரைவில் போர் ஆரம்பமாகும்."

இந்திருப மூலமாய் ஆங்கிலேயரின் மனப்பான்மையை யறிந்த பிரான்சு மாந்தர்களுக்கு ஆங்கிலேயர்மீது அளவிலாக் கோபமும் நெப்போலியன்மீது விருப்பமும் உண்டாயின.

நெபோலியன் நியாயமாகவும் ஒழுங்காகவும் தேசத்தை அரசாண்டு வந்தான். ஜனங்களின் முன்னேற்றத்தையும், சுக வாழ்வையும் கருதிப் பல திருத்தங்கள் செய்து வந்தமையால் நெபோலியன் எல்லோராலும் போற்றப்பட்டான்.

நெல்லு முயிரன்றே; நீரு முயிரன்றே;
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்.
அதனால், யானுயிர் என்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே.

ஒரு தேசத்துக்கு நெல்லும் உயிரன்று, நீரும் உயிரன்று, மன்னனே உயிர் என்னும் உண்மையை யறிந்த நெபோலியன் செங்கோலான் என்பதில் தடை என்ன?

பிரான்சு தேசத்தில் உள்நாட்டுக் குழப்பத்தை விளைவிக்குமாறு அன்னியரால் ஏவப்பெற்ற சில பிரான்சுக்காரர்

கள் இங்கிலாந்திலிருந்து ஆயுதபாணிகளாகப் பிரான்சுக்கு வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வந்துகொண்டிருந்த கப்பல் புயற்காற்றினால் பாறைமீது மோதப்பட்டு உடைந்து போனமையால், அவர்களெல்லோரும் பிரான்சுக் கடற்கரை வந்து சேர்ந்தனர். அங்கே அவர்கள் கைதியாக்கப்பட்டு நீதி விசாரணையில் குற்றவாளிகளென நிரூபிக்கப்பட்டதனால் மரண தண்டனை விதிக்கப்பெற்றனர். அதில் நெபோலியன் உடனே தலையிட்டு, "அவர்களது நோக்கம் யாதாயினும் ஆகுக. புயல்காற்றால் கப்பலுடைந்து நமது கரையேறினவர்கள் நமது விருந்தினர்கள் அல்லரோ? அவர்களுக்குத் துன்பம் இழைத்தல் முறையன்று" எனச் சொல்லி அவர்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினான்.

ஒரு நாள் நெபோலியன் நாடகசாலைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது வழியில் வெடிகுண்டு ஒன்றை வைத்து நெபோலியனைக் கொல்லச் சிலர் முயன்றனர். அதிர்ஷ்டவசமாக நெபோலியன் அதைத் தாண்டிச் சிறிது தூரம் சென்றபின் அவ்வெடிகுண்டு வெடித்தது. நெபோலியன் உயிர் தப்பியதைக் கேட்ட மாந்தர்கள் உவகையெய்தினர். ஜனங்களின் அன்பைக் கண்டு நெபோலியன் மன மகிழ்ந்தான். நெபோலியனைக் கொல்ல முயன்ற கலகக்காரர்கள் கடைசியாகப் பிடிபட்டனர். நெபோலியன் நீதி விசாரித்து அவர்களை நாடு கடத்தினான். தன்னைக் கொல்ல முயன்றவரையும் பெருந்தகைமையோடு நெபோலியன் காப்பாற்றினான்.

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

—திருக்குறள்

நீதிபரிபாலன முறையில் நெபோலியன் சற்றேனும் வழுவாதவன். தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டிப்பதில் சற்றும் தவருதவன். தரும நீதியை வழங்குவதில் நெபோலியன் மனோ உறுதியும் திடமும் வாய்ந்தவன்.

முப்பது வயதுள்ள ஒரு வாலிபன் பதினாறு வயதுள்ள ஒரு கன்னியை மணக்க விரும்பினான். அப்பெண்ணுக்கு அவன்மீது விருப்பமில்லா திருந்தும் பெற்றோர்களின் பலவந்தத்தால் திருமணம் நடைபெற்றது. மன்றல் முடிந்த பின்னும் அப்பெண் கணவனைக் காதலிக்கவில்லை. இதனால் பொருமையுற்ற அவ்வாலிபன் குற்றமற்ற மனைவியை இரக்கமின்றிக் கொலைசெய்தனன். நீதி விசாரிக்கப்பட்டு அவ்வாலிபற்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. உயர்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாதலால் அவனை மன்னிக்கும்படி அநேகர் நெபோலியனை வேண்டினர். அதற்கு நெபோலியன், "அவ்வாலிபனை நான் ஏன் மன்னிக்க வேண்டும்? தன்னைக் காதலிக்காத ஒரு கன்னியைப் பணச் செருக்கால் மணந்தான். மணந்த பின்னரும் அவளது காதலின்மையைக் கண்டு பொருமையுற்றுக் குற்றமற்ற அவ்வணங்கினைக் கொன்றனன். அவனது மிருகத் தன்மையும் பணச்செருக்குமே அக்கொலைக்குக் காரணமாகும். எனது இரக்கத்துக்கு அவன் உரியவன் அல்லன். குற்றத்துக்குற்ற தண்டனையை அவன் அடைந்தே தீரவேண்டும். நான் அவனை மன்னிப்பின் ஒவ்வொரு பெண்ணின் உயிர்க்கும் ஏதம் விளைத்தவனாவேன். வெறுப்பாலாவது சுயநலத்தாலாவது, வேறு மங்கையின் மீதுள்ள காதலாலாவது தனது மனைவியைப் பிரிதற்கெண்ணிய ஒவ்வொருவனும் அவளைக் கொலை செய்தலையே அச்சமின்றிக் கையாளக்

கூடுமன்றோ?" என்று சொல்லி அவ்வாலிபற்கு மரண தண்டனை விதித்தான்.

> கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
> களைகட் டதனொடு நேர்
>
> —திருக்குறள்

பிரான்சுதேசம் பிறநாடுகளோடு நட்புக் கொண்டு அமைதி பெற்றிருந்தது. நெபோலியன் தற்பெருமை சிறிதும் இன்றி ஏழை மக்களிடத்தும் அளவளாவி அவர்களுடைய குறையனைத்தும் தீர்த்தான். நெபோலியனது திறமையையும், தேச ஊழியத்தையும் மெச்சிய நகரமாந்தர்கள் நெபோலியனது ஞாபகார்த்தமாக ஒரு கட்டிடம் எழுப்பத் தீர்மானித்து நெபோலியனிடம் சென்று அனுமதி கேட்டனர். அதற்கு நெபோலியன், "ஐயன்மீர்! நீங்கள் என்மீது காட்டிய பேரன்புக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன் எனது கடமையைச் சரிவர ஆற்றினேன் என்னும் திருப்தியைத்தவிர வேறொரு பெருமையும் நான் நாடவில்லை. தேச மக்களின் அன்பைக் காட்டினும் வேறு வெகுமதியும் வேண்டுமோ? பிரான்சு தேசம் அமைதியையும் சுகவாழ்வையும் பெற்றபின் நான் இறக்கநேரின் மரணமும் எனக்குத் துன்பம் தரவல்லதன்று. பிரான்சு தேசத்தின் நலமே எனது நலம்; அதனது துயரே எனது துயர். இதுவே எனது வாழ்க்கையின் இரகசியமாகும். தாங்கள் செய்யக் கருதியுள்ளதை நான் பணிவுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், அதற்குத் தக்க இடத்தை மட்டும் நீங்கள் இப்போது ஏற்படுத்துங்கள்; எனது தேச ஊழியம் பின் சந்ததியாராலும் போற்றத் தக்கதாயின் அக்கட்டிடம் அவர்களால் எழுப்பப்படட்டும்" என்று பதிலளித்தான்.

நெபோலியன் தனது ஆற்றல் முழுவதையும் பிரான்சு தேசத்தின் முன்னேற்றத்திலேயே செலுத்தி வந்தான். பிரான்சு தேசத்தின் இன்பத்தைத் தனது இன்பமெனவும், அதன் துன்பத்தைத் தனது துன்பமெனவும் பாராட்டி வந்தான். தன் குடும்பத்தின் நன்மைக்காக ஒரு மனிதன் எவ்வாறு உடல் வருந்தி உழைப்பானோ அவ்வாறே தேசத்தின் நன்மைக்காக அல்லும் பகலும் ஊணுறக்கமின்றி மெய்வருத்தம் பாராது நெபோலியன் உழைத்தான். பிரான்சு தேசத்தை ஒப்புயர்வின்றி ஆக்குதலே அவனது நோக்கமாக இருந்தது. மற்றத் தேசங்களை அழித்துப் பிரான்சு தேசத்தைச் செழிக்கச் செய்வது அவனது கருத்தன்று. ஆனால், மனோவன்மையிலும், சீரிய ஒழுக்கங்களிலும், கைத்தொழில்களிலும், அயல் நாட்டு வர்த்தகத்திலும், தேசப் பொது வேலைகளிலும் பிரான்சு தேசம் இதர தேசங்கட்கு ஒரு வழிகாட்டியாய் இருத்தல் வேண்டுமென்பதே நெபோலியனது நோக்கமாக இருந்தது. நெபோலியனது சேவையைப் பாராட்டிய பிரன்சு மக்கள் நெபோலியனை ஆயுள்கால அதிபதியாக ஏற்படுத்தினர்.

7-வது அத்தியாயம்

பிரான்சின் ஏற்றம்

பிரான்சு தேசத்தில் எண்ணிறந்த கைத்தொழில்கள் விருத்தி செய்யப்பட்டன. அன்னிய நாட்டுச் சாமான்களுக்கு மிகுதியான தீர்வை விதிக்கப்பட்டது. இதனால்,

பிரான்சிலும், பிரான்சு தேசத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட இதர தேசங்களிலும் ஆங்கில நாட்டுச் சாமான்கள் விலையாக வில்லை. இதைக் கண்ட ஆங்கிலேயருக்கு நெபோலியன்மீது பகைமை உண்டாயிற்று.

கடலில் காணப்பட்ட பிரஞ்சுக் கப்பல்களை ஆங்கிலேயர் உடனே தாக்கினர். பல பிரஞ்சுக் கப்பல்கள் பிடிக்கப்பட்டு அவைகளிலிருந்த மதிப்புள்ள சாமான்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இதனைச் செவியுற்ற நெபோலியன் கோபங்கொண்டு பிரான்சு தேசத்தில் அப்போது தங்கியிருந்த ஒவ்வொரு ஆங்கிலேயனையும் உடனே சிறை செய்யுமாறு உத்தரவிட்டான். நிரபராதிகளான பல்லாயிர ஆங்கில மக்கள் சிறை செய்யப்பட்டனர். இதனையறிந்த ஆங்கிலேயர்கள் திடுக்கிட்டு இங்கிலாந்தில் அப்போது காணப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரஞ்சுக்காரனையும் சிறை செய்யுமாறு உத்திரவிட்டனர். பல்லாயிரம் பிரஞ்சுக்காரர்கள் உடனே சிறை செய்யப்பட்டனர். அந்தோ! யுத்தத்தின் கொடுமைதான் என்னே! குற்றமற்ற மக்களும், அவர்களது குடும்பங்களும் பட்ட இன்னலுக்கு அளவுமுண்டோ?

இப்படியிருக்க, நெபோலியனது வீரத்தையும், செங்கோல் ஆட்சியும் கண்டு உவகை எய்திய பிரான்சு மாந்தர்கள் நெபோலியனையே அரசனாக்கத் தீர்மானித்தனர். நெபோலியன் பிரான்சு தேசத்தின் சக்கரவர்த்தியாய் முடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டுமெனத் தேச சபையார் ஏகமனதாய்த் தீர்மானித்தனர்: பிரான்சு தேசம் மீண்டும் முடியரசை அங்கீகரிப்பின் முடிமன்னரின் பகை தணியக்கூடும் எனவும் அதனால் பிரான்சின் முன்னேற்றத்தை முழுமனத்தோடு தான் கவனிக்க இயலுமெனவும் எண்ணியதால் சக்கரவர்த்திப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள நெபோலியனும் இசைந்தான்.

நெபோலியனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி ரோமாபுரியிலிருந்து போப்குருவும் பாரிஸ் வந்தனர். நெபோலியற்கும் ஜோஸப்பைனுக்கும் மதநெறிப்படி திருமணம் நடக்கவில்லை யென்றுணர்ந்த போப் குரு அவர்களிருவர்க்கும் விதிப்படி விவாகம் செய்துவைத்தார். 1804-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 2-ந் தேதி பிரன்சு தேச முழுவதும் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தது. மாதா கோயில் அலங்கரிக்கப்பட்டு இந்திர சபையே போல் விளங்கியது. அங்கே நெபோலியற்கும் ஜோஸப்பைனுக்கும் ஒரு பெரிய சிம்மாசனம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. நெபோலியனது வரவை மாந்தர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். நெபோலியனும் அவனது மனைவியும் வண்டியினின்றிறங்கிக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தனர். இன்னியங்கள் முழங்கின. இசை அறிஞர்கள் இசை பாடினர். பெரியோர் ஆசி கூறினர். மற்றுள்ளோர் நறைதோய் நாண்மலர் தூவினர். அப்பொழுது முடிசூட்டும் பொருட்டுப் போப் என்பவர் மௌலியைக் கையிலேந்தி நெபோலியன் அருகே சென்றனர். நெபோலியன் போப்பினிடமிருந்து அக்கிரீடத்தை வாங்கித் தன் தலையில் தானே சூட்டிக்கொண்டான். பிறகு ஜோஸப்பைனுக்கென்று தயாரிக்கப்பட்டிருந்த மௌலியை நெபோலியன் எடுத்து அவள் தலையிற் சூட்டினன். ஜோஸப்பைன் ஆனந்த மிகுதியால் கண்ணீர் வடித்துத் தன் கணவனது கழல் பணிந்து வணங்கினள். வணங்கலும், "அரசன் நீடு வாழ்க" என்று அனைவரும் ஆசி கூறினர்.

நெபோலியனது ஆட்சியில் மாந்தர்கள் சுகம்பெற்றனர். பிறப்புயர்வு ஒழிக்கப்பட்டது. சமத்துவம் நாடெங்கும் நிலவியது. மதகுருக்களின் அட்டூழியமும் செருக்

கும் பழைய கதைகளாயின. அரசாங்கத்தின் வரிப்பணம் மாந்தர்களின் பொது நன்மைக்கே செலவழிக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் வரவு செலவுக் கணக்குகள் எல்லோரும் அறியுமாறு பிரசுரிக்கப்பட்டன.

செய்வன செய்தல் யாண்டும் தீயன சிந்தியாமல்
வைவன வந்தபோதும் வசையல இனிய கூறல்
மெய்சொலல் வழங்கல் யாவு மேவினவெஃகலின்மை
உய்வன வாங்கித் தன்னோ டுயர்வன உவந்து செய்தான்.

—கம்பர்.

இவ்வாறு நெபோலியன் செங்கோலோச்சியமையால் மக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகிப் பொன்முடி தரித்துப் பிரான்சுதேசத்தின் சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கினான்.

பிரான்சுதேசம் குடியரசை விடுத்து மீண்டும் முடியரசை நிலைநிறுத்தியதை யறிந்த இதாலியர்கள் தாங்களும் அவ்வாறே செய்யத் தீர்மானித்து இதாலியாவுக்கும் முடி மன்னனாக விருக்கும்படி நெபோலியனை வேண்டினர். நெபோலியனும் அதற்கிசைந்தான். 1805-ம் ஆண்டு மே மாதம் 26-உ மிலான் நகரத்தில் நெபோலியன் முடிசூட்டிக் கொண்டான். நெபோலியன் அங்கே ஒரு திங்கள் தங்கிப் பல திருத்தங்களை ஆற்றியபின் ஜோசப்பைனது புத்திரனாகிய யூஜனை அரசப் பிரதிநிதியாக நியமித்து விட்டுப் பாரிஸ் நகருக்குப் புறப்பட்டான்.

ஒவ்வொரு இடத்திலும் மக்கள் நெபோலியனை வரவேற்று உபசரித்தனர். ஆல்ப்ஸ் மலைக்கருகில் நெபோலியன் வண்டியினின்றிறங்கிக் கொஞ்ச தூரம் நடந்து

சென்றான். அப்போது அவசரமாய் வந்துகொண்டிருந்த ஒரு கிழவியை நெபோலியன் பார்த்து, "அம்மா! இவ்வளவு விரைவாக எங்குச் செல்லுகிறீர்கள்?" என்று வினவினான். தன்னுடன் பேசுகின்றவர் இன்னாரென அறியாத அக்கிழவி, "ஐயா! சக்கரவர்த்தியார் இவ்வழி வருகின்றாரெனக் கேள்வியுற்று அவரைக் காணுமாறு விரைந்து செல்கின்றேன்" என்றனள். அதைக்கேட்ட நெபோலியன், "தாயே! அவரை எதற்காகப் பார்க்கவேண்டும்? இதுவரையிலும் போரபன் குடும்பத்தார் அரசாண்டனர். இப்போது நெபோலியன் அரசாளுகிறான். இந்த மாறுதலால் நமக்கு வந்த நன்மை யாது?" என்று சொன்னான். அவ்வுரை கேட்டலும், கிழவி சற்றுத் திகைத்து. "ஐயா! அறியாது பேசினீர். போரபன் குடும்பத்தார் பிரபுக்களின் அரசர்கள். நெபோலியனே எம்போன்றார்க் கரசன்" என்று விடையளித்துச் சென்றனள்.

நெபோலியன் பாரிஸ் நகர் சென்று இரண்டு கிரீடங்களின் பொறுப்பையும் ஏற்று மெய்வருந்தி உழைத்து வந்தான். உணவருந்தும் வேளை தவிர மற்ற நேரத்தை நிர்வாக விஷயத்திலே கழித்து வந்தான். எந்தக் காரியத்தையும் ஒத்திவைக்காமல் அன்றன்றே செய்தான். தேசமாந்தர்கள் நெபோலியனைத் தந்தையென்றும், அரசனென்றும், தெய்வமென்றும் போற்றி வந்தனர்.

இப்படியிருக்க, இங்கிலாந்து தேசத்தின்மீது படையெடுத்துப்போக நெபோலியன் துணிந்தான். கடற்படையில் இங்கிலாந்து நிகரற்றது என்பதை நெபோலியன் அறிந்தும் தனது மானத்தையும் தேசத்தின் மானத்தை

யும் காத்தற் பொருட்டுப் போலோன் என்னுமிடத்தில் இராணுவத்தையும் கடற்படையையும் அணிவகுத்து இங்கிலாந்தின்மீது படையெடுத்தற் கேற்ற தருணத்தை நெபோலியன் எதிர்பார்த்திருந்தான்.

போலோன் பாசறையில் பிரான்சுக் கடற்படையும் இராணுவப்படையும் பெருத்த முயற்சிகள் செய்து வந்தன. தினந்தோறும் ஒரு லட்சம் வீரர்கள் கடல் கடக்கும் வித்தையில் பயிற்சி செய்து வந்தனர். இங்கிலாந்தைத் தாக்கி வெற்றி பெறுதல் முழுதும் சாத்தியமானதென்று நெபோலியனும் நம்பினன். ஆனால், பகைவரின் வலக்காரத்தாலும் இயற்கையின் எதிர்ப்பாலும் நெபோலியனது எண்ணம் நிறைவேறாமல் பாசறை கலைக்கப்பட்டது.

போலோன் பாசறைக்காலத்தில் நிகழ்ந்த சில சம்பவங்களை ஈங்குக் குறிப்பிடுவோம்:—

ஒரு நாள் ஓர் ஆங்கிலவாலிபன் பிரான்சு தேசத்து உள்நாட்டுச் சிறையினின்றும் தப்பியோடிப் போலோனுக் கருகேயுள்ள கடற்கரை சேர்ந்தான். அங்கே, சில மரக் கிளைகளால் ஒரு படகு செய்து அதில் ஏறிக் கடலைக் கடந்து இங்கிலாந்து போகப் புறப்பட்டான். அப்போது சில பிரன்சு வீரர்கள் அவனைப் பிடித்து வந்து நெபோலியன் முன் விடுத்து நிகழ்ந்ததை நிகழ்ந்தவா றுரைத்தனர். அவ்வாலிபனது மனோதிடத்தையும், தீரத்தையுங்கண்டு வியப்புற்ற நெபோலியன் அச்சிறுவனைப் பார்த்து, "பலமற்ற ஓர் படகில் ஏறிக் கடலைக் கடக்க நீ முயன்றது உண்மைதானா?" என்றனன். அதற்கு அவ்வாலிபன் "ஐயா! உண்மைதான். நீவிர் அனுமதி அளிப்பின் இக்கணமே

கடந்து செல்வேன். வறுமைப் பிணியுற்றவளும், உடல் வருந்தி உழைப்பதற்குப் போதிய பலமற்றவளும், வயது முதிர்ந்தவளும், வேறு கதியற்றவளுமாகிய எனது அருமைத் தாயைக் காண விழைகிறேன்” என்று விடை தந்தான். அதனைச் செவியுற்ற நெபோலியன், “சரி! நீ செல்வாயாக. இதோ இந்தப் பொற்கிழியை இனாமாக அளிக்கிறேன். இதை உன் தாயிடம் தந்து அவள் வறுமையை நீக்குக. வீரமும் பெற்றோர்பால் அன்பும் வாய்ந்த உன்னை ஈன்ற பெண்மகள் நல்ல உத்தமியாய் இருத்தல் வேண்டும்” என்று பகர்ந்தனன். அச்சிறுவனும் ஒரு ஆங்கிலக் கப்பலில் இங்கிலாந்து சென்று தன் தாயாருக்குக் கொண்டாற்றி இனிது வாழ்ந்தனன்.

ஒரு நாள் நெபோலியன் தனது பாசறைக் கருகே உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மிகுந்த துக்கத்தோடு அழுது கொண்டிருந்த ஒரு மங்கையையும் அவள் அருகே நின்றிருந்த ஒரு குழந்தையையும் கண்டான். உடனே அம்மங்கையின் அருகே சென்று “அம்மணி! ஏன் அழுகிறீர்” என்று வினவினான். நெபோலியனை இன்னாரென்று அறியாத அம்மங்கை துயர மிகுதியால் விடையளிக்காது வாளாவிருந்தனள். அருகேயிருந்த அவள் மகன், “ஐயா! எனது தந்தையார் அடித்துவிட்டமையால் என் தாயார் அழுகிறார்கள்” என்று பதிலுரைத்தான்.

இதனைச் செவியுற்ற நெபோலியன் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினான். பிறகு, அந்தப் படைக் காவலனைப்பற்றி விசாரித்தறிந்து அவனைத் தன்முன் கொணரும்படி நெபோலியன் ஏவினான். அப்படைக் காவலன் இருபத்

தைந்து வயதுள்ள வாலிபன். இராணுவத்தில் புதியவனாய் அமர்ந்தவன். அதுவரையிலும் நெபோலியனை பார்க்காதவன். அவன் நெபோலியன் முன் கொண்டுவரப்பட்டான்.

நெபோலியன் — சிறுவனே! உன் மனைவியை அடித்த காரணம் என்னை? அவள் அடக்கமும் அறிவும் வாய்ந்த உத்தமி. அவளை நீ அடித்தல் தகாத காரியமாகும். பிரான்சு வீரனுக்கு இத்தகைய குணமிருப்பது வெட்கந்தரத்தக்கது. அரசர் உனையழைத்து விசாரிப்பின் நீ என்ன சொல்வாய்?

வாலிபன் — ஐயா! என் மனைவி எனக்குரியவள். தவறிழைப்பின் அவளைத் தண்டிக்கக்கூடிய உரிமையும் எனக்குண்டு. அரசர் என்னைக் கேட்டால், "அரசே உங்கள் விரோதிகளை நீங்கள் நன்கு கவனியுங்கள். என் மனைவியைத் திருத்திக்கொள்ளும் தொழிலை எனக்கே விட்டுவிடுங்கள்" என்று பதில் சொல்வேன்.

நெபோலியன் — (சிரித்துக்கொண்டு) சிறுவ! நான் தான் அரசனென்பதை நீ அறியாயோ?

வாலிபன் — அரசே! அறியாதுரைத்தேன். மன்னித்தருளுக. உமது கட்டளைப்படியே இனி நடப்பேன்.

நெபோலியன் — நன்று பேசினை. உன் மனைவியின் நல்லொழுக்கத்தைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டேன். அனைவரும் அவளைப் புகழ்கின்றனர். உனக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும் எனப்பயந்து உனது பெயரையும் என்னிடம் சொல்ல மறுத்தனள். அவளிடம் அன்போடிருத்தலே உனது கடமையாகும். ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில்

உன்னை அமர்த்தியுள்ளேன். உனது மனைவியை நீ மறுபடியும் அடிப்பின் நானும் உன்னை நன்கு புடைக்கக்கூடும் என்பதை யுணருக.

இவ்வுரையாடல் நிகழ்ந்த பல ஆண்டுகட்குப் பின்னர் அந்நங்கையை நெபோலியன் தற்செயலாய்ப் பார்க்கநேர்ந்த போது, "அம்மணி! சுகமா? உன் கணவன் எனக்களித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினனா?" என்று வினவினன். அப்பெண்மணி மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் கண்ணீர் விடுத்து அரசன் அடிபணிந்து, "அரசே! உம்மைப் பார்த்த அற்றை நாள் முதல் சுகவாழ் வெய்தினேன்" என்றனள். அதைக் கேட்டு மகிழ்வுற்ற நெபோலியன், "அம்மா! கற்புக்கரசியாய் விளங்குதலே நீர் எனக்குச் செய்யும் கைம்மாறாகும்" என்று பதில் உரைத்தான்.

போலோன் பாசறையைக் கலைத்துவிட்டு நெபோலியன் பிரான்சுக்குத் திரும்பிச் சென்றனன். பாரிஸ் நகர மாந்தர்கள் நெபோலியனை ஆடம்பரத்துடன் வரவேற்க ஏற்பாடுகள் செய்தனர். அதனை யறிந்த நெபோலியன் யாரும் அறியாவண்ணம் நள்ளிரவில் பாரிஸ் சென்று அரண்மனை புகுந்தமையால் மாந்தர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். தங்களது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தவும் வெற்றி வாழ்த்துக் கூறவும் அரசன் சந்தர்ப்பம் அளிக்காமையைக் குறித்து ஜனங்கள் வருந்தினார்கள். அதற்கு நெபோலியன், "நான் தோல்வியுற்று வரும்போது நீங்கள் நல்வரவு கூறி என்னை உபசரிப்பின், உமது அன்பின் திறத்தைப் பகைவர்களும் புகழ்தல் கூடும். பிரன்சு மாந்தர்கள் வெற்றியையும் தோல்வியையும் சமமாகப் பாவிக்கும் பான்மையுடையவர்கள் எனவும், வாழ்விலும் தாழ்விலும்

அரசன்பால் மாறாத அன்பு கொண்டவர்களெனவும் மாற்றலர்கள் நுங்களைப் போற்றுவார்கள். ஆனால், நான் வெற்றியுற்று வரும்போது என்னை நீங்கள் வரவேற்று வாழ்த்துக் கூறின் ஜெயங்கொண்டானைப் பயங்கொண்டு போற்றும் பான்மையுடையவர் எனப் பகைவர்கள் உங்களை இகழ்ந்து கூறுவாராதலால் அத்தகைய வரவேற்பை விலக்கினேன்” என்று ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டான்.

இப்படியிருக்க, இங்கிலாந்தும், ருஷியாவும், பிரஷியாவும் ஒன்று சேர்ந்து பிரான்சின்மீது படையெடுத்தன. ஒவ்வொருவரையும் எதிர்த்துப் பெரும்போர் புரிந்து நெபோலியன் வெற்றியுற்றான். அதனால் அவர்கள் நெபோலியனுடன் சமாதானம் செய்துகொண்டனர். ஹாலந்து தேசத்துக்கு நெபோலியனது தம்பியாகிய லூயி போனபார்ட்டி அரசனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். போர்த்துக்கல் தேசமும் பிரான்சுக்குச் சொந்தமாயிற்று. ஸ்பெயின் தேசத்திற்கும் நெபோலியனது மூத்த சகோதரனான ஜோசப் போனபார்ட்டி என்பவர் அரசனாக்கப்பட்டான். இங்ஙனம் ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியும் பிரான்சுக்கு அடங்கியிருந்தது.

இஃது இப்படியிருக்க, ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தியும் நெபோலியனும் எர்பர்த் என்னுமிடத்தில் கூடி அங்கே இருபது நாள் தங்கி அரசியல் விஷயமாகப் பேசினர். நெபோலியனது மறுமண விஷயமும் அங்கே தீர்மானிக்கப்பட்டது. இச்சமயத்தில் நெபோலியன் ஜோஸப்பைனுக்குப் பின்வருமாறு ஒரு நிருபம் எழுதிவிட்டுப் பாரிஸ் சென்றனன்.

“அன்பிற்குரிய ஜோஸைப்பன்! உன்னையே நான் காதலிக்கிறேன். உலகத்தில் சிற்சில வேலைகளில் யான்

அனுபவித்த இன்பமும் உனது அன்பினு லாயதே. ஐரோப்பாவின் வல்லரசுகளெல்லாம் என் மீது பகை கொண்டிருப்பதையும், என்னையும் பிரான்சு தேசத்தின் குடியாட்சியையும் தொலைக்க அவர்கள் எல்லோரும் முயன்று வருவதையும் நீ நன்கு அறிவாய். சமாதான அறிகுறிகள் காணப்படவில்லை. பல்லாயிர மக்களின் மரணத்தையும் அவர்களது இரத்த வெள்ளத்தையும் விலக்குதல் நம் கடமையன்றோ? ருஷிய அரசனது தங்கையையாயினும் அல்லது ஆஸ்டிரிய மன்னனது புதல்வியையாயினும் மணந்து அரச வம்சத்தாருடன் சம்பந்தம் செய்துகொண்டால் சண்டை ஓய்ந்திடச் சமாதானம் ஓங்குமென எண்ணுகிறேன். தவிர, நான் இறந்தால் எனக்குப் பின் அரசனுவான் யார் என்பதை யோசித்துப் பார். நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் கலகத்தை யுண்டாக்கி நாட்டை அரசின்மையில் வீழ்த்துவார்கள். எனக்குப் பின்னர் நெருப்பும், இரத்தமும், மரணமுமே தேசத்தில் தலைவிரித்தாடும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளால் எனக்கொரு புத்திரன் பிறந்தால் எனது மரணத்தின் பின்னல், தேசத்தில் கலகமும், புரட்சியும் நிகழா. அப்பிள்ளையும், மன்னர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனுதலால் எல்லோராலும் அரசனுக அங்கீகரிக்கப்படுவான்.

என்னுடைய காலத்தில் நடந்துவரும் யுத்தங்களையும், எனக்குப் பிறகு பிரான்சு தேசத்தில் நிகழக்கூடிய புரட்சியையும் விலக்கக் கருதி மறுமணம் புரியத் தீர்மானித்துள்ளேன். எனது மனத்திற்கும் கருத்திற்கும் இசைந்தவள் நீயே. எனினும், உலகின் நன்மைக்காக நமது தூலதேகப் பிரிவை நான் நாடுகிறேன். நீயும் அதற்கிணங்குவாயாக.

இவ்வரிய தியாகத்தைப் பிரான்சு தேசத்தவர் போற்றுவார்கள். இனிப் பிறக்கப் போகும் எண்ணிறந்த மானிடரும் நம்மைப் புகழ்ந்து போற்றுவர்.”

இந்த நிருபத்தைப் பார்த்து ஜோஸப்பைன் மனமுடைந்தனள்.

—o—

8-வது அத்தியாயம்

மனைவியைப் பிரிதலும், மறுமணம் புரிதலும்

பாரிஸ் நகர் சென்றவுடன் நெபோலியன் ஜோசப்பைனை நிராகரிக்க நிச்சயித்து விளம்பரப்படுத்தினான். இதை யறிந்த ஜோஸப்பைன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் மனம் நொந்து உடல் வாடினாள். அரண்மனை திருவற்று இருளுற்றிருந்தது. எல்லோர் முகத்திலும் துக்கக் குறியே காணப்பட்டது. ஜோஸப்பைன் ஊணுறக்கமின்றி அழுத வண்ணமாய் இருந்தனள். நெபோலியனும் அவளருகிற் செல்ல அஞ்சித் தனியே இருந்தான்.

ஒரு நாள் இருவரும் உணவருந்த ஒரு மேஜையினருகே அமர்ந்தனர். ஒருவரோடொருவர் பேசினாரில்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கவுமில்லை. இருவர் முகங்களும் வெளுத்து அகத்தின் துயரைக் காட்டின. ஜோஸப்பைன்

சிலையைப்போல் அசையாது இருந்தனள். அறுசுவை உணவுத் தட்டுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டன. இருவரும் உணவருந்தாமல் வாளாவிருந்தமையால் அத் தட்டுகள் மீண்டும் அப்படியே கொண்டுபோகப்பட்டன. உணவுமுடிந்ததும் பணியாட்கள் அறையை விட்டு நீங்கினர். நெபோலியன் எழுந்து சென்று கதவைத் தாளிட்ட பின் ஜோஸப்பைனது கரத்தினைப் பிடித்துத் தன் நெஞ்சின் மீது வைத்து, நடுக்கமுற்று வாய் குழறிப் பிதற்றிய மொழிகளாவன:—

“ஆருயிர்க் காதலி! நான் உன்னை எங்ஙனம் நேசித்து வந்தேனென்பதை நீயே அறிவாய். உலகில் நான் இன்பம் அனுபவித்த நேரங்கள் சிலவே; அவைகளும் உன் அன்பினாலாயினவாம். என் மதியைக் காட்டிலும் விதியே வலியதாயிருக்கிறது. பிரான்சு தேசத்தின் நன்மையைக் கருதி என் ஆருயிர்க்கினிய அருந்தனமாகிய உன்னையும் கைவிட நேர்ந்ததே!”.

இம்மொழிகளைச் செவியுற்ற ஜோஸப்பைன் இடியேறுண்ட நாகம் போல் மனங்கலங்கி, அடியற்ற மரமெனத் தரையில் விழுந்து மூர்ச்சையுற்றனள். நேபோலியன் பாங்கியர்களை உடனே யழைத்து ஜோஸப்பைனைத் தூக்கிப் படுக்கையில் கிடத்துமாறு ஏவினான். நெபோலியன் அப் படுக்கையினருகே அமர்ந்து ஜோஸப்பைனுக்குப் பலவித உபசாரங்கள் செய்தான். மூர்ச்சை சிறிது தெளிந்த பின்னர் நெபோலியன் வேறொரு அறைக்குள் சென்று அன்றிரவு முழுதும் அங்கு உலாவிக்கொண்டே இருந்தான். துக்க மிகுதியால் நெபோலியன் பலவாறு பிதற்றினான்.

ஹார்டென்ஸ் தாயருகிருந்து பல உபசாரங்கள் செய்தனள். அப்பொழுது யூஜனும் வந்து சேர்ந்தான். தன் தாயின் துயரத்தைக் கண்டு யூஜன் மனங்கசிந்து நெபோலியனிடம் சென்று, "அரசே! என் தாயார் உம்மால் கைவிடப் பட்டது உண்மையாயின் உமது சேவகத்தினின்று என்னை யும் விலக்கிவிடுங்கள். இராணிப் பதவியை இழந்தவளது புத்திரனாகிய நான் இதாலிக்கு அரசப் பிரதிநிதியா யிருத்தல் தகுதியன்று. என் தாயோடு நானும் செல்வேன்" என்று சொன்னான். அம்மொழி கேட்டலும், நெபோலியன் கண்ணீர் சொரிந்து, "யூஜனே! நீ அறியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லை. பிரான்சு தேசத்தின் நன்மையைக் கருதியே உன் தாயைக் கைவிட நேர்ந்தது. இதையுணர்ந்த நீயும் என்னைப் பிரியத் துணிந்தனையா? நீயும் என்னைப் பிரிந்தால் எனக்குற்ற துணை யார்? கடவுள் அருளால் எனக்கொரு புத்திரன் பிறப்பின் அக்குழந்தையைக் கவனிப்பவர் யார்? அக்குழந்தையை வீரனாக்குவதும் யார்? குழந்தாய்! சற்று யோசித்துப் பார். எனது மனத்தைப் புண்படுத்தாதே" என்று பகர்ந்தான். அதைக் கேட்ட யூஜன் மனமிரங்கி மௌனமாயிருந்தான்.

மூர்ச்சை முற்றிலும் தெளிந்த பின்னர் ஜோஸப் பைன் யூஜனை அழைத்து, "குழந்தாய்! அரசர்க்குப் பல விதத்திலும் நீ கடமைப் பட்டுள்ளாய். உனக்குத் தாயும் யும் அவரே; தந்தையும் அவரே; தனி நாயகனும் அவரே. அவர் சொல் கடவாதிருத்தலே உனது கடமையென உணர்க" என்று புத்தி கூறினள்.

கடைசியாக, 1809-ம் ஆண்டு டிசம்பர்-மீ 15-உ யன்று விவாக ரத்துக்காக அரண்மனையில் எல்லோரும் கூடினார்கள். எல்லோர் முகத்திலும் துக்கக் குறியே காணப்

பட்டது. அப்போது நெபோலியன் எழுந்து நின்று பின் வருமாறு பேசினான்: "தேசத்தின் நன்மையையும் பிரஜைகளின் அபிப்பிராயத்தையுந் தழுவியே சகல காரியங்களையும் செய்து வந்தேன். எனக்குப் பின்னர் இத்தேசத்தை யாளுதற் குரிய புத்திரோற்பத்தியைக் கருதி மறுமணம் புரியுமாறு என்னை நெடுநாளாக வற்புறுத்தி வந்தீர்கள். என் ஆருயிர்க் காதலி யாகிய ஜோஸப்பைனுக்குப் புத்திரன் பிறப்பான் என்ற நம்பிக்கை இதுகாறும் எனக்கிருந்தது. அந் நம்பிக்கையை இப்போது முழுதும் இழந்தமையாலும் உமது விருப்பப்படியே நடக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளேனாதலாலும் என் மனத்திற்குகந்த மனையாளைத் தியாகம் செய்ய முன் வந்துள்ளேன். ஜோஸப்பைனைப் பலவாற்றாலும் புகழக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். அவளுடைய அன்பும் அமைதியும் போற்றத்தக்கன. என் வாழ்க்கையின் பதினைந்து வருட காலத்தை அழகு பெறச் செய்தவள் அவளே. அவளுடைய நினைவு என் உள்ளத்தில் என்றைக்கும் பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து கிடக்கும். என் உயிருள்ளளவும் அது மறத்தற்பாலதுமன்று. என் கைகளால் அவளுக்கு மகுடம் சூட்டியமையால் சக்கரவர்த்தினி யென்ற பட்டம் அவளுக்கு என்றைக்கும் இருப்பதாகுக. இத்தகைய அருந்தனமாகிய அன்பிற்கினியாளின் பிரிவு என்னைத் துன்பத்திலாழ்த்தியது. அத்துயரினைப் பொறுமையோடு சகித்தற்குரிய ஆற்றலை இறைவன் எனக்கு அருள்வாராக!"

நெபோலியன் இவ்வாறு பேசிய பின்னர் ஜோஸப்பைன் எழுந்து நின்று பேச முயன்றனள். துக்கமிகுதியால் பேச நாவெழாமையால் தன் கையிலிருந்த அறிக்கைப் பத்திரத்தை அருகிலிருந்தவர்களிடம் கொடுத்து அதனைப் படிக்குமாறு வேண்டினாள். அவரும் பின்வருமாறு படித்தார்:

"எனது ஆருயிர் நாயகரது உத்தரவு பெற்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லுவதாவது:— தேசத்தின் நன்மையைக் கருதியும், ஜனங்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கியும் உலகில் எவராலும் செய்ய வியலாத அரிய தியாகத்தைச் செய்ய நான் முன் வந்துள்ளேன். பல வழிகளிலும் நான் அரசற்குக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். அவரது திருக்கரங்களே எனக்கு மௌலி சூட்டின. அவரது ஆட்சியில் பிரான்சு மாந்தர்களது அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றேன். பிரான்சு தேசத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு இடையூறாக நிற்கும் எமது விவாகத்தை ரத்துச்செய்ய நானுமிசைகிறேன். பிரான்சு தேசத்தைக் குழப்பத்தினின்றுங் காத்து அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்திய என் கணவரது புத்திரனால் இத்தேசம் அவருக்குப்பின் ஆளப்படுவதாக! அதற்கு நான் தடையாக நிற்கமாட்டேன். இவ்விவாக ரத்தானது எம்மிருவருக்குள்ள நட்பின் திறத்தை மாற்றவல்லதன்று. என்றைக்கும் அரசரது ஆருயிர்த் தோழியாகவே நான் இருப்பேன். இப்பிரிவினால் மன்னற்கும் எனக்கும் நேர்ந்த துக்க மிகுதி செப்பத்தரமன்று. ஆயினும், நம் நாட்டின் நலத்தைக் கருதி நாங்களிருவரும் ஒருமித்தே இவ்வரிய தியாகத்தைச் செய்கின்றோமென்பதை உலகோர் உணர்வாராக."

இவ்வாறு வாசிக்கப்பட்ட பின்னர்ப் பதினைந்து வருட காலம் பூவும் மணமும் போல் வாழ்ந்த இருவரும் பிரிந்தனர். மறுநாள் ஜோஸப்பைன் மல்மேசான் என்னுமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனள். அங்கே ஜோசப்பைனுக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளும் தக்கபடி அமைக்கப்பட்டன. பிறகு, நெபோலியனுக்கும் ஆஸ்டிரிய அரசர்க்கும் மறுமண

விஷயமாய்ப் பேச்சு நடந்தது. ஆஸ்டிரிய அரசனும் தனது மகளை நெபோலியனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்க இசைந்தான்.

1810-ம் ஆண்டு ஏப்ரல்-மீ 1-ம் தேதியன்று நெபோலியனுக்கும் மேரிலூயிஸாவுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. ஆயிரக்கணக்கான மாந்தர்கள் விஜயம் செய்தனர். அரண்மனை அதிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பல்லோர் ஆசிகூறினர். சங்கீத வாத்தியங்கள் இயங்கின. மணியோசைகளும், பீரங்கி வெடிகளும், நகரெங்கும் முழங்கின. பாரிஸ் மாந்தர்கள் உவகை மிகுதியால் கூத்தாடினர்.

வருடம் ஒன்று கழிந்தது. 1811-ம்ஆண்டு மார்ச்சு-மீ 20-ம் தேதியன்று லூயிஸா ஆண்மக வீன்றனள். ஆண்மகவு பிறந்தமை துப்பாக்கி வெடிகளால் மாந்தர்க்கறிவிக்கப்பட்டது. பிரன்சு மாந்தர்கள் அனைவரும் அளவிலா உவகை எய்தனர்.

தூண்டொளி போல்மகன் தோன்ற உவப்பற்
றூண்டலை மன்னவன் அறவோர் கொள்ளப்
பூண்டுகில் மாமணி பொன்னில மற்றும்
வேண்டின யாவும் வெறுப்ப வளித்தான்.

பிரபுலிங்கலீலை.

இச்செய்தி நவார் நகரிலிருந்த ஜோஸப்பைனுக்கும் எட்டியது. அன்றிரவே நெபோலியனுக்குப் பின்வருமாறு அவள் ஒரு நிருபம் வரைந்தாள்.

“அரசே! பிரான்சு தேசத்தின் ஒவ்வொரு மூலையினின்றும் தங்கட்கு வந்துள்ள வாழ்த்துக் கடிதங்கட்கிடையே எனது வாழ்த்தும் நும் திருச்செவிக் கெட்டுக.

நம் வாழ்க்கையின் ஒரு குறை இன்று நிவர்த்தியாயது. பதினைந்தாண்டுகளாக நமது சுகத்தையும் துக்கத்தையும் உடனிருந்து அனுபவித்த என்றன் புன்மொழிகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன். நமக்கு ஆண்மகன் பிறந்த நற்செய்தியைத் துப்பாக்கி வெடிகளால் அறிந்தேன். நம் குறையைத் தீர்த்து நமது வாழ்க்கையின் இன்பத்தைப் பெருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற அரசியை நீங்கள் முதலில் கவனிக்கக் கடமைப்பட் டிருப்பதை யானும் உணர்வேன். ஆயினும் அடியேனையும் மறவாதிருக்க வேண்டுகிறேன். அருமைக் குழந்தையினைக் கையிலேந்தி உச்சி மோந்து, ஆசிகூறி, உள மகிழ்ந்த பின்னராவது அடிமைக்கொரு நிருபம் வரையக் கோருகிறேன். அரசே! நமது ஆனந்தமே எனக்குப் பரமானந்தம். இந்நற்செய்தி கேட்டு என்னினும் அதிகமாக உவகை பூத்தார் உலகில் வேறெவருமில்லை யென்று உறுதியாய்ச் சொல்வேன். நான் செய்த தியாகத்தைக் கருதிப் பெருமையடைகிறேன். என்னைத் துன்பக்கடலிலாழ்த்திய அத்தியாகம் பிரான்சு மாந்தர்களனைவரையும் இன்பக் கடலில் ஆழ்த்தியமையால் அதைக் குறித்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். அரசியின் உடல் நலத்தை அறிய அவாவுகின்றேன். குழந்தையை ஒருமுறை கண்டானந்திக்க விடையருள வேண்டுகிறேன்".

இக்கடிதத்தை நெபோலியற் கனுப்பிய சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் நெபோலியனிடமிருந்து ஜோஸைப்பைனுக்கு நிருபம் வந்தது. ஜோஸப்பைன் அதனைப் பெற்றதும் தன்னறைக்குள் சென்று படித்துப் பார்த்தனள். அதனிறுதியில், "இப்பிள்ளையும் யூஜனுமே எனக்கும் பிரான்சு தேசத்திற்கும் இன்பத்தைத் தரத்தக்கவர்கள்"

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதைப்படித்த ஜோஸப்பைனது விழிகள் சிவந்தன. கண்களினின்றும் பெருகிய நீர் கையிலிருந்த கடிதத்தை நீராட்டியது. அரை மணி கழிந்த பின்னர் ஜோசப்பைன் அறையினின்றும் வெளிப்போந்து நற்செய்தி கொணர்ந்தவனுக்குத் தக்க பரிசளித்து அவனிடம் பதில் கடிதமும் கொடுத்தனுப்பினாள்.

சில நாட்கள் சென்ற பின்னர் நெபோலியன் ஜோஸப்பைனை வரவழைத்துக் குழந்தையைக் காட்டினான். ஜோஸப்பைனும் பெரு மகிழ்ச்சியுற்று, நவார் சென்றபின் நெபோலியற்கு எழுதிய நிருபமாவது:—

"அரசே! உமது குழந்தையைக் கண்ணுற்று அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அதன் வதனமும், குரலோசையும், உமது முகத்தையும் குரலையும் ஒத்திருந்தமையால் எனக்கு வரையிலா இன்பத்தைத் தந்தன. தாங்கள் குழந்தையைக் கையிலேந்தி வந்தபோது நான் அனுபவித்த ஆனந்தத்தைப் போல இது வரை அனுபவித்ததில்லை; இனி அனுபவிக்கப் போவதுமில்லை. வேறொருத்தியின் புதல்வனைக் கண்டு நான் எங்ஙனம் மகிழ்ச்சியுறக் கூடுமென்று எண்ணற்க. எனது மக்களைத் தாங்கள் உள்ளன்போடு நேசித்தது போலவே நானும் உமது புத்திரனைப் பேரன்புடன் நேசிப்பது வியப்பன்று".

'கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ மக்கள் மேல் காதல்' என்றபடி நெபோலியன் தன் புத்திரன் மீது அதிக அன்புடையவனாயிருந்தான். அக்குழந்தையும்,

குழலும் யாழும் இனியவெனக் கூறுவண்ணம் மென்கனிவாய்
மழலை மொழிந்தும் உடற்கின்பம் மருவவோடி மேல்விழுந்தும்
விழையு மமிழ்தின் மிகவினிமை விளைய நுகரும் சுவையடிசில்
செழிய சிறுகை யாலளைந்தும் செய்தான் மோகம் ஈன்றோரை
—பிரபுலிங்கலீலை.

அரசியல் வேலைகட் கிடையில் நெபோலியன் மனைவி யுடனும் மைந்தனுடனும் அளவளாவிச் சிற்சில வேளைகளில் இன்புற்று வாழ்ந்தனன்.

*

9-வது அத்தியாயம்

ருஷியா யுத்தமும் லீப்சிக் தோல்வியும்

ருஷியா மன்னர்க்கு வேண்டிய படையையும் பொருளை யுங் கொடுத்துப் பிரான்சின் மீது படையெடுக்குமாறு ஆங் கிலேயர் தூண்டி வந்தனர். அலெக்ஸாந்தரும் பெருத்த சேனையைத் திரட்டிப் போருக்குத் தயாராயினான். இதை யறிந்த நெபோலியன் வேண்டிய உணவுப் பொருளையும், ஆறு பாலங்களமைத்ததற்குரிய கருவிகளையும், அநேக மாடு களையும், பல வண்டிகளையும், பீரங்கிகளையும், பல்லாயிரம் குதிரைகளையும், ஐந்து லட்சம் வீரர்களையும் திரட்டிக் கொண்டு ருஷியாமீது படையெடுத்துச் சென்றான். பதின் மூன்று பிரிவுகளாகச் சேனை அணிவகுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒரு சேனைத் தலைவன் நியமிக்கப்பட்டான். சேனைகள் புறப்பட்டு நீமன் நதியைக் கடந்து சென்றன. இதை யறிந்த நான்கு லட்சம் ருஷிய வீரர்கள் போருக்

கஞ்சிப் புறங்கொண்டோடி வில்மா நகர்க்குள் நுழைந்தனர். நெபோலியன் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று வில்நா நகரணுகினான். அதையறிந்த அலெக்ஸாந்தர் உணவுப் பொருள்களையும் போர்க் கருவிகளையும் திரட்டிக்கொண்டு அந்நகரைத் தீக்கிரையாக்கிவிட்டுச் சேனையுடன் புறங்காட்டியோடி ஸ்மாலன்ஸ்க் என்னுங் கோட்டைக்குள் நுழைந்தனன். அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டே சென்று நெபோலியன் அக்கோட்டைக்குள் நுழைந்தான். அந்தோ! அக்கோட்டைக் குள்ளிருந்த உணவுப் பொருள்களையும், போர்க் கருவிகளையும் திரட்டிக் கொண்டு, அந்நகரையும் கொளுத்தி விட்டு ருஷியர்கள் மாஸ்கோ நோக்கி ஓடிப்போயினர். நகர் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. பூமியில் புதைக்கப்பட்டிருந்த மருந்துகளும் குண்டுகளும் வெடித்துப் பூமியை அதிரச் செய்தன. பிரன்சு சேனைகள் தெய்வாதீனமாக அத்தீயினின்றும் உயிர் தப்பின.

ஒவ்வொரு இடத்திலும் நெபோலியனே வெற்றிபெற்றனன்; எனினும், அவனது சேனையில் அதிகச் சேதம் உண்டாயிற்று. உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்கவில்லை. குடிக்கத் தண்ணீரும் உண்ண உணவும் கிடைத்தில. எங்குப் பார்த்தாலும் விளைவில்லாப் பாழ்நிலமே காணப்பட்டது. பிரன்சு வீரர்கள் எய்திய துன்பம் செப்பத்தரமன்று. வழி நடந்த இளைப்பாலும், உணவின்மையாலும் கணக்கற்ற வீரர்கள் இறந்து பட்டனர். பல்லாயிரம் பேர் நோய்வாய்ப்பட்டு வைத்தியசாலையிலிருந்தனர். நெபோலியன் மனம் வெதும்பியது: பிரான்சுக்குத் திரும்பிப் போகவும் மனமில்லாமல் இருந்தவிடத்தே தங்கியிருப்பதற்கும் விருப்பமில்லாமல் நெபோலியன் தன் சேனையுடன் மாஸ்கோ நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

வழியில், பிரன்சு வீரர்கள் பல துன்பங்கள் எய்தினர். கடைசியாக, மாஸ்கோ நகரைக் கண்ணுற்ற பிரன்சு வீரர்கள் அதிகக் களிப்பெய்தனர். உணவுப் பொருள்களும், ஆடைகளும் அங்கே கிடைக்குமென்று எண்ணி உவகையுடன் மாஸ்கோவில் நுழைந்தனர். அந்தோ! அந்நகர் முழுதும் காலிசெய்யப்பட்டு வெறும்பாழாக இருந்தது. அந்நகர மாந்தர்களனைவரும் நெபோலியனது வருகையையறிந்து தத்தம் பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வெளியேறினர். பிரன்சு வீரர்கள் மாளிகைகளிலும் வீடுகளிலும் தங்கியிருந்தனர். அன்றிரவு அந்நகர் தீயிடப்பட்டது. மாளிகைகளும் உயர்ந்த கட்டடங்களும் சாம்பலாயின.

மாஸ்கோவினின்றும் புறப்பட்டு ஸ்மாலன்ஸ்க் என்னும் நகர்க்கு மீண்டும் சென்றனர். அவ்வருடம் அங்கே விசேடமான பனிக்கட்டிகள் விழுந்தன. பிரன்சு வீரர்கள் பல்லோர் மாண்டனர். மேலும் ருஷிய தேசத்துக் காஸக் வீரர்கள் பிரன்சு சேனைகளைப் பலவிடங்களிலும் தாக்கினர். காஸக் வீரர்கள் போர்த்திறம் வாய்ந்தவர்கள்; சற்றும் சலிக்காமல் சமர் புரியுமாற்றல் உடையவர்கள். உடல் பலமும், உயரமும், பருமனும் வாய்ந்தவர்களாதலால் குளிர்க்கஞ்சாது போர் புரிந்தனர். பிரன்சு வீரர்கள் பனிக்குப் பயந்து பலவிடங்களில் சிதறியிருந்தும் நெபோலியனே வெற்றியுற்றான்.

ஆயினும் பிரன்சு சேனை அதிக நெருக்கடியான நிலையிலிருந்தமையாலும், பகைவர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் பலமாய்த் தாக்கி வந்தமையாலும் நெபோலியன் தன் சேனையை அத்தருணத்தில் விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்தான். பிறகு, சேனையுடன் புறப்பட்டு, வழியில் பல துன்பங்கள் அடைந்து

வில்நா நகர் சேர்ந்தான். அங்கே பிரன்சு சேனைக்கு வேண்டிய உணவு வழங்கப்பட்டது. எல்லோரும் உணவருந்திய பின்னர் நெபோலியன் தன் வீரர்களிடம் விடைபெற்றுப் பாரிஸ் சென்றனன்.

பிரன்சு சேனை வில்நா நகரினின்றும் புறப்பட்டு நீமன் நதியினைக் கடந்து சென்று கௌனு என்னும் நகர் சேர்ந்தது. வழி நடந்த இளைப்பாலும் பனியின் கொடுமையாலும் காஸக் வீரர்களின் கொடும் போராலும் பிரன்சு வீரர்கள் பலர் மாண்டனர். நல்ல வீரஞ் செறிந்த சேனைத்தலைவர்களில் அநேகர் உயிர் துறந்தனர்.

பிரன்சு சேனை இவ்வாறு நாசமுற்றதையும் நெபோலியன் பாரிஸ் சென்றமையும் அறிந்த பல வல்லரசுகள் பிரான்சின்மீது படையெடுக்கத் தொடங்கின. நெபோலியனிடம் கடைசிவரையிலும் நட்புக்கொண்டிருந்தவர்கள் சிலரே யாவர். மற்ற மன்னர்களெல்லாம் அற்ற குளத்தின் அறு நீர்ப் பறவை போல் பறந்து சென்று பகைவரிடம் சேர்ந்தனர். இவர்களெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து பெருத்த படையுடன் பிரான்சு நோக்கிச் சென்றனர். இதையறிந்த நெபோலியன் ஒரு லட்சம் சிப்பாய்களைத் திரட்டிக்கொண்டு லீப்சிக் நகருக்குப் புறப்பட்டான். லீப்சிக் சென்றதும் அதன் கோட்டையைச்சுற்றி அணிவகுத்து நின்றான். பகைவர்கள் மூன்றரை லட்சம் வீரர்களுடன் கோட்டையைத் தாக்கினர். எப்போதும் வெற்றியே பெற்ற ஒரு லட்சம் பிரன்சு வீரர்கள் முனைந்து நின்றனர். வெஞ்சமர் நடந்தது. இருதிறத்திலும் பல்லாயிரம் வீரர்கள் இறந்தனர். அன்றிரவு முழுவதும் நெபோலியன் ஊணுறக்கமின்றி வீரர்களை உற்சாகப்படுத்திவா திருந்தான். பகைவர்கவது

பலத்தையும் தனது பலமின்மையையும் நெபோலியன் உணர்ந்து கவலையுற்றனன். ஒவ்வொரு வினாடியும் அவனது துயரினை அதிகப்படுத்தியது. அவனது அகத்தின் நிலைமை முகத்தில் தோன்றிற்று.

மறுநாள், காலை முதல் மாலைவரையிலும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரின் கொடுமையைப் பார்க்க மனந் தாளாது கதிரவனும் குடதிசை மறைந்தான். அன்றிரவு மறுநாள் போருக்குரிய சகல ஏற்பாடுகளையும் நெபோலியன் வழக்கம் போல் செய்து வந்தான். அப்பொழுது, வெடி குண்டு செலவாயின வென்றும் எஞ்சி நிற்பது இரண்டு மணிநேர யுத்தத்துக்கும் போதா தென்றும் வீரர்கள் நெபோலியனுக்குத் தெரிவித்தனர். பிறகு, நெபோலியன் தன் வீரர்களை அழைத்து "நான் சேனையைக் கலைத்து விட்டேன். நீங்கள் எல்லோரும் உமது வீட்டிற்குச் செல்வீராக" என்று கட்டளையிட்டுப் பாரிஸ் புறப்பட்டான். பிறகு நெபோலியன் புறப்பட்டு நவம்பர்-மீ 4-ந்தேதி பாரிஸ் சென்று அரண்மனை புகுந்தான். நெபோலியனைக் கண்டதும் மேரியா லூயிஸா துக்கித்துக் கண்ணீர் பெருக்கித் தேம்பினுள். தன் தந்தையின் வஞ்சகத்தைக் கருதி நெஞ்சம் நெக்குருகினுள். நெபோலியனே சற்றேனும் மனந்தளராது இனிய வார்த்தைகளால் அவளைத் தேற்றிப் பிள்ளையை அழைத்து வரும்படி ஏவினுன். குழந்தை வந்தது. நெபோலியன் தன் பிள்ளையை எடுத்து, முத்தமிட்டு, உச்சி மோந்து உவகையுற்றனன்.

—o—

10-வது அத்தியாயம்

ஊழ்வலி

நெபோலியனை அரியணையினின்று இறக்கும் பொருட்டும் ஐரோப்பாவெங்கும் பரவியிருந்த சமத்துவ உணர்ச்சியை வேருடன் அழிக்கும் பொருட்டும் வல்லரசர்கள் ஒன்று சேர்ந்து பெருத்த சேனையுடன் ரைன்நதிக் கரை யணுகினர்.

பிரான்சு தேசத்தில் பழையபடி பிரபுக்கள் ஆட்சியை நிலை நிறுத்தக் கருதிய பிரபுக்களும், பிரான்சு தேசம் சாமானிய குடிமக்களின் ஆட்சியில் அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்னும் கொள்கையினரான தீவிர வாதிகளும் தத்தம் கொள்கையினை நிலைநிறுத்தக் கருதிப் பகைவர்பால் சேர்ந்தனர். இவர்கள் நெபோலியனது இரகசியங்களையும், நாட்டின் நடவடிக்கைகளையும், சட்டசபையின் ஆலோசனைகளையும் கடித மூலமாய்ப் பகைவர்களுக்குத் தெரிவித்து வந்தனர். போரபன் ஆட்சி தோன்றிடின் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட கோயில் மானியங்களனைத்தும் தமக்கு மீண்டும் வழங்கப்படுமென்னும் நம்பிக்கையுடன் மதகுருக்கள் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலுமுள்ள மக்களைக் கலகஞ் செய்யுமாறும் தூண்டினர். சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கும் நெபோலியனுக்கும் அபிப்பிராய பேதங்கள் தோன்றின. அவர்களும் ஆபத்துக் காலத்தில் நெபோலியனுக்கு உதவி செய்யாமல் பல துன்பங்களை இழைத்து வந்தனர்

நிற்க, வெல்லிங்டன் பிரபு ஒன்றரை லட்சம் வீரர்களுடன் ஸ்பெயின் தேசத்திற் புகுந்து அங்கிருந்த பிரான்சு

வீரர்களையெல்லாம் துரத்தியபின் பிரான்சு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். எனவே, அன்றிரவு மூன்று மணிக்கு நெபோலியன் மனைவியையும் மைந்தனையையும் கடைசியாகக் கண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுப் போருக்குப் புறப்பட்டான். நெபோலியன் சேனையுடன் விரைந்து சென்று பாரிஸுக்குக் கிழக்கே நூறுமைல் தூரத்திலுள்ள இரண்டு இடங்களில் காஸக் வீரர்களைத் தாக்கி வெற்றியுற்றனன். பிறகு, ப்ரையன் என்னுமிடத்தில் புளூசர் என்பவரது தலைமையின் கீழிருந்த அறுபதினாயிரம் பிரஷியச் சேனையை எதிர்த்துக் கடும் போர் புரிந்து வெற்றியுற்றனன். மறுநாள் புளூசருக்கு உதவியாக ஒன்றரை லட்சம் வீரர்களைக் கொண்ட புதிய சேனையொன்று வந்து சேர்ந்ததும் புளூசருக்கு புத்துயிர் தோன்றியது. உடனே; தனது சேனையுடன் நெபோலியனைத் தாக்கினான். இருதிறத்தினர்க்கும் இடைவிடாது வெஞ்சமர் நிகழ்ந்து வந்தது.

புளூசருடன் நெபோலியன் போர் புரிந்து வருகையில் பகைவர்களது சேனை பாரிஸ் நகர்க்கு இருபது மைல் தூரத்தில் வந்து விட்டது. அதைச் செவியுற்ற நெபோலியன், பாரிஸ் நோக்கி விரைந்து சென்று இரண்டு நாட்களில் பவுண்டன்புளூ என்னும் இடத்தை யணுகினான்.

இதற்குள், பகைவர்கள் பாரிஸ் நகரக்குள் புகுந்தனர். பிரன்சு வீரர்கள் தங்களாலியன்றவரை வெஞ்சமர் புரிந்தும் கடைசியில் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் புறங்காட்டி யோடினர். அரசியும், மந்திரியும், மற்றுஞ் சிலரும் ப்ளாயிஸ் என்னுமிடத்திற்குப் . போகப் புறப்பட்டனர். நெபோலியனது மைந்தனோ அரண்மனையை விட்டகலாது. "எனது தந்தையை இவர்கள் வஞ்சிக்கின்றனர். நான்

அரண்மனையை விட்டகலேன். தந்தை ஊரிலில்லாதபோது இவ்வரண்மனைக்குத் தலைவன் நான் அன்றோ?" என்று கூறினான். குழலினும் இனிய அம்மழலைச் சொற்கேட்டு மனங்கசியாதார் யார்? என்ன கூறியும் என்? எல்லோரும் புறப்பட்டுப் பிளாயிஸ் சென்றனர். தந்தைபால் பேரன்பு கொண்ட அக்குழந்தை மறுபடியும் நெபோலியனைக் காணவேயில்லை. அந்தோ, பாவம்! விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையர்? பாரிஸ் பகைவர்கள் வசமாயிற்று.

பவுண்டன் புளூவுக்கருகே சேனையுடன் வந்துகொண்டிருந்த நெபோலியன் இச்செய்தியைச் செவியுற்றதும் மனம் வெதும்பி, "அந்தோ தலைநகரைப் பகைவர்களிடம் ஒப்புவித்துச் சரண் புகுந்தனரே! தாய்நாட்டைக் காப்பாற்றாது துரோகம் செய்தனரே! தாய்நாட்டுப்பற்றிலா மனிதர்கள் இருந்தென் இறந்தென்? சேனைத்தலைவர்களும் உயிர்க்கஞ்சி ஓடினரா? கொடுமை யிழைத்தனரே!" என்று அரற்றி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். மூர்ச்சை தெளிந்த பின்னர்க் கலேன்கோர்ட்டை யழைத்து "பாரிஸ் நகரைக் காப்பாற்ற எவ்வித உடன்படிக்கையேனும் செய்துகொள். உடனே பாரிஸ் செல்வாயாக" என்றனன். கலேன்கோர்ட்டு உடனே பாரிஸ் புறப்பட்டான். நெபோலியனோ ஐம்பதினாயிரம் வீரர்களுடன் பவுண்டன் புளூவில் தங்கியிருந்தான்.

கலேன்கோர்ட்டு பாரிஸ் நகர்க்குள் நுழைய முடியவில்லை. பகைவர்களின் வீரர்கள் பாரிஸ் சுற்றிலும் நின்று பிரன்சுக்காரன் எவனையும் உள்ளே விடாமல் தடுத்து வந்தனர். உள்ளே நுழைய வழியின்றிக் கலேன்கோர்ட்டு திகைத்து நின்றனன். அவ்வமயத்தில் அவ்வழிசென்ற

ருஷியா மந்திரி கலேன்கோர்ட்டைக் கண்டு, வண்டியினின் றிறங்கி, அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு அலெக்சாந்தரிடம் சென்றான். கலேன்கோர்ட்டின் உயர்ந்த குணங்களையும் நல்லொழுக்கத்தையும் செவ்வனே யுணர்ந்த அலெக்ஸாந்தர் கலேன்கோர்ட்டைத் தக்க முறையில் உபசரித்தனன்.

நெபோலியனை எவ்விதத்திலேனும் காப்பாற்றுமாறு மாறு அலெக்ஸாந்தரைக் கலேன்கோர்ட்டு வேண்டினான். தம்மாலானதைக் கட்டாயம் செய்வதாகச் சொல்லிவிட்டு அலெக்ஸாந்தர் கட்சிக் கூட்டத்திற்குச் சென்றான்.

கலேன்கோர்ட்டு ஓர் அறையில் இருந்துகொண்டு அலெக்ஸாந்தரது வருகையை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். நெடுநேரம் சென்றபின் அலெக்ஸாந்தர் திரும்பி வந்து கலேன்கோட்டைக் கண்டு, "பிரபுவே! காரியம் ஒரு விதமாக முடிந்தது. நெபோலியன் தனது ராஜ்யத்தைத் தன் மைந்தனுக்கு விட்டுவிட்டு, அரசினைத் துறக்கவேண்டும். நீவிர் விரைவில் நெபோலியனிடஞ் சென்று அத்தகைய சாஸனம் ஒன்றை வாங்கிவர வேண்டுகிறேன். நெபோலியனைப்பற்றிய கவலை உமக்கு வேண்டாம். அவரை அவமானப்படுத்த நான் இணங்கேன். அப்பொறுப்பு என்னைச் சேர்ந்ததாகும். அவரைக் கௌரவமாகவே பாராட்டுவோம்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட கலேன்கோர்ட்டு உடனே புறப்பட்டுப் பவுண்டன்புளோ சென்று நெபோலியனைக் கண்டு நிகழ்ந்தனவற்றை அறியச் சொல்லினன். அதைச் செவியுற்ற நெபோலியன் "வல்லரசர்கள் என்னுடன் சமாதானம் செய்துகொள்ளவில்லையா? வாள் பலத்தால் நான் பெற்ற சிம்மாசனத்தினின் றும் என்னை வெளியேற்றக் கருதியுள்ளார். ஆற்றலினாலும்

அறிவின் திறத்தாலும் உயர்பதவி பெற்றுக் கொடுங்கோல் மன்னரை நடுங்கச் செய்த என்னை அவமானப்படுத்தத் தீர்மானித்தனரோ? என்னே இது! வல்லரசர்கள் வெறி கொண்டனரா? அல்லது பிரன்சு தேசத்தைப் பாழாக்கக் கருதினரா? என்னிடத்தில் இப்பொழுது ஐம்பதாயிரம் வீரர்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களின் உதவியால் வல்லரசுகளைத் தாக்கி வெற்றிபெற என்னால் முடியும். ஆனால் சமாதானமே சிறந்த வழி" என்றுரைத்துவிட்டு ஓர் சாஸனத்தை எழுதி முடித்தனன். அச்சாசனமாவது :—

"ஐரோப்பாவின் சமாதானத்திற்கு நெபோலியனே தடையாயிருக்கிறானென நேசக்கட்சியினர் விளம்பரப் படுத்தியிருக்கின்றனர். ஆனால் ஐரோப்பாவின் சமாதானத்தையும், நன்மையையுங் கருதி எனது பதவியை மாத்திரமன்றி உயிரையும் தியாகஞ் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேனாதலால், வல்லரசுகளின் விருப்பப்படியே பிரான்சு தேசத்தின் அரசுரிமையை என் மைந்தனுக்கு விட்டுவிட்டு அரசியல் துறவை நான் மேற்கொள்ளுகிறேன்."

இச்சாஸனத்தை நெபோலியன் கலென்கோர்ட்டுக்குத் தந்தனன். கலென்கோர்ட்டு அச்சாஸனத்தைப் பெற்றதும் நெபோலியனிடம் விடை பெற்றுப் பாரிஸ் சென்று, அலெக்ஸாந்தரைக் கண்டு, நெபோலியனது சாஸனத்தை அவனிடம் கொடுத்துத் தனக்கும் நெபோலியனுக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையைக் கூறவாதுரைத்தனன்.

அலெக்ஸாந்தரும் சபைக்குச் சென்று நெபோலியனது சாஸனத்தைப் படித்தான். விவாதம் நீண்டநேரம் நடந்தது. கடைசியாக, நெபோலியன் நிபந்தனையின்றி அர

சாங்கத்தைத் துறக்க வேண்டுமென்றும், நெப்போலியனது மனைவிக்காவது அல்லது மைந்தனுக்காவது பிரான்சு அரசாங்கத்தில் எத்தகைய உரிமையுமில்லை என்றும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்மானத்தைச் செவியுற்ற கலென்கோர்ட்டு உடனே புறப்பட்டு, பவுண்டன்புளூ சென்று, நெப்போலியனைக் கண்டு, நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்த்தினான். வல்லரசுகளின் தீர்மானத்தைச் செவியுற்ற நெப்போலியன் ஏறெனக் கர்ச்சித்துக் கூறியதாவது:—

"வஞ்சனைக்காரரின் உதவியால் பாரிஸ் நகருக்குள் நுழைந்த பகைவர்கள் பிரான்சுக்குத் தலைவராயினரா? என்னைப் போன்றவன் கல்லறையில் கிடத்தப்படும் வரையிலும் பலவானே என்பதை அவ்வறிவிலிகள் உணர்ந்தாரில்லை. என்னுடன் சமாதானமாற்றப் பகைவர்களுக்கு மனமில்லை. நான் எழுதியனுப்பிய சாஸனத்தையும் பகைவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இனிப் போருக்கெழுதலே என் ஆற்றலுக்கு உரியதாகும். போருக்கஞ்சுவேன் இல்லை. பயனற்ற வாழ்க்கை இருந்தென்ன, போயென்ன? இத்தகைய வாழ்க்கையை இனி நீடிக்கச் செய்யேன். ஆனால், ஐரோப்பாவின் அமைதியை முன்னிட்டு எதையுந் தியாகம் செய்யத் தயார்" என்று கூறி வேறொரு சாஸனத்தை எழுதிக் கலென்கோர்ட்டின் கையில் தந்தனன். அது பின் வருமாறு:—

"ஐரோப்பாவின் அமைதிக்கும் சமாதானத்துக்கும் நெப்போலியனே தடையாயிருக்கிறானென்று வல்லரசர்கள் விளம்பரப்படுத்துவதால், நானும் எனது வார்சுகளும் அர

சாங்கத்தைத் துறக்கத் தீர்மானித்தோம். இதுவுந்தவிர, பிரான்சின் நன்மைக்காக எனது உயிரையுந் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருக்கின்றேன்."

கலென்கோர்ட்டு, இச்சாஸனத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாரிஸ் சென்று நேசக்கட்சியினரிடம் கொடுத்தான். அதைப் படித்துப்பார்த்த வல்லரசர்கள் நெபோலியன்மீது இரக்கங்கொண்டனர். உடனே ஆலோசனை சபை கூடியது. பிரான்சு தேசத்துக்கு நெடுந்தூரத்திலுள்ள செண்ட் ஹெலினுவுக்கு நெபோலியனை அனுப்பவேண்டுமென்று போரபான் கட்சியினர் முனைந்து பேசினர். கார்சிகா, எல்பா முதலிய விடங்களும் பிரேரேபிக்கப்பட்டன. சீதோஷ்ண நிலைமையை முன்னிட்டு எல்பாவே நெபோலியனுக்கு ஏற்றவிடமென்று கலென்கோர்ட்டு பரிந்து பேசினன். அலெக்ஸாந்தரும் தீர்மானித்துப் பேசினமையால் எல்பாவே தக்கதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. உடனே உடன்படிக்கைத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. நெபோலியனும், மேரியா லூயிஷாவும் முறையே சக்கரவர்த்தி, சக்கரவர்த்தினி என்னும் பட்டத்தை ஆயுள்வரையிலும் வைத்துக் கொள்ளலாமெனவும், நெபோலியனுடைய வம்சத்தவர்கள் தத்தமக்குரிய பட்டங்களை ஆயுள்வரை வகித்துக் கொள்ளலாமெனவும், எல்பா தீவு நெபோலியனுக்கே சொந்தமானதெனவும், நெபோலியனது தாயார், சகோதரர்கள், சகோதரிகள் முதலாயினோர்க்குப் போதுமான வருமானங்கள் அளிக்கவேண்டுமெனவும், நெபோலியனது சொந்தப் பொருள்களெல்லாம் அரசாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டுமெனவும், நெபோலியன் கப்பல் ஏறும் வரையில் அரசாங்கச் சேனைகள் பந்தோபஸ்திற்குப் போக வேண்டுமெனவும்,

நெபோலியன் தனது மெய்க்காப்புக்காக ஐந்நூறு வீரர்கள் கொண்ட ஒரு சிறு படையை எல்பாவில் வைத்துக்கொள்ளலாமெனவும் அந்த உடன்படிக்கையில் குறிக்கப்பட்டன.

இவ்வுடன்படிக்கையைக் கலென்கோர்ட்டு, எடுத்துக்கொண்டு பாரிஸ் நகரினின்றும் புறப்பட்டுப் பவுண்டன்புளூவுக்குச் சென்று நெபோலியனைக் கண்டு அவ்வுடன்படிக்கையில் கையொப்பமிடுமாறு வேண்டினன். அதற்கு நெபோலியன், 'எதையும் தீர ஆராய்ந்தே செய்தல்வேண்டும். நீர் சென்று களைப்பாறுக' என்றனன்.

கலென்கோர்ட்டு உடனே படுக்கையறை சென்று அயர்ந்து தூங்கினன். நள்ளிரவில் நெபோலியன் உடல் நலிவுற்றமையால் நித்திரையினின்றும் கலென்கோர்ட்டு எழுப்பப்பட்டான். கலென்கோர்ட்டு உடனே நெபோலியனது அறைக்குள் சென்றான். வயிற்றுவலியின் மிகுதியால் நெபோலியன் மிக்க துன்பமெய்திப் படுக்கையிற் புரண்டுகொண்டிருந்தான். அவனது நெற்றியில் வேர்வைத்துளிகள் காணப்பட்டன. தலைமயிர் நெற்றியில் படிந்து வேர்வையில் நனைந்திருந்தது. அவனது ஆழ்ந்த கண்களும் வெருண்ட பார்வையும் எல்லாருள்ளத்தையும் உருகச் செய்தன. வேதனை மிகுதியால் அலறிக்கொண்டிருந்தனன். ஒரு கைக்குட்டையை வாயிற் கவ்விப் பற்களால் நெறுநெறென்று கடித்துக்கொண்டிருந்தான். உலக வாழ்க்கையை வெறுத்து உயிர் துறக்கத் தயாராயிருந்தான். இந்த நிலைமையில் கலென்கோர்ட்டைப் பார்த்து, "என் ஆருயிர் நண்ப! நான் இறக்கின்றேன். என் மனைவியையும், மைந்தனையும் நும் ஆதரவில் விட்டுச் செல்கின்றேன். எனது களங்கமற்ற வாழ்க்கைக்கு நீரே சான்றாயிருப்பீராக. நான் இனி உயிர்

வாழ்தல் வெட்ககரமானது" என்று சொன்னான். இதைச் செவியுற்ற அனைவரும் அழுது தேம்பினர். அங்கிருந்த வைத்தியர் தேத்தண்ணீர் தயாரித்து நெபோலியனுக்குக் கொடுத்தனர். நெப்போலியனும் அதை அருந்தினான். அருந்திய சிறிது நேரத்திற்குள் வயிற்றுவலி நீங்கலும் நெபோலியன் சற்றுநேரம் அயர்ந்து தூங்கினான்.

நெபோலியன் காலையில் எழுந்து கலென்கோர்ட்டை அழைத்து, "நண்பரே! நான் இன்னும் சிலகாலம் உயிர் வாழவேண்டுமென்பது இறைவன் ஆணைபோலும். சென்ற இரவு நான் இறவாமையே அதற்குச் சான்றாகும். அரசையும் இழந்தேன். அரசிளங்குமாரனாகப் பிறந்த என் புத்திரனையும் ஆண்டியாக்கினேன். எனினும், இவைகளைக் குறித்து நான் அதிகம் வருந்தவில்லை. மனிதரது செய்நன்றி மறத்தலே எனது மனத்தைப் புண்படுத்தியதுமன்றி வாழ்க்கையில் வெறுப்பையும் உண்டாக்கியது. மரணம் ஒன்றே இப்போது எனக்கு அமைதியைத் தரவல்லது. சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக நான் பட்டதெல்லாம் வெறும் பாடாகியது. நண்பரே! இவ்வுடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டுள்ளேன். இதனையெடுத்துச் சென்று பகைவர்பால் தந்து என்னை விரைவில் நாடுகடத்த ஏற்பாடாற்றுக. நான் உடனே புறப்பட்டு எல்பா செல்ல விரும்புகின்றேன். பிரான்சு தேசத்தின் காற்று எனக்கு ஆற்றொணாத தாகும் என்று நான் கனவிலும் கருதியதில்லை. பகைவர்களது வாளைக்காட்டிலும் நண்பர்களது நயவஞ்சனையே என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது. என்னை வென்ற பகைவர்களுடன் சமாதானம் ஆற்றினேனேயன்றிப் பிரான்சு தேசத்தின் புதிய அரசாங்கத்துடன் அன்று என்பதையும், அப்புதிய அரசாங்கத்திலிருப்

பவர்கள் வஞ்சகர்களும், வீணர்களும், செய்ந்நன்றி கொன்ற மக்களுமே என்பதையும் பகைவர்களுக்குக் கூறுக" என்று புகன்றனன். கலென்கோர்ட்டு உடன்படிக்கைப் பத்திரத்தைப் பெற்றுப் பாரிஸ் சென்று பகைவர்பால் தந்தனன்.

நிற்க, மேரியா லூயிஸாவும் அவள் மைந்தனும் ப்ளாயிஸ் என்னுமிடத்தில் தங்கி இருந்தனர். நெபோலியன் நாடு துறந்து எல்பாவுக்குப் போக நேர்ந்ததை அறிந்த மேரியா லூயிஸா அளவிலாத் துன்பமெய்தி அல்லலுற்றனள். அரச வம்சத்திற் பிறந்து செல்வக்குழந்தையாய் வளர்ந்து, மன்னனை மணந்து, அரசியாய் விளங்கி, எந்நாளும் இன்பமே நுகர்ந்து, இல்லறம் நடத்திய லூயிஸா தனக்குத் திடீரென்று நேர்ந்த துன்பத்தினை எங்ஙனம் சகிப்பாள்? எனினும், தன் துயரினைக் கருதினாளில்லை. கணவரின் நிலைமையே அவளைப் பெரிதும் வருத்தியது. கணவரருகிருந்து குற்றேவல் புரிய விரும்பினாள். ஆனால், கணவரிடம் செல்லற்குத் தக்க துணையின்றித் தவித்தனள். அவ்வமயத்தில், மேரியா லூயிஸாவை வியன்னாவுக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி ஒரு சிறிய படையை வல்லரசர்கள் அனுப்பினார்கள். அவ்வாறே லூயிஸாவும், அவள் மைந்தனும் வியன்னாவுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டனர்.

ஏப்ரல் மாதம் 20-ம் தேதி நெபோலியன் எல்பாவுக்குப் புறப்பட வேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுச் சகல ஏற்பாடுகளும் முடிந்தன. பிறகு, கலென்கோர்ட்டு பாரிஸ் நகரினின்றும் புறப்பட்டு நெபோலியனிடம் சென்று, "ஐயா! நாளைய தினம் தாங்கள் எல்பாவுக்குப் புறப்படற்குரிய சகல ஏற்பாடுகளும் முடிவுற்றன" என்று தாழ்ந்த

குரலில் துக்கத்துடன் இயம்பினுன். அதற்கு நெபோலியன் கூறியதாவது:—

"பிரான்சு தேசத்திற்கு அநேக நன்மைகளைச் செய்ய நினைத்தேன். ஆனால், கால வித்தியாசத்தால் அது கனவாய் முடிந்தது. பிரான்சு மக்களுக்குச் சகித்தற்றன்மை என்பது கிடையாது. சென்ற ஈரெட்டாண்டுகளாகப் பிரான்சு வீரர்கள் வெற்றியே பெற்றனர். இவ்வாண்டொன்றில் நிகழ்ந்த தோல்விக் காற்ருது மனமுடைந்தனர். பகைவர்கள் எனக்குக் கொடுமை புரிகின்றனர். மனைவியையும் மைந்தனையும் பிரித்தனர். ஒரு மன்னனது மனைவியையும் மைந்தனையும் பிரித்து வைக்கும்படி எந்த அறநெறியும் கூறிற்றில்லை. கடவுளால் கூட்டப்பட்ட எங்களைப் பிரித்தற்கு எந்த அநாகரிகச் சட்டம் அவர்களுக்கு இடங் கொடுத்ததோ அறியேன். சரித்திரமோ என்னைக் குறை கூருது. நெபோலியன் வெற்றியுற்ற காலங்களில் பகைவர் பால் கருணையும் அன்பும் காட்டினுன்; ஆனால் தோல்வியுற்ற காலத்தில் அவனைப் பகைவர்கள் கொடுமையுடனும், மரியாதையின்றியும் நடத்தினுர்களென்று உலக சரித்திரமாவது உண்மையைக் கூருதா? நண்ப! நேரமாயிற்று. நாம் பிரிவோமாக"

பிறகு இருவரும் கண்ணீர் மல்கத் துயருடன் பிரிந்தனர். ஏப்ரல் மாதம் 20-ம் தேதி கதிரவன் கீழ்த்திசைத் தோன்றினுன். காலை முழுவதும் நெபோலியன் தனது அறையில் தனியேயிருந்தனன். மணி பன்னிரண்டடித்தது. வல்லரசர்களால் அனுப்பப்பட்ட பந்தோபஸ்துச் சேனையும், நெபோலியனது மெய்க்காப்புப் படையும் வந்து சேர்ந்

தன. எங்கும் நிசப்தமே நிலவியது. எல்லோர் முகத்திலும் துக்கக்குறியே காணப்பட்டது. நெபோலியன் தன் அறையினின்றும் வெளிப்போந்து, எல்லோரையும் பார்த்து,

“சேனைத்தலைவர்களே! இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்களே! என் மெய்க்காப்பு வீரர்களே! நகர மாந்தர்களே! நான் போகிறேன். சென்ற இருபத்தைந்தாண்டுகளாக நீவிர் நன்னெறி வழுவாது புகழையே ஈட்டினீர். என் வாழ்விலும் தாழ்விலும் உண்மையோடிருந்தீர். ஐரோப்பா முழுவதும் உம்மை எதிர்த்தும் வெற்றியே பெற்றீர்கள். இப்போது காலவித்தியாசத்தால் இராஜ்யத்தைத் துறந்து நான் எல்பாவுக்குப் போகிறேன். தேசத்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட புதிய அரசனிடம் நீங்கள் உண்மையாகவும் உள்ளன்புடனும் நடந்துகொள்வீர்களாக. இதுவே எனது கட்டளையும் வேண்டுகோளுமாகும். பிரான்சு தேசத்தின் சுகவாழ்வே என் வாழ்க்கையின் நோக்கமாகும். எனக்காக நீங்கள் துயரப்படவேண்டாம். நீங்களெல்லாம் இன்புற்றிருக்கும்வரையில் நான் இன்புற்று வாழ்வேன். என் மக்களே! நான் போகிறேன். விடை கொடுங்கள். உம்மைத் தனித்தனியே ஆலிங்கனஞ் செய்ய விரும்பிகிறேன். அஃதியலாதாகையால் நுமது சேனைத்தலைவரையும், நமது கழுகுக்கொடியையும் ஒரு முறை ஆலிங்கனம் செய்த பின்னர் நான் போய் வருவேன்” என்ற சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினான்.

பிறகு, சேனைத்தலைவனையும், கழுகுக் கொடியையும் தனித்தனியே ஆலிங்கனம் செய்த பின்னர் வண்டியிலேறி ஆசனத்தமர்ந்து இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டான். பிரான்சு தேசத்தின் அருந்தனமாகிய நெபோலியனை ஏற்

றிக்கொண்டு வண்டியும் நகர்ந்தது. வீரர்கள் கண்ணீர் வடித்துக் கதறினார்கள்.

முதிர்தரு தவமுடை முனிவர் ஆயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவர் ஆயினும்
மதியினர் ஆயினும் வலியர் ஆயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார்.

— கந்தபுராணம்

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.

—குறள்

11-வது அத்தியாயம்.

எல்பா வாசமும் பாரிஸ் பிரவேசமும்

பிரயாண காலத்தில் நெபோலியன் ஜோஸப்பைனுக்கு எழுதிய கடிதமாவது :—

"அன்பிற்குரிய ஜோஸப்பைன்! நான் முன்பு எழுதிய நிருபம் உனக்குச் சேர்ந்திராதெனவெண்ணுகிறேன். பகைமை நீங்கிச் சமாதானம் முடிவுபெற்றமையால் இக்கடிதமேனும் உனக்குக் கிடைக்குமென நம்புகிறேன். ஒரு பெரிய சுமை நீங்கியமையால் நான் இப்பொழுது கவலையற்றிருக்கின்றேன். எனது தாழ்வு மிகப் பெரியதேயெனினும் அதுவும் ஒரு நன்மைக்கே என்று எண்ணுகிறேன். இதுவரையிலும் கத்தி பிடித்துக் காலத்தைப் போக்கினேன் இனி பேனா பிடித்துக் காலத்தைக் கழிக்கக் கருதியுள்ளேன்.

என் சரிதம் வெகு விசித்திரமாயிருக்கும். எனது ஆற்றலின் ஏகதேசத்தையே உலகம் இதுவரையிலும் கண்டுள்ளது. எனது முழுவன்மையையும் உலகோர்க்கு இனிக் காட்டுவேனாக. இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு நான நன்மையே செய்தேன். ஆனால், அவர்களெல்லாம் எனக்கு இறுதியில் வஞ்சனையே இழைத்தனர். அப்படியிருந்தும் நான் எவ்வாறு கவலையின்றி இருக்கின்றேனோ அவ்வாறே நீயும் இருப்பாயாக. உன்னை நான் மறவாதது போலவே என்னையும் நீ மறவாதே. உனது பதிலை நான் எல்பாவில் எதிர்பார்ப்பேன்.”

நெபோலியன் எல்பாத் தீவில் இறங்கியவுடனே ஒரு குதிரை மீதேறித் தன் தேயத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினான். ஓர் உயர்ந்த குன்றின் மேலேறி எல்பாத் தீவின் அமைப்பை முற்றிலும் உணர்ந்த பின்னர், “எனது ராஜ்யம் உண்மையில் மிகச் சிறியதே” என்று புகன்றனன். எல்பாத் தீவு பிரான்சுதேசக் கடற்கரைக்குச் சுமார் இருநூறு மைல் தூரத்திலுள்ளது. சுமார் பதினாறு மைல் நீளமும், பத்து மைல் அகலமுமுள்ள அத்தீவில் பதின்மூன்றாயிரம் ஜனங்கள் வசித்து வந்தனர்.

அவ்வூரினர் நெபோலியனை அன்புடன் வரவேற்று ஆராவாரித்தனர். அவ்வூர் விவசாயிகள் நெபோலியனைக் கண்டதும் அவன் அடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்து நின்றனர். ஜனங்களுக்குப் போதுமான கல்வியில்லாமையைக் கண்ட நெபோலியன் கல்விச் சாலைகளை உடனே உண்டாக்கத் தீர்மானித்தான். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவ்வூரிலுள்ள சுரங்கங்கள், காடுகள், கோட்டைகள், திராட்சைத் தோட்டங்கள் முதலிய பலவிடங்களையும் நெபோலியன் நேரிற் சென்று பரிசோதித்தான். அச்சிற்றூர்க்கு அத்தியாவசியமான பல

சீர்திருத்தங்களையும் உடனே உண்டாக்கினான். புதிய சாலை வழிகளும், வைத்திய சாலைகளும், கால்வாய்களும், உப்பளக் கட்டிடங்களும் விரைவில் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

நிற்க, நெபோலியனது நிருபத்தைக்கண்ட ஜோஸப்பைன் பெரிதும் துயருற்று நிலத்தை நீராட்டினாள். உடனே எல்பா சென்று நெபோலியனுக்குக் குற்றேவல் செய்வதே தனது கடமை எனத் தீர்மானித்தாள். ஆயினும், மேரியா லூயிஸாவின் மனப்பான்மையை நன்குணர்ந்த ஜோஸப்பைன் சற்று நிதானித்துப் பின்வரும் நிருபத்தை நெபோலியனுக்கு அனுப்பினாள்.

“அரசே! உமக்கு நேர்ந்த எதிர்பாராத துயரத்தினால் எனது அன்பு சிறிதேனும் குறைவுறாமல் முன்னிலும் பன்மடங்காயதை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன். பிரான்சினின்று புறப்பட்டு உம்மிடம் போந்து உம்பால் உயர்வு பெற்ற என் வாழ்க்கையின் எச்சத்தை உமக்கே அர்ப்பணம் செய்யக் கருதினேன். ஆனால், ஒரே ஒரு எண்ணம் என்னைத் தடை செய்கின்றது. அஃது யாதென நீரே அறியக்கூடும். இத் தருணத்தில் உம்முடனிருந்து ஊழியம் செய்யக்கூடியவள் என்னையன்றி வேறெவருமில்லையென எனக்கு நீர் தெரிவிப்பின் நான் உடனே புறப்பட்டு எல்பா போந்து உமக்குத் தொண்டாற்றி உம்மை மகிழ்வித்து அதனால் நானும் மகிழ்வுறுவேன். ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள், நான் உடனே புறப்படுவேன். உள்ளன்பினைக் கட்புலனாக்கச் செய்வன வார்த்தைகளல்ல, செய்கைகளேயாகும். அச்செய்கைக்கும் உமது சம்மதமே அவசியமாகும்.”

இந்நிருபத்தை அனுப்பிய சில தினங்களுக்குள் ஜோஸப்பைன் துயரமிகுதியால் நோயுற்றனள். மரண

காலம் நெருங்கியது. தனது மக்களான யூஜீனையும், ஹார்டென்ஸையும் அருகேயழைத்து, "அருமை மக்களே! பிரான்சு தேசத்தின் இன்பத்தையே என்றும் நான் விரும்பினேன். அதற்காக என்னுலாயவைகளை என்றும் யான் செய்து வந்தேன். நெபோலியனது முதன் மனைவியாகிய நான் எக்காலத்தும் எவர்க்கும் எவ்விதத் தீங்கும் இழைத்திலேன். இறக்கும் தறுவாயில் இந்நினைவு ஒன்றே எனக்குச் சாந்தத்தையும் அமைதியையும் அளிக்கிறது. அருமை மக்களே! என் கணவரது உருவப்படத்தைச் சற்று எடுத்து வருக" என்றனள். உடனே நெபோலியனது உருவப்படம் கொண்டுவரப்பட்டது. ஜோஸப்பைன் அப்படத்தைக் கையிலேந்தி, நெடுநேரம் அன்புடன் உற்று நோக்கியபின் அதனை மார்புறவணைத்துச் சொல்லியதாவது:—

"அறக்கடவுளே! நெபோலியன் இவ்வுலகில் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் அவரைப் பாதுகாக்கவேண்டுகிறேன். பிரான்சு தேசத்தில் பல நன்மைகளையும் சீர்திருத்தங்களையும் செய்து, அதனைப் பிறதேசங்கட்கு வழிகாட்டியாகச் செய்யவேண்டும் என்பது அவரது வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமாயிருந்தது. இஃதுநீர் அறியாததன்றே? ஆதலால், எனது கடைசிப் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வேண்டுகின்றேன். எனது அருமை மக்களையும் என் ஆருயிர் நெபோலியனையும் விட்டுச் செல்கிறேன். நீரே அவர்களுக்குக் கதி."

இவ்வாறு சொல்லிய பின்னர் உருவப் படத்தை மீண்டும் கையிலேந்தி, உற்று நோக்கி, "எல்பா - நெபோலியன்" என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே மே மாதம்

29-ம் தேதியன்று ஜோஸப்பைன் உயிர் துறந்தனள். இதை யறிந்த நெபோலியன் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தான். தனது வாழ்நாளில் என்றும் அடையாத துயரத்தை அன்றடைந் தான்.

நெபோலியனால் எல்பாத்தீவுக்கு ஒரு மகிமை உண்டா யிற்று. பல தேசங்களினின்றும் ஜனங்கள் திரள் திரளாய் நெபோலியனைக் காணச் சென்றனர். அவர்களுடன் நெபோ லியன் பற்பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசி அவர்களைக் களிக் கச் செய்தனன். எல்லோரிடத்தும் இனிமையுடன் பேசி னன்; தனக்குத் தீங்கிழைத்தவர்களைக் குறித்தும் நெபோ லியன் பெருமையாகவே பேசினன். தனது காலத்தை எழுதுவதிலும் படிப்பதிலும் பயன்படுத்தினன். தனது துயரத்தையேனும் துரதிர்ஷ்டத்தையேனும் ஒருவரிடத் தும் வாய்விட்டுச் சொன்னனில்லை.

இப்படியிருக்க, பிரான்சு தேசத்திற்கு அரசனக நிய மிக்கப்பட்ட பதினெட்டாம் லூயி மன்னன் ஜனங்களைத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தான். பூர்பான் குடும்பத்தார்க்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருந்த சிலர் தவிர மற்றெல்லோ ரும் புதிய அரசாங்கத்தில் வெறுப்புற்றனர். லூயி மன்னன் அறுபது வயதுகொண்ட வயோதிகன். அவன் எப்போதும் உண்பதும் உறங்குவதுமாகவே யிருந்தான். பருத்துப் பெருத்திருந்தமையால் நடக்கவும் சக்தியற்றிருந்தான். அவ னது ஆடை பார்ப்பவருக்கு நகைப்பைத் தரத்தக்கதாயிருந் தது. லூயி மன்னன் தனது சிம்மாசனத்தையும் சுயநலத் தையுமே பெரிதெனக் கருதினனேயன்றித் தேசத்தின் நலத்தையும் பலத்தையும் சிறிதும் கருதினனில்லை.

இன்னோரன்ன பல காரணங்களால் லூயி மன்னன் மீது ஜனங்கள் மிக்க வெறுப்புக் கொண்டு நெபோலியனையே மீண்டும் அரசனாக்க விரும்பினர்.

பொதுஜனங்களை லூயி மன்னவன் அலட்சியம் செய்தது மன்றி அவர்களைத் துன்புறுத்தியும் வந்தமையால் பிரான்சு மக்களுக்கு அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும் உண்டாயின. பிரான்சுதேசத்தில் மீண்டும் ஓர் புரட்சி உண்டாகும்போல் தோன்றியது. லூயி மன்னனும் அவனது நண்பர்களும் திகில்கொண்டனர். நெபோலியனை எல்பாவினின்று வெளியேற்றி அதிக தூரத்திலுள்ள ஓர் இடத்துக்குக் கொண்டுபோதலே சிறந்ததெனு லூயி மன்னன் கருதினான். நேசக்கட்சியினரும் நெபோலியனைச் செண்ட் ஹெலினாவுக்கு அனுப்பும் விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்வதாக நாடெங்கும் வதந்தி உலவியது. இவற்றை எல்லாம் நண்பர்கள் மூலமாகவும் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் நெபோலியன் செவ்வனே உணர்ந்தான்.

1815-ம் வருஷம், பிப்ரவரி மாதம் 27-ம் தேதியன்று நெபோலியன் நானூறு சிப்பாய்களுடன் கப்பலேறிப் பிரான்சுக்குப் புறப்பட்டான். எல்பா தீவு மறைந்த பின்னர், நெபோலியன் தன் சிப்பாய்களை அழைத்துப் பிரான்சுக்குப் போவதாகத் தெரிவித்தான். எல்லோரும் எல்லையிலா உவகையெய்தி ஆரவாரித்தனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆடைகளையும், ஆயுதங்களையும் எழில்பெறத் திருத்தினர்.

எல்லோரும் பிரான்சுக் கடற்கரை சேர்ந்தனர். நெபோலியன் எல்பாவினின்றும் திரும்பி வந்தமை தேசமெங்கும் காட்டுத் தீபோல் பரவியது. நெபோலியனைக்

காணுமாறு ஜனங்கள் திரண்டுவந்தனர். பழைய வீரர்கள் நெபோலியனுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்தனர். சென்ற விடமெங்கும் நெபோலியன் சிறப்புடன் வரவேற்கப்பட்டான். ஜனங்களுடைய அன்பினைக்கண்டு நெபோலியன் ஆனந்தம்கொண்டான்.

நெபோலியனும் அவனது வீரர்களும் பாரிஸ் நோக்கி நடந்து சென்றனர். வழியில் தங்கியிருந்த இராணுவப் படையின் தலைவன் தனது சேனையை அணிவகுத்து நெபோலியனை எதிர்தது நின்றான். அதையுணர்ந்த நெபோலியன் தன் வீரர்களை ஒருபுறம் நிறுத்திவிட்டுத் தான் தனியே சென்று எதிரிகளுக்கு முன்னே இருபதடி தூரத்தில் நின்றான். போர்வீரர்கள் எல்லோரும் நெபோலியனைப் பார்த்தனர். உடனே சேனைத்தலைவன் நெபோலியனைச் சுடும்படி கட்டளையிட்டான். சிப்பாய்களும் தத்தம் துப்பாக்கிகளைக் கையிலேந்தினர். நெபோலியனோ கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமல் தன் மார்யினைத் திறந்துகாட்டி, "வீரர்களே! அரசனைக் கொல்பவன் எவனாவது இங்கே இருப்பின் அப்படியே சுடுக. இதோ நான் இருக்கின்றேன்" என்றான். நிசப்தம் நிலவியது. ஒரு துப்பாக்கி கீழே தாழ்த்தப்பட்டது. மற்றத் துப்பாக்கிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்று தாழ்த்தப்பட்டன. 'மன்னன் நீடு வாழ்க" என்று கூவிக்கொண்டே வீரர்கள் நெபோலியனிடம் ஓடினர். இக்காட்சியினைக் கண்ணுற்ற சேனைத் தலைவன் உயிர்க்கஞ்சி ஓடி ஒளித்தனன்.

நெபோலியனைக் கொல்லுவதற்குப் பல சூழ்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. ஆனால், ஜனங்களுடைய நன்முயற்சியாலும் வீரர்களது பாதுகாப்பினாலும் அச்சூழ்ச்சிகள் அனைத்தும் பயனின்றி முடிந்தன. நெபோலியன் படையுடன் புறு

வுக்கு அருகே வந்ததைக் கேள்வியுற்ற லூயி மன்னன் பாரிஸ் நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் குடும்பத்துடன் வேறிடம் சேர்ந்தான். நெபோலியன் பவுண்டன் புளுவிலிருந்து விரைந்து சென்று பாரிஸ் நகர்க்குள் நுழைந்தான். ஜனங்களின் உற்சாகத்துக்கு எல்லையில்லை. மாதர்கள் மங்களம் பாடினர். இழந்த ஒரு மணியை மீண்டும் பெற்ற புற்றரவு போல நகர மாந்தர்கள் களிப்பெய்தினர். ஒருவித எதிர்ப்புமின்றி, நெபோலியன் அரண்மனை புகுந்தனன். ஒரு தனி மனிதன் எழுநூறு மைல் நடந்து, பாரிஸ் சென்று, ஒருவித எதிர்ப்புமின்றி ஒரு துளி இரத்தமேனும் சிந்துதலின்றி அரண்மனை புகுந்ததை ஆராய்ந்து பார்ப்பார்க்கு நெபோலியன் பெருமை விளங்காமற் போகாது. இத்தகைய தேசப் பிரவேசமும், இத்தகைய வெற்றியும் உலக சரித்திரத்திற் காண்டலரிது.

மறுநாள், தேசசபையார் கூட்டங் கூடி நெபோலியனை அரசனாக்கினர். பொது ஜனங்களும் அவ்வாறே அபிப்பிராயம் தந்தமையால் நெபோலியன் மீண்டும் அரசனானான்.

12-வது அத்தியாயம்

வாடர்லூ யுத்தம்

நெபோலியன் அரசனான பின்பு, அநேக சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவந்தான். சட்டசபையும், நீதிமன்றமும் மந்திராலோசனைச் சபையும் பழையபடி ஏற்படுத்தப்பட்டன. கலாசாலைகளும், பொதுஜன நிலையங்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்குரிய பல அபிவிருத்தி

களும் செய்யப்பட்டன. ஒரு நாள் நெபோலியன் ஒரு பெண் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று பார்வையிட்டான். அப்பள்ளிப் பெண்கள் நெபோலியனிடம் அளவிலா அன்பு காட்டினர். ஒரு சிறுமி தன் மோதிரத்தைக் கழற்றி நெபோலியனன் விரலில் இட்டுத் தன் அன்பை வெளிப்படுத்தினுள். அதைக் கண்ணுற்ற நெபோலியன் புன்முறுவல் காட்டித் தன் உவகையை அறிவித்தான். உடனே மற்றச் சிறுமிகளும் தம் தம் மோதிரங்களை நெபோலியனது விரல்களில் மாட்டித் தம் அன்பினைத் தெரிவித்தனர். நெபோலியன் அச்சிறுமிகளைப் பார்த்து, "அன்புமிக்க சிறுமிகளே! என்னுடைய கிரீடத்தில் பதிக்கப்பெற்றுள்ள நவரத்தினங்களைக் காட்டிலும் உமது மோதிரங்களே எனக்கு உயர்ந்தனவாயின. என் வாழ்க்கையில் அதிக இன்பகரமான சந்தர்ப்பம் இதுவேயாம்" என்று உரைத்தான்.

நெபோலியனைப் பிரான்சு தேசத்தினின்று வெளியேற்றும் வரையிலும் வல்லரசர்கள் ஊணுறக்கமின்றி உழைக்க வேண்டும் எனவும், வல்லரசர்கள் தத்தம் சக்திக்கேற்றவாறு பணமும் படையும் உதவவேண்டுமெனவும் நேசக்கட்சியினர் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு எல்லோரும் போருக்குத் தயார் செய்தனர். ஆங்கிலச் சேனுதிபதி வெல்லிங்டனும், பிரஷியச் சேனுதிபதி புளூசரும், ஆஸ்டிரியச் சேனுதிபதியும் ரைன் நதி ஓரத்தில் பெருத்த சேனையுடன் அணிவகுத்து நின்றனர். ருஷ்யச்சேனை ஜெர்மனி தேசத்திற் புகுந்து விரைவில் வந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வாறு நான்கு பக்கங்களிலும் பகைவர்களது சேனைகள் நெருங்கின. இந்த நிலைமையில் பாரிஸ் நகரைப் பலமாகக் காப்பதா அல்லது பகைவர்களைப் பிரான்சு தேசத்தின் எல்லைக்குள் வரா

வண்ணம் எதிர்த்துப் போர்புரிவதா என்பதைக் குறித்து நெபோலியன் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்த்துப் பிந்திய வழியே சிறந்ததெனத் தீர்மானித்தான். உடனே நே என்னும் சேனாதிபதியிடம் ஒரு பலமான படையை ஒப்புவித்துப் புளூசரைத் தாக்கித் துரத்துமாறும் புளூசரது படையும் வெல்லிங்டனது படையும் ஒன்று சேராவண்ணம் தடுக்குமாறும் நேவுக்கு கட்டளையிட்டபின் ஒரு பெருத்த சேனையுடன் நெபோலியன் புறப்பட்டு வெல்லிங்டன் சேனையை எதிர்நோக்கிச் சென்றான்.

நே தனது சேனையுடன் சென்று புளூசரைத் தாக்கி வெஞ்சமர் புரிந்தான். இரண்டொரு இடங்களில் புளூசர் தோல்வியுற்றனன். தான் வெற்றியுற்ற இறுமாப்பினால் நே ஏமாந்திருந்தபோது புளூசர் தன் சேனையுடன் வெல்லிங்டனுக்கு உதவி செய்ய விரைந்து சென்றனன். இப்படியிருக்க நெபோலியன் வெல்லிங்டனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான். வெல்லிங்டனும் பின் வாங்கினான். வாடர்லூ என்னுமிடத்தில் வெஞ்சமர் நிகழ்ந்தது. இருதிறத்தாரும் முனைந்து நின்றனர். இருதிறத்திலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் உயிர் துறந்தனர். அத்தருணத்தில் புளூசரது சேனை வந்து சேர்ந்ததும் வெல்லிங்டனுக்குப் பலம் அதிகரித்தது. நெபோலியனது சேனை பலக்குறைவடைந்து பறக்கலராயிற்று. பிரன்சு சேனை நாசமுற்றது. நெபோலியன் தோல்வியுற்றான். வெல்லிங்டன் வெற்றியுற்றான்.

நெபோலியன் புறப்பட்டுப் பாரிஸ் நகரம் சென்றான். கலேன்கோர்ட்டுப் பிரபு நெபோலியனை வரவேற்றான். நெபோலியன் மிகுந்த வருத்தங்கொண்டு அறைக்குள் சென்று படுக்கையில் சாய்ந்தான். நெபோலியனுக்குக்

கஷ்டகாலம் வந்தது. அடுத்தடுத்து அவனுக்குத் தோல்வியே உண்டாயிற்று. மறுநாள் சட்டசபை கூடியது. நாட்டின் நலத்தை முன்னிட்டு நெபோலியன் அரச பதவியினின்று விலகுதலே சாலச் சிறந்தது என்று தீர்மானம் நிறைவேறியது.

நெபோலியன் இராஜ்ய பதவியை உடனே நீத்து எல்லீ என்னுமிடத்திற்குச் சாமானிய மனிதனாகச் சென்றான். அங்கே சில நாள் தங்கினான். பின்னர் மால்மைஸான் சென்று தனது சொந்த வீட்டில் தங்கியிருந்தான். அவ்வீட்டில், தானும் ஜோசப்பைனும் வசித்துவந்த பழைய காலத்தின் நினைவு நெபோலியனுக்கு வந்தது. ஜோஸப்பைனை நினைந்துப் புலம்பினான். ஜோஸப்பைனது அகாலமரணத்துக்குத் தானே காரணமென்று நெபோலியன் புகன்றனன்.

நிற்க, நெபோலியன் சிம்மாதனத்தினின்று இறங்கிய பின் புதிய அரசாங்கம் ஒன்று எற்படுத்தப்பட்டது. அதற்குப் போசி என்பவன் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். போசி என்பவன் ஓர் சுயநலப்புலி. தனது சுயநன்மைக்காக நாட்டையும் விற்கக்கூடிய நயவஞ்சகன். நெபோலியன் அமெரிக்காவுக்குப் போகத் தீர்மானித்துத் தன் கருத்தினை நண்பர்களுக்கு அறிவித்தான். இதனை யறிந்த போசி உடனே வெல்லிங்டனுக்குத் தெரிவித்தான்.

நெபோலியன் சில நண்பர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு எல்லோரிடத்தும் விடைபெற்று மால்மைசானினின்றும் துறைமுகம் சென்றான். நெபோலியனும் அவனது தோழர்களும் இரு சிறு கப்பல்களிலேறி அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டனர். நெபோலியனை எந்த வழியிலும்

போகவிடாமல் ஆங்கிலக் கப்பல்கள் உடனே சூழ்ந்து கொண்டன. பின்னர் நெபோலியனும் அவனுடைய நண்பர்களும் அச்சிறு கப்பல்களினின்றிறங்கி "பெல்லர் ஹாபன்" என்னும் கப்பலில் ஏறினர். அக்கப்பற்றலைவன் மெயித் லாந்து என்னும் பெயரினன். நெபோலியன், தான் இராஜீய வாழ்க்கையைத் துறந்து, சாந்தி நிலையை மேற்கொண்டு, இங்கிலாந்தின் சட்டங்களுக்கடைக்கலம் புகுந்து இங்கிலாந்தில் வாழநிச்சயித்துள்ளதாக இங்கிலாந்து மன்னற்குக் கடிதமொன்றை அனுப்பிவிட்டுப் பெல்லர் ஹாபன் என்னும் கப்பலில் புறப்பட்டு இங்கிலாந்து நோக்கிச் சென்றான். அக் கப்பற்றலைவனான மெயித்லாந்தும் நெபோலியனை அன்புடன் உபசரித்தான். அவனது உபசாரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த நெபோலியனும் அமைதியுற்றிருந்தான்.

கப்பல் பிளிமத் துறைமுகம் சேர்ந்தது. அந்துறைமுகத்தைக் காத்துவந்த கீத் என்னும் கப்பற்றலைவன் மெத்லாந்துக்கு நிருபம் எழுதி நெபோலியன் சிறைப்பட்டவனென்று தெரிவித்தான். நெபோலியன்பால் பேரன்பு கொண்ட மெயித்லாந்துக்கு அச்செய்தியைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த துக்கம் உண்டாயிற்று. தன்னைச் சுற்றி யுத்தக் கப்பல்கள் காவல்காத்து வருவதையும், கீத் என்பவனுடைய உத்தரவில்லாமல் தனது கப்பலுக்கு எவனும் வரமுடியாதென்பதையும் அறிந்து நெபோலியன் மனச்சோர்வடைந்தான். நெபோலியனைச் சுட்டுக்கொல்வதா அல்லது செண்ட் ஹெலினாவுக்குக் கொண்டுபோவதா என்னும் விஷயத்தைக் குறித்துப் பார்லிமெண்டில் விவாதம் நடந்துவந்ததையும் பத்திரிகைகள் மூலமாய் நெபோலியன் அறிந்தான். ஆங்கிலேயர்கள் நெபோலியனைக் காணத் திரள் திரளாய்ச் சென்

றனர். ஆனால் அவர்களை நெருங்கவிடாமற் கீத்து என்பவன் காத்து வந்தான். நெபோலியன் ஒருகால் தப்பித்துக்கொள்ளக் கூடும் என்ற பயத்தால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் இரண்டு யுத்தக் கப்பல்களை அனுப்பிக் கடுங்காவல் அமைத்தனர். இவற்றையெல்லாம் கண்ட நெபோலியன் மனம் நொந்து வாய்பேசாது ஆழ்ந்து சிந்தித்திருந்தான்.

மறுநாள் அன்னிய நாட்டு உபமந்திரி ஸர் ஹென்றி பான்பரி என்பவன் நெபோலியன் இருந்த கப்பலுக்குச் சென்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாரது உத்தரவை நெபோலியனுக்குப் படித்துக்காட்டினன். அது பின்வருமாறு:—

"எங்கள் தேசத்தையும் எமது நேசதேசங்களையும் காக்க நாங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளோம். ஐரோப்பாவின் அமைதி மீண்டும் அழிவுறாவண்ணம் நெபோலியனைச் சிறைப் படுத்தியுள்ளோம். செண்ட் ஹெலினாவின் சீதோஷ்ண நிலை மிக ஆரோக்கியமானதாலும், அத்தீவு பாதுகாப்புக்குத் தக்கதாயிருத்தலாலும் நெபோலியன் அத்தீவில் வசிக்க வேண்டும். ஒரு வைத்தியரும், மூன்று உத்தியோகஸ்தர்களும், பன்னிரண்டு பணியாட்களும் நெபோலியனுடன் வசிக்கலாம். நெபோலியன் சக்கரவர்த்தி என்று அழைக்கப்படாமல் சாமானியச் சேனைத் தலைவனென்றே அழைக்கப்படல் வேண்டும். நெபோலியனது சாமான்களெல்லாம் நன்கு பரிசோதிக்கப்படவேண்டும். நெபோலியனது குடும்பத்தார் எவராகிலும் ஹெலினாவில் வசிக்க விரும்புவரேல் அவர்களும் சிறைப்பட்டார் போலவே நடத்தப்படுவார்கள்."

அவ்வுத்தரவைக் கேட்ட நெபோலியன் அமைதியுடனும், கம்பீரத்துடனும் பின்வருமாறு கூறினன்:

"நான் இங்கிலாந்தின் விருந்தாளியேயன்றிச் சிறையாளன் அல்லன். இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு நான் அடைக்கலமாக வந்தேன். என் விஷயத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் அறநெறியையும், சட்ட முறையையும், சமூக தர்மத்தையும் இழந்து அதர்மத்தில் இறங்கினர். அவர்களது நடவடிக்கை பிரிட்டிஷ் பெருமைக்கேற்றதா என்று நான் கேட்கிறேன். செண்ட் ஹெலினுவில் என்னை ஆயுள்வரையிலும் சிறைசெய்தல் கொடுமையினும் கொடுமையாகும். அது கேவலம் அநாகரிகக் காரியமாகும். ஆங்கிலேயர்கள் இவ்வளவு கொடுமையாக என்னை நடத்துவார்கள் என்று நான் கனவிலும கருதினேனில்லை. அத்தீவில் சிறை செய்தலைக் காட்டிலும் என்னைச் சுட்டுக் கொல்லுவதே சாலச் சிறந்ததாகும். ஆங்கிலேயர் எனக்கிழைத்த கொடுமையைத் தெய்வமும் சகிக்காது."

இங்ஙனம் நெபோலியன் கூறியதைக் கேட்ட அன்னிய நாட்டு மந்திரி ஒன்றும் பேசாமல் வெளியே சென்றான். பிறகு நெபோலியன் பிராது ஒன்றைத் தயாரித்துப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக் கனுப்பினான். அப்பிராது பின்வருமாறு:

"எனது சுதந்தரத்தையும் உரிமையையும் கவனியாது என்னைத் துன்பப்படுத்துவதைக் குறித்துக் கடவுளும், உலகோரும் அறியுமாறு நான் பிராது செய்கிறேன். பெல்லர் ஹாபன் என்னும் கப்பலுக்கு நானே யதேச்சையுடன் வந்தேன். நான் சிறையாளியல்லன்; ஆனால், விருந்தினன் ஆவேன். என்னையும் எனது நண்பர்களையும் வரவேற்று இங்கிலாந்துக்கு அழைத்துவருமாறு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் உத்தரவு அனுப்பியதாகப் பெல்லர் ஹாபன் கப்பற்றலை

வன் எனக்குச் சொன்னமையால் அதை நம்பி நான் இங்கி
லாந்துக்கு வந்தேன். இங்கிலாந்தின் சட்டநீதியில் முழு நம்
பிக்கைகொண்டு அதில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். பெல்லர்
ஹாபன் என்னும் கப்பலில் ஏறியவுடன் ஆங்கிலேயர்களது
விருந்தினனாயினேன. என்னை ஏமாற்றி வலையிற் சிக்கச்
செய்யும் மோசக்கருத்துடன் கப்பற்றலைவனுக்கு ஆங்கில
அரசாங்கத்தார் உத்திரவளித்திருப்பின் ஆங்கிலேயரது
பெருமையும் கீர்த்தியும் இன்றோடழிந்தன. கப்பற்றலை
வனுக்கு அத்தகைய உத்தரவு அனுப்பவில்லையெனின் ஆங்
கில அரசாங்கத்தார் என்னை விருந்தினனாகக் கருதுதலே
தருமமாகும். என்னைச் சிறைப்படுத்திச் செண்ட் ஹெலி
னாவுக்குக் கொண்டு போவரேல் ஆங்கிலேயரது சட்டங்
களும், நீதிகளும், சுதந்திரமும் வீண்பேச்சுக்களேயாகும்.
உலக சரித்திரத்திற்கு நான் முறையிடுகின்றேன். இருபது
வருடங்களாக இங்கிலாந்துடன் போர் புரிந்த நான் கால
வித்தியாசத்தால் பகைமையை ஒழித்து இங்கிலாந்தின்
சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இங்கிலாந்தில் வாழ நிச்ச
யித்து அடைக்கலம் புகுந்தேன். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தில்
எனக்கிருந்த நம்பிக்கையையும் நன்மதிப்பையும் வேறெங்
ஙனம் காட்டுதல்கூடும். ஆனால், இங்கிலாந்தோ நம்பிவந்த
என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது.”

சில ஆங்கிலேயர்கள் நெபோலியனைக் காப்பாற்றக் கரு
திச் சில சூழ்ச்சிகள் புரிந்தனர். ஒரு வியாச்சியத்தில் நெபோ
லியனைச் சாட்சியாக நியமித்து அவனுக்குச் சம்மன் ஒன்றை
அனுப்பினார்கள். அதனை வழங்கவிடாமற் கீத் என்பவன்
தடுத்துவிட்டான். நெபோலியனைத் தப்புவிக்க ஜனங்கள்
பலவழியில் முயன்றும் முடியாமற்போயிற்று. நெபோலிய

ஐப் பார்க்குமாறு ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்றனர். இவையெல்லாம் கண்ணுற்ற பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தினர் சிறிது அச்சமுற்று நெபோலியனைச் செண்ட் ஹெலினாவுக்கு விரைவில் கொண்டுபோகுமாறு உத்தரவிட்டனர்.

உடனே நெபோலியனுடைய சாமான்கள் சகலமும் பரிசோதிக்கப்பட்டன. மூட்டைகள், உணவுப் பொருள்கள், உண்ணுந்தட்டுகள், வைரங்கள், நகைகள் முதலிய பலவும் பரிசோதிக்கப்பட்டு அன்னிய நாட்டு மந்திரியிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன.

நெபோலியனுடைய நண்பர்களிடமிருந்த பட்டாக்கத்திகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. நெபோலியனும், அவனுடைய நண்பர்களும் "நார்த்தம்பர்லாந்து" என்னும் கப்பலுக்கு மாற்றப்பட்டனர். நெபோலியன் உடனே மெயிந்லாந்து என்பவரை வரவழைத்து, "ஐயா, நான் பெல்லர் ஹாபன் கப்பலில் தங்கியிருந்தபோது தாங்களும் தங்களது உதவியாளர்களும் என்னிடத்துக் காண்பித்த அன்பிற்காக நான் உமக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். எனது மனமார்ந்த வந்தனங்களைத் தயவு செய்து ஏற்றுக்கொள்வீராக. உமது கப்பலிலுள்ள ஏனைய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் எனது வந்தனத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுகின்றேன். இங்கிலாந்தின் பொதுஜனங்கள் என்னிடம் காட்டிய அன்பு என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. நான் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாய் அவர்கள் என்னை வரவேற்றனர். ஒரு தேசத்து அரசாங்கத்தைக்கொண்டு அத்தேச ஜனங்களின் குணத்தைத் தீர்மானித்தல் தவறு என்பதை நான் இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன்" என்று

கூறி விடைபெற்றான். கவுண்ட் மான்தலனும் அவனது மனைவியும், கவுண்ட் பர்டிரேண்டும் அவரது மனைவி மக்களும், கவுர் கார்டு பிரபுவும், லாஸ் காஸஸ் பிரபுவும், டாக்டர் ஓமிராவும் நெபோலியனுடன் செண்ட் ஹெலினாவுக்குப் போக அநுமதிக்கப்பட்டனர். நெபோலியனுடன் போக உத்தரவு பெறாத மற்றவர்கள் தாயைப் பிரியும் சேய்களைப்போல் அழுதனர். நெபோலியனும் துக்க மிகுதியால் கண்ணீர் பெருக்கி அவர்களைத் தேற்றினான்.

1815-ம் வருடம், ஆகஸ்டு மாதம் 9-ம் தேதி கப்பல் செண்ட் ஹெலினாவுக்குப் புறப்பட்டது. சிறிது நேரம் சென்ற பின்னர் நெபோலியன் எழுந்து நின்று பிரான்சு தேசத்தைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்க்குமாறு ஆவலோடிருந்தான். சிறிது நேரத்திற்குள் பிரான்சு கடற்கரை கண்ணுக்குப் புலனாயதும், "பிரான்சு! பிரான்சு!!" என்று உரக்கக் கத்தினான். தான் நீண்ட நாள் அரசாண்ட தேசத்தைச் சிறிது நேரம் உற்று நோக்கியபின், "போர் வீரர் மலிந்த புண்ணிய தேசமே! உன்னை வணங்குகின்றேன். நான் போகிறேன். நான் போகிறேன்" என்று நெபோலியன் கதறினான். அதைக் கண்டு அனைவரும் துயருற்று மனங் கலங்கினார்கள். மக்களின் குறைகளையுணர்ந்து அரசாட்சி செய்துவந்த பிரான்சு தேசத்தின் அருந்தனமாகிய நெபோலியனை நார்த்தம்பர்லாந்து கப்பல் கொள்ளை கொண்டு நடுக்கடலிற் சென்றது.

13-வது அத்தியாயம்

செண்ட் ஹெலினு

1815-ம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் 16-ம் தேதி யன்று நார்த்தம்பர்லாந்து கப்பல் செண்ட் ஹெலினுவின் துறைமுகத்தையடைந்தது. அன்றே நெபோலியனும் அவனது நண்பர்களும் அத்தீவில் இறங்கினார்கள்.

செண்ட் ஹெலினு, ஐரோப்பாவுக்கு ஆறாயிரம் மைல் தூரத்திலும் ஆபிரிக்காவுக்கு ஆயிரத்திருநூறு மைல் தூரத்திலுமுள்ளது. இது, பத்து மைல் நீளமும் ஆறு மைல் அகலமுமுள்ள ஓர் தீவு. இதில் ஐந்நூறு வெள்ளையர்களும் முந்நூறு அடிமைகளும் வசித்து வந்தனர். இதன் சீதோஷ்ணநிலை ஆரோக்கிய மற்றதாயிருந்தமையால் இதில் வசித்து வந்த எவனும் ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டு உயிருடன் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இத்தீவில் ஜேம்ஸ்டவுன் என்ற ஓர் சிறிய கிராமம் இருந்தது. அவ்வூரிலுள்ள பழைய வீடொன்று நெபோலியனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நெபோலியன் அவ் வீட்டில் அன்றிரவு உறங்கினான். மறுநாள், நெபோலியன் குதிரைச் சவாரி செய்து திரும்பி வரும்போது ஜேம்ஸ் டவுனுக்குச் சிறிது தூரத்தில் தனித்துள்ள வீடொன்றைக் கண்ணுற்றான். பால்கோம்பு என்னும் ஒரு உத்தமர் அதில் வசித்து வந்தார். அவ்வீட்டின் ஓர் அறையில் தான் வசிக்க உத்தரவு கொடுக்குமாறு நெபோலியன் பால்கொம்பை வேண்டினான். பால்கொம்பு உடனே இணங்கவும் நெபோலியன்

அன்று முதல் அவ்வீட்டில் வசித்து வந்தான். பால்கொம்புக்கு நான்கு மக்களிருந்தனர். அக்குழந்தைகளுடன் நெபோலியன் அளவளாவி இன்புற்று வந்தான். அக்குழந்தைகளும் நெபோலியனுடன் நட்புக்கொண்டு அவனுடன் நாடோறும் விளையாடி வந்தனர். நெபோலியன் படிப்பதிலும், தன் நண்பர்களுடன் பேசுவதிலும், தான் புரிந்த யுத்தங்களைப்பற்றி லாஸ்காஸஸுக்குச் சொல்லுவதிலும் காலத்தைக் கழித்து வந்தான். நெபோலியன் தப்பித்துக்கொண்டு போகாவண்ணம் சிப்பாய்கள் காவல் புரிந்து வந்தனர். நெபோலியன் ஓரிடத்தில் இரண்டு மணி நேரத்திற்குமேல் தங்கியிருக்கலாகாதென்றும், கடற்கரை ஓரமாகப் போகக் கூடாதென்றும், அவ்வூரிலுள்ள அடிமைகளுடன் பேசக் கூடாதென்றும் நிபந்தனைகள் பிறந்தன. நெபோலியன் இந் நிபந்தனைகளனைத்தையும் சகித்துக்கொண்டு தன் துயரினை வெளிக்குக் காட்டாமல் தைரியத்துடனிருந்தான்.

நெபோலியன் சாதாரண உணவையே மிதமாக உண்டு வந்தான். மிதமாக உண்ணும் எவனும் பிணிவாய்ப்படான் என்பது அவனது கொள்கை. நோயுற்ற காலத்திலும் மருந்து சாப்பிடாமல் இயற்கைச் சிகிச்சையினையே கையாண்டு வந்தான். நெபோலியனுக்கு மருந்தில் நம்பிக்கையில்லை. ஆயினும் இரண வைத்தியர்கள் (Surgeons) இடத்தில் அவனுக்கு அதிக நம்பிக்கையும் மரியாதையும் உண்டு.

இவ்வாறு மாதங்கள் இரண்டு கழிந்தன. ஆயிரத்தைந் நூறு அடி உயரமுள்ள ஒரு கற்பாறையின் மீது இருந்த பழைய குடிசையொன்று செப்பனிடப்பட்டது. அதற்கு லாங்வுட் விடுதி என்று பெயர். நெபோலியன் அவ்விடுதிக்கு

அனுப்பப்பட்டான். நெபோலியன் லாங்வுட் சிறைக்குச் சென்றதும் அவனது நண்பர்களும் அவனுடன் வசிக்க விருப்பிக் குடும்பத்துடன் ஆங்குச் சென்றனர். லாங்வுட் சிறையைச் சுற்றிலும் சிறிய கூடாரங்கள் அமைத்து அவை களில் நெபோலியனது நண்பர்கள் வசித்து வந்தனர்.

இந்நிலைமையில், சர் ஹட்சன் லோ என்பவன் செண்ட் ஹெலினுவுக்குக் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டான். அவன் அங்குச் சென்றதும் நெபோலியனைக் காணச் சென்றான். இருவரும் சிறிது நேரம் உரையாடினர். சர் ஹட்சன் லோவைப் பார்த்தவுடன் நெபோலியனுக்கு யாதொரு காரணமுமின்றி அருவருப்பு உண்டாயிற்று. துரதிர்ஷ்டவசமாக இவ்வருவருப்பு நாளடைவில் அதிகப்பட்டுத் தீராத பகைமையில் முடிந்தது.

சில தினங்களுக்குள் லோ பல மாறுதல்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். நெபோலியனது நண்பர்கள் பிரியப்படின் ஐரோப்பாவுக்குத் திரும்பிப் போகலாமெனவும், இல்லையேல் நெபோலியனைப்போலவே அவர்களும் எல்லா நிபந்தனைகட்கும் அடங்கியிருத்தல் வேண்டுமெனவும், நெபோலியனைச் சேனுதிபதி என அழைக்க வேண்டுமேயன்றிச் சக்கரவர்த்தி என்று அழைக்கக்கூடாதென்றும் இன்னோன்ன பல உத்தரவுகளையும் லோ பிறப்பித்தான். இதைக்குறித்து நெபோலியன், “என்னைச் சேனுதிபதி நெபோலியன் என்றே ஆங்கிலேயர்கள் பிடிவாதத்துடன் அழைக்கின்றார்கள். சேனுபதி என்று அழைக்கப்படுவதால் எனக்கு அவமானம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால், ஆங்கில அரசாங்கத்தாரால் அவ்வாறு அழைக்கப்படுவதுதான் எனக்கு அருவருப்பைத் தருகிறது. ‘பிரான்சின் சக்கரவர்த்தி’ என்று என்னை நான்

சொல்லிக்கொள்ளவில்லை; ஆனால், 'சக்கரவர்த்தி நெபோலி யன்' என்றல்லவோ சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன். இதில் ஆங்கிலேயருக்கு எவ்வித ஆட்சேபனையும் இருத்தல் நீதி யன்று. இரண்டாவது ஜேம்ஸ், சார்லஸ் முதலிய மன்னர்கள் தங்கள் அரசுரிமையையிழந்த பின்னரும் சக்கரவர்த்தி என்றே அழைக்கப்பட்டனர். அப்படியிருக்க, என்னை மாத்திரம் இங்ஙனம் நடத்துதல் எங்ஙனம் நீதியாகும்" என்று புகன்றனன்.

இவ்வாறு சில மாதங்கள் கழிந்தன. ஓர் நாள் லோ, நெபோலியனிடம் சென்று, "ஐயா, உமது செலவையும், உமது சிப்பந்திகளின் செலவையும் குறைத்தல் அத்தியாவசியமாகும்" என்று சொன்னான். அம்மொழி கேட்ட நெபோலியனுக்கு அளவிலாக் கோபம் பிறந்தது. இருவர்க்கும் பெருத்த விவாதம் நடந்தும் பயனில்லை.

நெபோலியன் தனது செலவைக் குறைக்க ஆரம்பித்தான். தனது பணியாட்கள் அறுவரை பணியினின்று நீக்கினான். உணவிலும், ஆடையிலும் சிக்கனத்தைக் கைக்கொண்டான். அப்படிச் செய்தும் மாதம் ஒன்றுக்கு எழாயிரத்தைந்நூறு பிராங்கு செலவாயிற்று. ஐயாயிரம் பிராங்கு தான் கவர்னரால் கொடுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய ஈராயிரத்தைந்நூறு பிராங்குக்கு என் செய்வான் நெபோலியன்? எனவே, தன்னிடமிருந்த தங்கத் தட்டுகளை விற்றுச் செலவு செய்யலானான். மூன்று மாதங்கட்குள் தட்டுகள் அனைத்தும் விற்கப்பட்டன. கடைசியில், உண்ணுவதற்குத் தங்கத் தட்டம் இன்றிக் கேவலம் பீங்கான் தட்டத்தில் உண்ண ஆரம்பித்தான். இதனை அறிந்த லோ அனுதாபப்பட்டு

"நெபோலியனிடம் ஏராளமான பணம் இருப்பதாக எண்ணியல்லவோ இவ்வாறு சோதனை செய்தேன். அவனிடத்தில் உண்மையில் பணமில்லாத விஷய முன்னரே எனக்குத் தெரிந்திருப்பின் தட்டங்களை விற்கவேண்டிய அவசியம் நெபோலியனுக்கு ஏற்பட்டிருக்காது" என்று புகன்றனன்.

வருடம் ஒன்று கழிந்தது. நெபோலியனது உடல் நலமும் குன்ற ஆரம்பித்தது. வெளியே உலாவச் செல்லவும், குதிரைச் சவாரி செய்யவும் நெபோலியனுக்கு முடியாமற் போயின. நிபந்தனைகள் அதிகரித்தன. காவல் முன்னினுங் கடுமையாயிற்று. தலைவலியாலும், சளியாலும் நெபோலியன் அடிக்கடி துன்புற்றுவந்தான். ஆனால் நண்பர்களின் அன்பே அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்து வந்தது.

இதைக் குறித்து நெபோலியன், "எனது நண்பர்களின் அன்பு பெரிதும் போற்றத்தக்கது. ஆங்கிலேயரால் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தாழ்த்தப்படுகின்றேனே அவ்வளவுக் கவ்வளவு என் நண்பர்களால் நான் உயர்த்தப்படுகிறேன். நான் அரசனாயிருந்த காலத்தில்கூட அவர்கள் என்னை இவ்வளவு அன்புடன் நடத்தவில்லை" என்று டாக்டர் ஓமிராவிடம் கூறினான்.

இங்ஙனமிருக்க, நெபோலியனது ஆருயிர் நண்பனான லாஸ்காஸஸ் என்பவன் நெபோலியனது நிலைமையைக் குறித்து இங்கிலாந்திலிருந்த ஒரு சீமாட்டிக்குக் கடிதம் எழுதியதற்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிறை செய்யப்பட்டான். இதையறிந்த நெபோலியன் பெரிதும் துயருற்று லாஸ்காஸஸுக்குக் கீழ்கண்ட நிருபத்தை வரைந்தனன்.

"என் ஆருயிர் நண்ப! நீர் சிறையிலிருந்து அனுபவிக்குந் துன்பம் என் மனதைப் புண்படுத்துகின்றது. எனது

வாழ்விலும் தாழ்விலும் நீவிர் என்னிடம் உண்மையோடிருந்தீர். நான் நோயுற்றிருந்த காலங்களில் தாங்கள் கண்விழித்துக் கவலையுற்ற இரவுகள் பலவாம். தங்களுக்குப் பலவழிகளிலும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். உம்மை இவ்விடத்திலிருந்து விரைவில் வெளியேற்றுவார்களென்பது திண்ணம். இத்தீவைவிட்டு நீங்குமுன் என்னை ஒரு முறை பார்ப்பதற்கும் உமக்கு அனுமதி யளிக்கமாட்டார்களாதலால் என் மனம் வெதும்புகின்றது.

"நீர் இங்கிலாந்துக்கோ அல்லது பிரான்சுக்கோ செல்வீரேல் செண்ட் ஹெலினாவில் எனக்காக நீர் அனுபவித்த இன்னல்களனைத்தையும் மறந்து நம்மிருவர்க்குமுள்ள நட்பினையும் அன்பினையும் என்றும் மறவாமல் இருப்பீராக! என் மனைவியையும் மைந்தனையும் சந்திக்க நேரின் எனது நிலைமையை அவர்களுக்குக் கூறுமின். என் நண்பர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வந்தனங்களைச் செலுத்துமின். என்னைப் பலவிதத்திலும் லோ துன்புறுத்துகின்றான். இத்துன்பத்தை நீண்டகாலம் அனுபவிக்காவண்ணம் இறைவன் திருவருள் புரிவாரென்று நம்புகிறேன். எனது மாறாத அன்பினை உமக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். நீடிய ஆயுளும் நாடிய பொருளும், நோயிலா வாழ்வும் இறைவன் உமக்கருள்வாராக!"

1816-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 20-ம் தேதி செண்ட் ஹெலினாவிலிருந்து லாஸ்காஸஸ் வெளியேற்றப்பட்டான். நெபோலியனைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்க்க அனுமதி கேட்டும் மறுக்கப்பட்டது. லாஸ்காஸஸ் அதிகத் துயரத்துடன் புறப்பட்டான். இதையறிந்த நெபோலியன் துயரக் கடலிலாழ்ந்து வெளியே போவதையும் விடுத்துத் தனது அறையிலேயே அமைதியுடனிருந்தான்.

ஒரு நாள் ஜெர்மனி தேசத்துத் தாவர சாஸ்திரி ஒருவர் செண்ட் ஹெலினுவுக்கு வந்தனர். நெபோலியனது மனைவியையும் மைந்தனையும் சந்தித்துப் பேசியவராதலால் அவரைக்கண்டு பேச அனுமதி அளிக்குமாறு நெபோலியன் கவர்னரைக் கேட்டான். ஆனால், உத்தரவு மறுக்கப்பட்டது. அதைக்குறித்து நெபோலியன் மனங்கசிந்து டாக்டர் ஓமிராவிடம் சொன்னதாவது:

"ஐயா, மனைவியையும் மைந்தனையும் பிரிந்து ஆயுள் பரியந்தம் நான் சிறைவாசஞ் செய்ய நேரிட்டது. அப்படியிருந்தும் அவர்களைக் கண்டு பேசிய ஒருவரிடம் சிறிது நேரம் சம்பாஷிக்கவும் எனக்கு அனுமதியளிக்கப்படவில்லை. கொலைத்தொழில் புரிந்து மரண தண்டனை விதிக்கப்பெற்றவர்களும் கழுவேற்றப்படுமுன் தமது மனைவி மக்களுடன் சிறிதுநேரம் கொஞ்சிக் குலாவுவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். அநாகரீகமும், குரூரமும் வாய்ந்த நரபட்சிணிகளும் தங்களுக்கு இரையாகக் கிடைத்த மனிதர்களுக்கு அத்தகைய அனுமதியளிக்கின்றனர். ஆனால் தாராள நோக்கத்தையுடைய ஆங்கிலேயரது பிரதிநிதியாகிய லோ என்பவனது செய்கையோ அறநெறிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டுளது."

நாளடைவில், லாங்வுட் விடுதி மனித சஞ்சாரத்திற்குத் தகுதியற்றதாயிற்று. எலிகள் அதிகமாயின. அவைகள் அங்குமிங்கும் ஓடி உலாவின. எலிகளின் உபத்திரவத்தால் நெபோலியனுக்கு இரவில் தூக்கமே இல்லாமற் போயிற்று. இதுவும் தவிர, மழைத் துளிகள் கூரையின் சந்துகளின் வழியாக அறையில் இறங்கியமையால் படுக்கையை அடிக்கடி இடம் மாற்றவேண்டியிருந்தது. நெபோலியனது உடல் நலமும் குறைந்துவந்தது. விலாவலி அவனைத் துன்

புறுத்தியது. அவனது கால்களில் வீக்கம் கண்டது. தூக்கமின்மையும் மனோவேதனையும் அந்நோய்களை அதிகப்படுத்தின. இவ்வாறு; செண்ட் ஹெலினவில் வருடங்கள் இரண்டு கழிந்தன.

நிற்க, நெபோலியனிடம் அதிக அன்புகொண்டிருந்த டாக்டர் ஓமிராவும் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுச் சிறை செய்யப்பட்டார். இருபத்தேழு நாட்களுக்குப் பின்னர் ஜனங்களின் ஆரவாரத்தால் டாக்டர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். சின்னாட்களுக்குப் பின்னர், அத்தீவிலிருந்து உடனே வெளியேறுமாறு டாக்டருக்கு உத்தரவு கிடைத்தது. டாக்டர் ஓமிரா உடனே நெபோலியனிடஞ் சென்று நிகழ்ந்ததையுரைத்து விடையருள வேண்டினார். அதைக்கேட்ட நெபோலியன், "ஐயா, என்னை விட்டுப் பிரியப் போகிறீரா! என்னைத் துன்புறுத்துவதுமன்றி என்னிடத்தன்பு காட்டிய உமமையுமாலோ துன்புறுத்த வேண்டும்! உம்முடைய உதவி எனக்கு இன்றியமையாததாயிருந்தது. உமது உதவியை இழந்து நான் சீக்கிரம் உயிர் துறக்கவேண்டியிருக்கிறது. எனது அகால மரணத்தால் உமது தாய் நாடாகிய இங்கிலாந்துக்கு என்றும் தீராத பழியுண்டாவது திண்ணம். வைத்தியரே, நீர் ஐரோப்பா சென்று என் குடும்பத்தவர்களைக் கண்டு எனது மாறாத அன்பைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். எனது மைந்தனைக் கண்ணுறின் அவனிடம் அன்பு காட்டுமின். எனது மனைவியைக் கண்டால் எனது அன்பையும் நிலைமையையும் அவளுக்குக் கூறுக. ஓமிரா! போய்வாருங்கள். நாம் மறுபடியும் சந்திக்கமாட்டோம். நீர் என்றும் இன்புற்று வாழ்வீராக" என்று அழுத கண்ணுடன் விடை கொடுத்தான்.

டாக்டர் ஓமிரா ஐரோப்பாவுக்குச் சென்ற பின்னர் நெபோலியனது தேக நிலைமை கவலைக்கிடமாயிற்று. சிற்சில சமயங்களில் அதிக நோயுற்றுத் துன்பமெய்தினன். படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவும் பலமற்று இருந்தான். ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தார் கடைசியில் ஆண்டோமார்க்கி என்னும் பிரன்சு டாக்டரைச் செண்ட் ஹெலினாவுக்கு அனுப்பினர். நெபோலியனது வேண்டுகோளின்படி இரண்டு பாதிரிமார்களும் டாக்டருடன் அனுப்பப்பட்டனர். இம் மூவரும் செண்ட் ஹெலினாவில் இறங்கியவுடன் லாங்வுட்டுக்குச் சென்று நெபோலியனைக் கண்டுபேசினார்கள். மத விஷயத்தில் தனக்குள்ள முழு நம்பிக்கையும் பாதிரிமார்களுக்குத் தெரிவித்து, "ஐயன்மீர்! இனிமேலாவது நம் மதத்தில் குறித்துள்ளவாறு புண்ணிய தினங்களைக் கொண்டாட விழைகின்றேன்; எல்லா மதச் சடங்குகளையும் அநுட்டிக்க விரும்புகிறேன். தங்களது சௌகரியத்துக்கேற்றதொரு நேரத்தில் தினந்தோறும் வேத புத்தகத்தைப் படித்து முறைப்படி கடவுளைத் தொழுதுவருவோம்" என்று நெபோலியன் வணக்கத்துடன் உரைத்தனன். டாக்டர் ஆண்டோமார்க்கியுடன் நெபோலியன் அதிக அன்புடன் வார்த்தையாடினான். டாக்டரும் நெபோலியனது உடல் நிலையைக் கண்டு பெரிதும் துயருற்றனர்.

ஒரு நாள், தூக்கமின்மையாலும் உடல் நலிவாலும் நெபோலியன் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது புத்தகங்கள் நிறைந்த பல பெட்டிகள் வந்திறங்கின. அவற்றை நெபோலியன் ஆர்வத்துடன் உடைத்துப் பார்க்கும்போது தன் அருமைப் புதல்வனின் உருவப் படமொன்றைக் கண்ணுற்றான். அப்படத்தினைக் கையிலெடுத்து முத்தமிட்டு, மார்புறவணைத்து, உற்று நோக்கி, உவகை பூத்து, ஆனந்த

மிகுதியால் கண்ணீர் சொரிந்தான். நெபோலியனது உள்ளத்தில் அப்பொழுது உதித்த உணர்ச்சியையும் எண்ணங்களையும் யாரே அறியக்கூடும்! பிறகு அப்படத்தை மேரியா லூயிஸாவின் படத்திற்கு அருகில் வைத்தான். அவற்றின் இருபக்கங்களிலும் ஜோஸப்பைனது உருவப் படங்களிருந்தன. இப்படங்களை நெபோலியன் அதிகப் பிரியத்துடன் காப்பாற்றி வந்தான்.

டாக்டர் ஆண்டோமார்க்கி வந்தபின்னர் நெபோலியன் சிறிது சுகமெய்தினன். எனினும் அவனது தேகம் நாளுக்கு நாள் மெலிவுற்றது. அதைக் கண்ட டாக்டர், "மண்வெட்டியைக் கையிலெடுத்துத் தோட்டவேலை சிறிது செய்து வரின் தேகத்திற்கு நன்மையுண்டாகும்" என்று நெபோலியற்குச் சொன்னார். நெபோலியனும் அதற்கு இணங்கினான். மறுநாட் காலையில், நெபோலியன் மண்வெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு தோட்டவேலையை ஆரம்பிக்கத் தயாராயிருக்கையில் டாக்டரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். நெபோலியன் டாக்டரைப் பார்த்து, "வைத்தியரே! உமது மாத்திரையைவிட இதுவே எனக்கு நன்றாயுளது. இனி வேறெந்த மருந்தும் எனக்கு வேண்டாம்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடங்கினான். பலமின்மையால் சிறிது நேரத்திற்குள் களைப்புற்று வேலையை நிறுத்தினான். இவ்வாறு சில நாட்கள் செய்து வந்தபின் நெபோலியனுக்குத் தோட்டவேலையில் அதிகப் பிரியமுண்டாயிற்று. மண்ணைப் பறித்துத் தானே அப்புறப்படுத்துவான். வீட்டைச் சுற்றி நிழல் தரக்கூடிய மரங்களை நட்டான். பட்டாணியும் அவரையும் விதைக்கப்பட்டன. ஒரு நாள் தான் விதைத்த அவரையொன்று வேரூன்றியிருந்ததைக்கண்ட நெபோலியன்,

முழுமுதற் கடவுளின் வியாபகத்தன்மையைக் குறித்து நீண்டதோர் பிரசங்கம் செய்தான். பிரசங்கம் முடிந்ததும் நெபோலியன் டாக்டரைப் பார்த்து, "வைத்தியரே! இவற்றையெல்லாம் நீர் நம்பவில்லை என்பதை உமது முகக்குறிப்பால் உணர்ந்தேன். இவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ள எம் போன்றுரை அறிவீனர்களென்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். மனிதனது உடலை நன்கு பரிசீலனை செய்துள்ள தாங்கள் ஆன்மா எந்த அவயவத்தில் இருக்கின்றதென்பதைச் சொல்லக்கூடுமா? கணிதநூல் வல்லுநர்கள் கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கிருர்கள். ஆனுல் அநேகமாக டாக்டர்களுக்கும் விஞ்ஞான நிபுணர்களுக்கும் கடவுளிடத்து நம்பிக்கையிருப்பதில்லை" என்றியம்பினுன்.

சில நாட்களுக்குள் நீர் தொட்டியொன்று தோட்டத்தில் கட்டப்பட்டது. அதில் நீரை நிரப்பி மீன்களை வளர்த்து வந்தான். நெபோலியன் அத்தொட்டியினருகே நாடோறும் சென்று மீன்களைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்று வந்தான். இவ்வாறு வருடங்கள் நான்கு கழிந்தன.

ஒரு நாள் நெபோலியன் தன் குதிரை மீதேறி டேட்வுட் என்னும் இடத்திற்குச் சென்று மலையினுச்சியில் ஏறித் தனது தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியைக்கொண்டுச் சுற்றிப் பார்த்த பின் திரும்பி வந்தான். இந்தச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற லோ கலக்கமுற்றுன். அவனது கவலையைப் பெருக்கக் கருதி நெபோலியன் ஒரு தந்திரம் செய்தான். தனது ஆடையையும் தொப்பியையும் தரித்துக்கொண்டு தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியுடன் குதிரை மேலேறித் துரிதமாய்ச் செல்லுமாறு தன்னிடமிருந்த பாதிரியைத் தூண்டினுன். அவரும் அவ்வாறே செய்தனர். வேடமாறிய அப்

பாதிரியாரை நெபோலியனென்றெண்ணிய காவலாளர் உடனே லோவுக்கு அறிவித்தனர். உடனே, லோ வேகமாய்ச் சென்று பார்வையிடலும் பாதிரியாரென்றறிந்து ஏமாற்றமுற்று வெட்கி நின்றான். இதைக்கேட்ட நெபோலியன் விலாநோவச் சிரித்து, "அந்தோ! பாவம், அவனை அதிகமாய் ஏமாற்றிவிட்டேன்" என்று சொன்னான்.

சிலநாட்களுக்குப் பின்னர் நெபோலியனுக்கு வயிற்று வலி ஏற்பட்டது. அதனால் அவன் அனுபவித்த வேதனைக்கு அளவேயில்லை. அவன் படுக்கையைவிட்டு எழுவதற்கும் பல மற்று இருந்தான். அப்பொழுது நெபோலியன் டாக்டர் ஆண்டோமார்க்கியைப் பார்த்து, "வைத்தியரே! எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்ற நிலையில் நான் இருக்கிறேன். இப்படுக்கையே எனக்கு இன்றியமையாத துணையாக வுளது. உலகத்திலுள்ள சிம்மாசனங்களைப் பெறுவதாயிருப்பினும் இப்படுக்கையைவிட்டுப் பிரியமுடியாத நிலைமையிலிருக்கிறேன். எனக்கு நேர்ந்த மாறுதல்கள் என்னே! இடைவிடாத ஊக்கத்துடனும் எல்லையிலா மனோவன்மையுடனுமிருந்த நான் இப்பொழுது கண்களைத் திறப்பதற்கும் பிரயாசைப்பட வேண்டியுளது. பல போர்களைப் புரிந்தேன். அநேக வெற்றிகளைப் பெற்றேன். பல பொன்முடிகளைத் தரித்தேன். பிரான்சு மக்களின் நன்மையைக் கருதி ஊணுறக்கமின்றி உழைத்தேன். அப்பொழுது ஆற்றல்கொண்ட நெபோலியனாயிருந்தேன். இப்பொழுதோ, செயலற்றுப் பிணம்போல் இருக்கிறேன். என் பலமும் ஆற்றலும் பழைய கதைகளாயின என்று மனங்கசிந்துரைத்தான்.

ஒரு நாள் நெபோலியன் பத்திரிகையின் மூலமாய்த் தன் தங்கை எலிஜாவின் மரணத்தை அறிந்ததும் அயர்

வுற்றுப் படுக்கையிற் சாய்ந்தான். நெடுநேரம் ஒன்றும் பேசாமல் நிலத்தை நோக்குவதும் டாக்டரை நோக்குவது மாக இருந்தான். பிறகு டாக்டரைப் பார்த்து, "ஐயா! என் தங்கை வானுலகு சென்று என்னையும் எதிர்பார்க்கின்ருள். நானும் சீக்கிரத்தில் இறந்துவிடுவேன். என்னைக் காப்பாற்ற பெரிதும் முயல்கின்றீர். எனினும் விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையர். எங்கள் குடும்பத்தில் எலிஜாவைத் தொடர்ந்து செல்பவன் நானே. இந்தச் சமயத்திலும் ஐரோப்பா என்னைக்கண்டு அஞ்சுகிறது. ஆனல் நானே நடைப்பிணமாக இருக்கின்றேன்" என்று புலம்பினுன்.

ஆருவது வருடத்தில் நெபோலியனுக்கு நோய் அதிக மாயிற்று. நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப் பல மருந்துகள் உண்டும் பயனில்லை.

சில நாட்கள் சென்றபின், நெபோலியன் சிறிது சுக மெய்தினுன். அவனது நண்பர்கள் அதைக் கண்டு தைரிய மெய்திச் சந்தோஷமாயிருந்தனர். அப்பொழுது நெபோலி யன் அவர்களைப் பார்த்து, "நண்பர்களே! இன்று சிறிது சுகமாயிருப்பினும் கூடிய சீக்கிரத்தில் நான் இறப்பேன் என்பது திண்ணம். நான் இறந்தபின்பு நீங்களெல்லாம் ஐரோப்பா சென்று உமது நண்பர்களையும் உறவின் முறை யர்களையும் சந்திப்பீர்கள். நானும் விண்ணுலகு சென்று டூரக், நே, கிளீபர் முதலிய நண்பர்களைச் சந்தித்து எனது இறுதிகாலத்தின் வரலாற்றை அவர்களுக்குச் சொல்லு வேன். தவிரவும், சீஸர், அலெக்ஸாந்தர், ஹானிபால் முத லிய பண்டை வீரர்களும் நாங்களும் ஒன்றுகூடிப் போர் முறைகளைப் பற்றிப் பேசி மகிழ்வுறுவோம். எங்கள் கூட் டத்தைக் கண்டு விண்ணுலகோர் திகில் கொள்ளாராகில்

நாங்கள் அனுதினமும் கூடி ஆனந்தமடைவோம்" என்று புன்முறுவலுடன் புகன்றான்.

ஏப்ரல் மாதம் 28-ம் தேதி நெபோலியனது உடல் நிலை மீண்டும் கவலைக்கிடமாயிற்று. அப்பொழுது நெபோலியன் தன் அன்பர்களை அருகே அழைத்து, "என் மரணத்திற்குப்பின் எனது உடலை அறுத்து என் இருதயத்தை எடுத்து என் மனைவி மேரியா லூயிஸாவுக்கு அனுப்புவதுமன்றி அவளை மரணபரியந்தம் நான் உள்ளன்புடன் நேசித்ததாகவும் தெரியப்படுத்துமின். எனது வயிற்றை நன்கு பரிசோதித்து அதைப்பற்றி குறிப்புகள் எழுதி வைத்து, அக்குறிப்புகளை என் புதல்வனிடம் சேர்ப்பீராக. நான் இடைவிடாது வாந்தி செய்வதைக்கொண்டு எனது தேகத்தில் அதிகப் பிணிகொண்டுள்ள அவயவம் வயிறுதான் என்பதை யூகிக்கின்றேன். எனது தந்தையும் இப்பிணியினாலேயே இறந்தனர். என் மைந்தனுக்கும் இந்நோய் உண்டாகக்கூடுமாதலால் அதன் விபரங்களைப்பற்றியும், அதனை விலக்குதற்கேற்ற உபாயங்களைப் பற்றியும் அவனுக்கு உரைப்பீராக. நான் இறந்தபின் நீங்கள் ரோமாபுரி செல்வீரேல், எனது அருமைத் தாயினைக்கண்டு எனது முடிவினைக் கூறுக" என்றியம்பினான்.

மறுநாள் நெபோலியனுக்கு வேதனை அதிகமாயிற்று. வயிற்றுவலியின் மிகுதியால் நிறையத் தண்ணீரைக் குடித்தான். குடித்தவுடன் வலி சிறிது தணியவும், "கடவுள் அருளால் நான் பிழைத்துக்கொண்டால் எனக்குச் சுகமளித்த இந்நீரூற்றுக்கருகே ஞாபகார்த்தமாக ஓர் கட்டடம் எழுப்புவேன். இறந்துபடின், எனது பிரேதம் பிரான்சு தேசத்தில் புதைக்கப்பட உத்தரவு மறுக்கப்பட்டால்

எனது பிறப்பிடமாகிய அஜேஷியாவில் புதைக்கப்படுவதாகுக. அதுவும் மறுக்கப்பட்டால், இந்த நீரூற்றுக்கருகே புதைக்கப்பட வேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை" என்று நெபோலியன் சொன்னான்.

மே மாதம் 2-ம் தேதி, நெபோலியன் இரவு முழுதும் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான். பிரான்சு, புதல்வன், சேனை ஆகிய இம்மூன்றே அவனது நினைவில் முனைந்து நின்றன. லாங்வுட்டில் இருந்த நண்பர்களனைவரும் நெபோலியனருகிலிருந்து கவனித்து வந்தனர். அவர்களது அன்பின் திறத்தையும் துக்கமிகுதியையும் கண்ட நெபோலியன் அவர்களிடத்தில் அதிக அன்புடன் வார்த்தையாடினான்.

மே மாதம் 4-ம் தேதி இரவு வானம் இருண்டது; மேகங்கள் கறுத்தன; மழை மிகுதியாய்ப் பெய்தது; புயல் காற்றுப் பலமாக வீசியது. நெபோலியனால் அன்புடன் வளர்க்கப்பட்டு நீண்டு ஓங்கிய மரங்களனைத்தும் அடி சாய்ந்து விழுந்தன. ஆனால் நெபோலியனோ ஸ்மரணையற்றுப் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான். நெபோலியனது மரணகாலம் நெருங்கியது. லாங்வுட்டில் வசித்துவந்த குழந்தைகளெல்லாம் நெபோலியனைக் கடைசியாகப் பார்க்குமாறு அவனது அறைக்குள் நுழைந்தனர். நெபோலியன் பெருமூச்செறிவதையும் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருப்பதையும் கண்ட அக்குழந்தைகள் அழுத கண்ணோடு நெபோலியனருகிற் சென்று, அவனது கரங்களைப்பற்றி முத்தமிட்டனர். இக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் மனமுடைந்து கதறினர்.

1821-ம் ஆண்டு மே மாதம் 5-ம் தேதி பகல் முழுதும் நெபோலியன் மௌனமாயிருந்தான். அன்று நோயின்

வேதனையும் அதிகமாய் இல்லை. அவனது முகம் அன்று மலர்ந்து இருந்தது. அகத்தின் அமைதியையும் பொறுமையையும் அஃது பளிங்குபோல் காட்டியது. புன்மாலை அந்திப்பொழுதும் மெல்ல நடந்தது. "பிரான்சு—ஜோஸப்பைன்" என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே நெபோலியன் உயிர் நீத்தான்.

நெபோலியன் மண்ணுலகைத் துறந்து விண்ணுலகு சேர்ந்தமை ஊரெங்கும் பரவியது. அவ்வூரிலுள்ளோர் அனைவரும் திரள்திரளாக நெபோலியனது பிரேதத்தைக் காணச்சென்றனர். லோவும் லாங்வுட் சென்று நெபோலியனது பிரேதத்தைக் கண்டவுடன் மனம் தளர்ந்து, "இங்கிலாந்துக்கும் எனக்கும் பெரியதோர சத்துருவாயிருந்தான். எனினும், அவனை மன்னிக்கின்றேன்" என்றான்.

பிரேதத்தைப் பிரான்சுக்கு எடுத்துச் செல்ல அனுமதியருளுமாறு, நெபோலியனது நண்பர்கள் கவர்னரை வேண்டினர். ஆனால் உத்தரவு மறுக்கப்பட்டது. நெபோலியனது இருதயத்தையும் குடலையுமாவது கொண்டுபோக உத்திரவு கொடுக்குமாறு எல்லோரும் வேண்டினர். லோ அதற்கும் இணங்கவில்லை. எனவே, நெபோலியனது பிரேதத்தை ஹெலினாவிலேயே அடக்கம் செய்யத் தீர்மானித்தனர். நெபோலியன் முன்னரே அறிவித்திருந்தபடி எல்லாச் சடங்குகளும் செய்யப்பட்டன. நெபோலியன் வழக்கமாக அணிந்துவந்த உடைகளால் பிரேதம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. நெபோலியன் மாரங்கோ யுத்தத்தில் அணிந்திருந்த ஆடைகள் பாதங்களின்மீது விரிக்கப்பட்டன. மார்பின்மீது வெள்ளிச் சிலுவை ஒன்று வைக்கப்பட்டது. பாதிரியார் அருகிலிருந்து தோத்திரம் செய்தனர்.

நான்கு குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட ஓர் வண்டியில் பிரேதம் கல்லறைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது. ஆங்கில இராணுவப்படையும் வழிநெடுக நின்று பிரேதத்துக்கு மரியாதை செலுத்தியது. வாத்தியங்கள் ஆங்காங்கு இயங்கின. கடைசியாக, பிரேதப்பெட்டியை வண்டியினின்றிறக்கிக் கல்லறையின் ஓரமாக வைத்தனர். பாதிரியாரால் கடவுள் வணக்கம் சொல்லப்பட்ட பிறகு, பிரேதப்பெட்டி கல்லறையில் வைக்கப்பட்டது. பீரங்கிகள் முழங்கின. அக்கல்லறையை மூடுதற்கு, "நெபோலியன் அஜெஷியாவில் 15-8-1769-ல் பிறந்து செண்ட் ஹெலினாவில் 5-5-1821-ல் இறந்தான்" என்று தீட்டப்பெற்ற ஓர் சமாதிக்கல் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறு ஒன்றும் செய்யக் கூடாதென்றும், வேண்டுமானால் "சேனாதிபதி நெபோலியன்" என்று குறித்துள்ள ஓர் கல்லைக்கொண்டு கல்லறையை மூடிக்கொள்ளலாமென்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் உத்தரவிட்டிருப்பதாக லோ தெரிவித்தான். ஆதலால் ஒன்றும் தீட்டப்பெறாத வெறுங்கல்லினால் கல்லறை மூடப்பட்டது.

14-வது அத்தியாயம்

முடிவு

மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்னர் நெபோலியனது நண்பர்களனைவரும் கல்லறைக்குச் சென்று தங்கள் மரியாதையைச் செலுத்திவிட்டு, மறுதினமே, தமது அருந்தனத்தை செண்ட் ஹெலினாவில் பறிகொடுத்த துக்கத்துடன் ஐரோப்பாவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களில் சார்ஜண்டு ஹியூபர்ட்டு என்பவர் மட்டும் நெபோலியனது கல்லறையை

விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவராய்ப் பத்தொன்பது வருடங்கள் அதனருகிலிருந்து அதை மலர்களால் அலங்கரித்துத் தன் அன்பைக் காட்டிவந்தார். நெபோலியனது பிரேதம் செண்ட் ஹெலினாவிலிருந்து பிரான்சுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டபோது அவரும் அதனுடன் சென்றார்.

பெரிய மனிதர்களின் சரித்திரம் அநேகமாய் அவர்கள் மரணத்துடன் முடிவுறும். ஆனால் நெபோலியனது சரித்திரமோ அவ்வாறில்லை. அவன் இறந்த ஒன்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு பிரன்சு மாந்தர்களின் உள்ளத்தில் ஓர் மாறுதல் உண்டாயிற்று. ஆகவே, அவர்கள் ஒன்று கூடிப் போரபன் குடும்பத்தாரை 1830-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் அரசினின்றும் நீக்கினர். இச்சம்பவம் நடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் பிரன்சு மாந்தர்கள், நெபோலியனது பிரேதத்தைப் பிரான்சுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று ஆரவாரித்தனர். போரபன் வம்சத்தார் ஒழிந்ததும் பிரான்சு தேசத்தில் பிரஜைகளின் ஆதிக்கம் அதிகமாயிற்று. 1831-ம் ஆண்டு நெபோலியன் இயற்றிய சட்டதிட்டங்கள் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆர்லியன்ஸ் குடும்பத்தாருக்கு அரசுரிமை வழங்கப்பட்டது. 1832-ம் ஆண்டில் நெபோயனது மைந்தனும் இருபத்தொன்றும் வயதில் உயிர் துறந்தான். அவன் மரணத்தால் நெபோலியனுக்குப் பின் சந்ததி அற்றுப்போயிற்று.

மறுவருடம் நெபோலியனது ஞாபகார்த்தமாக அவன் உருவச்சிலையொன்று அரண்மனை முன் நிறுத்தப்பட்டது. அவனது உருவப்படங்கள் நீதிமன்றங்களிலும் ஆலோசனை சபைகளிலும் வைக்கப்பட்டன. நெபோலியனது பிரேதத்தைப் பிரான்சுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று

பிரஜைகள் ஆரவாரம் செய்தனர். எனவே, 1840-ம் ஆண்டு பிரான்சு அரசாங்கத்தார், நெபோலியனது பிரேதத்தைக் கொண்டுவர அனுமதிக்குமாறு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தினருக்கு ஒரு நிருபம் விடுத்தனர். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் உடனே இணங்கியதுமன்றி "சக்கரவர்த்தி நெபோலியன்" என்ற பட்டப் பெயரையும் அங்கீகரித்தனர்.

அனுமதி பெற்றதும், பிரான்சு இளவரசனான ஜாயின் வில் என்பவன் இரண்டு கப்பல்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்று, 1840-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 15-ம் தேதியன்று செண்ட் ஹெலினா சேர்ந்தான். அன்றிரவு, இளவரசனும் செண்ட் ஹெலினாவின் அரசப் பிரதிநிதியும் நெபோலியனது கல்லறைக்குச் சென்று பிரேதப் பெட்டியைத் தோண்டி எடுத்துத் தெய்வ வணக்கம் சொல்லியபின் அதனைத் திறந்து பார்த்தனர். வருடங்கள் பத்தொன்பதாகியும் நெபோலியனது பிரேதம் சிறிதும் கெடாமல் புதுமை போலிருந்தது. இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் மீண்டும் சவப் பெட்டி மூடப்பட்டுப் பாரிஸிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மற்றொரு பெட்டியில் வைக்கப்பட்டது. இப்பெட்டியை துறைமுகத்திற்கு தூக்கிச்செல்லும்போது பிரளயமே வந்துற்றதெனன இடியும், மின்னலும், மழையும், காற்றும் மிகுதியாய்த் தோன்றின. அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது செண்ட் ஹெலினா வாசிகளெல்லாம் கருப்பாடை தரித்து வெறுந்தலையுடன் பிரேதப் பெட்டியைத் தொடர்ந்து சென்றனர்.

துறைமுகத்தை யடைந்ததும் செண்ட் ஹெலினாவின் அரசப் பிரதிநிதி இளவரசனிடம் பிரேதப் பெட்டியை ஒப்புவித்தான். உடனே, அது பிரான்சு தேசீயக்கொடியால் மூடப்பட்டுக் கப்பலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டது. நெபோலி

யனுக்கு உரிய மரியாதைகளனைத்தும் அவன் பிரேதத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டன. இம்மரியாதைகளுக்கிடையே பிரன்சு கப்பல்கள் துறைமுகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டன.

பிரான்சை யணுகியதும் பிரேதப் பெட்டி வேறொரு கப்பற்கு மாற்றப்பட்டது. அக்கப்பல் 1840-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 9-ம் தேதி சீன் நதி வழியே சென்று கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள் நதிக்கரையோரம் நின்று கண்ணீர் வடித்துக் கதறினர். பிரன்சு மாந்தர்கள் துக்கம் கொண்டாடினர். துப்பாக்கி வெடிகள் எங்கணும் குமுறின. டிசம்பர் மாதம் 14-ம் தேதி கப்பல்கள் கூர்பிவாய் என்னும் கிராமத்தை யடைந்தன. அங்கே பிரேதப் பெட்டி கப்பலிலிருந்து கரைக்கு மாற்றப்பட்டது. நெபோலியனை எதிர்கொண்டு அழைப்பதேபோல் ஜோஸப்பினது உருவச்சிலையொன்று அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பிரன்சு அரசனான லூயி பிலிப் தன் பரிவாரங்களுடன் எதிர்கொண்டழைத்தான். அப்பொழுது இளவரசன் தன் தந்தையிடம் நெபோலியனது பிரேதப் பெட்டியை ஒப்புவித்தான். அரசனும் அதைப் பிரன்சு மக்களின் சார்பாகப் பெற்றுக்கொண்டான். நெபோலியன் விரும்பிய வண்ணமே, அவனது பிரேதம் பிரன்சு மாந்தர்க்கிடையே 1840-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 15-ம் தேதியன்று புதைக்கப்பட்டது. அதைச் சுற்றிலும் பெரியதொரு கட்டிடமும் எழுப்பப்பட்டது.

இந்நாளை வருடந்தோறும் பிரன்சு தேசத்தில் ஜனங்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். பிரான்சுக்கு செல்பவர்கள் நெபோலியனது கல்லறைக்குச் சென்று அம்மகானுக்கு இன்றும் மரியாதை செலுத்துகின்றனர்.

முற்றிற்று.

எமது அடுத்த வெளியீடுகள்

இயற்றியவர் :

அ. இராமசாமிக்கவுண்டர், M. A. L. T.

(சேலம் கல்லூரித் தலைவர், சேலம்.)

நெல்சன்

கபிலை கதை

பகவத் கீதை (மொழிபெயர்ப்பு)

தமிழிசை

திருக்குறள் ஆராய்ச்சி

Copies Available at :—

Kannappa Publishing House,

CHERRY ROAD, KOMARASAMIPATTI,

SALEM.

KASTHURI PRINTING PRESS, JAIL ROAD, COIMBATORE.